

A M. KIR. FÖLDMIVELÉSÜGYI MINISTER KIADVÁNYAI.

A MADARAK HASZNÁRÓL ÉS KÁRÁRÓL.

*A FÖLDMIVELŐ, KERTÉSZKEDŐ,
HALÁSZÓ ÉS PÁSZTORKODÓ MAGYARSÁG
HASZNÁLATÁRA.*

DARÁNYI IGNÁCZ

M. KIR. FÖLDMIVELÉSÜGYI MINISTER MEGBIZÁSÁBÓL

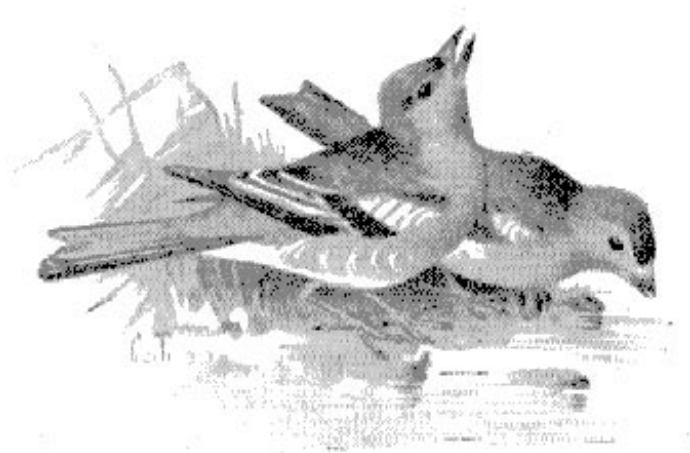
IRTA

HERMAN OTTÓ

KÉPEKKEL ELLÁTTA

CSÖRGEY TITUSZ.

SZÁZ KÉPPEL.

IVÓ PINTYŐKÉK

BUDAPEST.

1901.

I. A SZÁNTÓVETŐ ÉS A MADÁR.

TARTALOM.

Előljáró beszéd

A magyar nép és a madár

A madár szava értelmezve

A haszon és a kár

A madár családi élete

A madárvonulás

Védjétek a madarakat

Etessétek a madarakat

Hány madarat nevez meg a nép?

A madár mint szerszám

A madár termete és részei

A madarak leírása

Elmélkedés

Hány a példabeszéd és a szólásmód?

Hány a madár faja az országban?

ELŐJÁRÓ BESZÉD.

A mikoron a magyar ember rég megdelelt és elmondhatja, hogy java kenyerét megette, jól teszi, ha számot vetve önmagával, kérdést intéz lelkiismeretéhez, vajjon hasznosan töltötte-e el világéletét, van-e még kötelessége, a melynek meg kell felelnie, mielőtt hogy elszólítja a mindenség hatalma, oda, a honnan még nem tért vissza - de senkisémet!

Magam is rég megdeleltem, meg is ettem java kenyeremet; elmondhatom az abád-szalóki öreg földművessel, hogy bizony nekem is beesteledett, éppen csak hogy még nem harangoztak. Számot vetettem én is magammal és úgy találom, hogy volna még kötelességem. Im, kötelességérzetből annak az arasznyi életidőnek, mely a harangszóig még marad, egy részét Tenéked akarom szentelni szeretett magyar gazda Népem, mert különben is érzem szent kötelességemet, hogy a ki annyit forgolódtam barátságos tűzhelyednél, annyi okulást merítettem szokásodból; - lelked tiszta, romlatlan megnyilatkozásából pedig annyi virágot szedtem és kötöttem bokrétába - - mondom, érzem kötelességemet, hogy hála fejében, okulásodra, de gyönyörűségedre is írjam meg ezt a kis könyvet, arról, a mi különben is érzi szereteted melegét: írjak az ég madarairól, azoknak hasznáról és káráról.

Meg is irom úgy, a mint legjobban tudom; a hogyan elég hosszú életem bőséges tapasztalata reá tanított. Megirom pedig szűzen-tiszta magyar nyelven, a melyet házad táján, mezőn, erdőn, legelőn, a pásztortüzet védő enyhelyeken, cserényeidben, kontyoskunyhóidban éppen tetőled tanultam; szemlélődésed józanságán pedig kicsiszoltam, talán fényesre ki is palléroztam.

Áldom is a sorsomat azért, hogy megérhettem, hogy akadt oly férfit, kit saját igyekezete és a sors kegye magasra emelt - DARÁNYI IGNÁCZ magyar kir. Földművelésügyi Minister - de azért mégsem emelhette sorsa oly magasra, hogy ne lássa, ne ismerje meg a magyar gazdanép szükségét, okulásra törvő vágyát.

A ki éppen azért engem bizott meg e szerény könyv szerzésével. Ezért áldom sorsomat.

El is mondom neki ezen a helyen, hogy bizodalmaival örök hálára kötelezett, és hogy azontúl a legnagyobb gyönyörűséget szerezte énnekem, megadván a módot, hogy Tehozzád szóljak, magyar Népem, a kihez a vérség és a szeretet ezer szála fűzött.

Ime, szólok is Tehozzád. Hiszen Téged ezer év kevés öröme és tenger bánata, vére és verítéke kötött e földhöz, mely éppen azért kedves és drága Tenéked; mely föld a költő szava szerint: bölcsőd és majdan sírod is - igazi, egyetlen magyar hazád.

Jól tudod Te édes Népem, hogy csak értelem és szorgalom árán tarthatod meg hazádat; hogy számbeli csekély voltodat csak eszed pallérozásával pótolhatod meg; hogy értelemből fakadó szeretettel kell közeledned mindnyájunk szülő anyjához, a természethez, mely alkotó, de romboló hatalmával is oktat, vezérel, hogy megtalálhassad a magad és cseléded kenyerét, hazád földjén boldogulásodat.

Te vagy az, a ki elveted a magot, látod csírázását, a zsenge palánta első kibúvását; a ki megfigyeled növekedését el a megérésig; látod lábas jószágodnak, majorságodnak életre keltét, növekedését, megerősödését; de látod mindennek vesztét, elsatnyulását, kimaradását is; keresed az okot; - néha meg is találsz, néha nem. És ha nem találod, akkor kezdődik azoknak a kötelessége, a kik tudásuknál, tapasztalásuknál fogva megadhatják a felvilágosítást, a mint megadom Tenéked én az ég madarainak hasznáról és káráról a mezőgazdaságban. Fogadd a felvilágosítást oly szeretettel, a minővel nyújtom.

A madárképeket egy derék magyar ifjú, CSÖRGEY TITUSZ, mellettem készítette. Benne elevenen lüktet a természet iránti szeretet és ezt képeiben ki is tudta mondani.

Irtam Budapesten, a Magyar Madártani Központban, 1901 újév napján.

Herman Ottó.

A MAGYAR NÉP ÉS A MADÁR.

A példabeszéd tanúságtételei

Nem igen van a földkerekségnek oly népe, a mely a madár életének megvigyázásában és magyarázásában vete-
kedhetnék a magyarral.

Nagy mondás; de be is bizonyítjuk.

A nép tudása és bölcsesége őseredetű példabeszédben nyitja legszebb virágát; a példabeszéd pedig nemzedékek
tapasztalásának világos tanúságtétele.

Ezért intés a nagyralátó, de dologtalan, lusta embernek ez a mondás:

«Senkinek sem röpül a szájába a sült galamb.»

No nem! Meg kell a falatot munkával, szorgalommal keresni; meg kell szolgálni!

És milyen mélyre vág a példaszó:

«Szegény úrnak galambdúc a mészárszéke.»

Bizony, ha elprédálta örökét, ha kerüli a munkát, még ezen alúl is sülyedhet; de bezzeg nemcsak az úr, hanem a
legkisebb gazda is, ha préda és czéda!

«Holló hollónak nem vájja ki a szömit.»

Nem bizony, mert dögön felébe, fiúmadár pusztításban maga is üzi a holló-gonoszságot.

«Holló fészken hattyút keres.»

Bolondnak vállalkozása ott keresni a tiszta fehéret, a hol a fekete terem, - az ártatlanságot a bűn tanyáján.

És mikor a varjú fölkap a házorom károgójára, mit is kiált csak?

«Kár, kár Varga Pál
Hogy a fejed áll.»

Vagyis, hogy megérett az így megszólt ember akár a hóhér pallosára!

«Sok lúd disznót győz.»

Ez arról is szól, hogy a gyenge, nagy számban egyesülve, letorkolhatja az erőset.

De más ám a lúdról szóló tanúság ebben:

«Akármeddig neveled a libát, csak lúd lesz abból.»

Más szóval: a kinek czinegefogó a feje, abból a nevelés sem teremti bölcsét.

«Sok sas, sok dög.»

Mily remek, igaz képe az erőszaknak és következésének; de szól ám a példabeszéd a sas nemes
tulajdonságairól is, a mikor mondja:

«Sas nem fogdos legyet.»

Nem is illenék a hatalmas madár nemességéhez, hogy hitvány légybe vágja karmait; - intés ez a hatalmas
embernek is, hogy kimélje gyöngé embertársát.

«Sokat akar a szarka, de nem bíri a farka.»

Bizony nem is igen volt a világ folyásában annyi nagyot akaró, keveset bíró emberszarka, mint van ma.

Egészen mást és igazat mond ez:

«Csereg a szarka, vendég jön.»

Nem is babona, mert a szarka nagyon szemes madár, idegent látva hangot ad s az idegen sokszor vendég is.

«Hitvány madár, ki a fészket rutítja.»

Madárra czéloz, embert talál; mert bizony nem is ritka szerzet az az ember, a kit hitványsága megront, hogy még saját fészket sem kiméli meg; megszólja, rutítja.

Szegény ember házat mondja *fészke*nek, meg is van a hasonlóság: kicsi madár fészke fűszálból készül, szőrrel, tollal van bélelve - bokor ága hajlik reá, elrejti a fészekrabló elől; - kicsi ember fészke a zsupos ház. Hálóhelyén, vaczkában tollas derekalj, párna hívogat; ráboruló ákác ágazata védi sok minden bajtól, adja az árnyékot, a melybe emberfia visszavágyik, bárhova veti is a sors hatalma - mert az a viskó neki édes otthona.

«Ritka madár a jó asszony.»

Pedig abba az emberfészkekbe az kell, mert a nélkül a legszebb ház is csak sívárság tanyája; és ilyen tanyán sok a szégyen, a bánat, a miről aztán már

«A verebek is csiripolnak.»

No de legyen elég ebből ennyi; mert ha a tollam nekiszilajodik, nehezen vagy sehogy sem keríti annak a sornak a végét, a melyet a nép bölcsesége a madárból és természetéből kiteremtett.

Bevégezem tehát a sort a szalmafedelű viskók leghívebb barátjával, a háznép gyönyörűségével, a füsti fecskével, mely istállóba, eresz alá, de még a kürtőbe is építkezik; bizodalmas barátsággal tekint a ház életébe; szemed láttára költi ki és neveli fel kicsinyeit - elszáll télire délszaki vidék messze távolába; de hűségesen visszatér régi fészkehez, hogy újból gyönyörködtessen nyilaló röptésével, fiainak ápolásával, etetésével, de azzal az egyszerű dalával is, a mely már hajnal hasadtával hangzik föl és így kezdődik:

Kicsit a kicsinek, nagyot a többinek.

.....

Minden családos ember számára ez a legdrágább példa!

A MADÁR SZAVA ÉRTELMEZVE.

Hirtelen belép az udvarodba az idegen, vagy betéved a czellengő eb és azonnal megszólal a kakas. Szavát ekkor úgy értelmezi a Szilágyság népe, hogy azt mondja:

Ki kotoz itt?

Csakugyan, a kakasnak ez a szózata úgy hangzik, mint a kérdés - és az is. A nép eleven lelke emberi szóvá változtatja.

A pulyka nem is szól, hanem pityereg, már hogy a jércéje. Fázékony kicsinyeit vezetgetve, azt pityergi:

Csak úgy élünk csak-csak-csak!

Erre a fiak felelik:

Még egy ki-csitt-csitt-csitt-csitt!

Ekkor berzengésre fogja a pulykakakas, kereket vág a farkával s oda lublulol a jércének:

Kúdulással is eltartalak!

Mikor a magyar pór ezt értelmezi, bizony elmosolyodik, mert hiszen pityergő életepárját ő is azon a módon vigasztalja.

Megbúg a ducz ülőfáján a fésüs galamb; a nép szerint azt mondja:

Van borunk!

Van borunk!

Erre a kút melletti fertő pocsolyájából odakiált a torkos kacsá:

Csak csapra!

Csak csapra!

A galamb burukkolása megfelel a csöndes örömnél, a melyet a gazda érez, mikor pinczéje rendben van; a kacsá hápogása megfelel a mohóságnak, melynek nem az okos gazdálkodáson, hanem a prédaságon jár az esze. A magyar ember eleven esze kétféle embert tükröztet a két különböző madár természetében és szavában: a takarékosat és a prédát.

És mikor a tél a kis barátzinegét az erdőből a gyümölcsösbe szorítja, a kis madár ernyedetlen szorgalommal keresgéli eledelét ott, az ágak hónaljában, a kéreg repedésében: csupa alvó bogárság az, mely fának, virágnak, gyümölcsnek kártékony ellensége. Ekkor a kis zinege keresgélés közben így szól:

Nincs, nincs, itt sincs!

A mikor pedig mégis csak talál valami iczipiczi alvó hernyócskát, petét vagy mást, ekkor ezt mondja:

Kicsit ér, kicsit ér!

De azért csupa szorgalom!

Kiül szép sorba az éjjel járó bakcsó, vagy vakvarjú a Tisza fövényesére; a szava: bak-vak, -- bak-vak! A nép értelmet ad a madár szavának, mondván, hogy a vakvarjú ekkor ezt mondogatja:

Jakab pap hat vak bak,

Vadgalamb ül.

Vagyis, hogy értelmetlen, bolond beszéd.

És mikor a hideg, zuzmarás tél beköszönt, a kis hegyes-kontyos pipiske madár, a szegénység téli barátja, melyről TOMPA MIHÁLY oly remekül zengett, beszorúl az udvarra, ott keresi szűkös téli eledelét a csűr körül és ha nem jut elég, azt mondja:

Kicsi csűr!

Mikor pedig a kemény hidegtől megcsikordúl a hó s az éhező égidarak seregei megszállják a falut, a kerékvágást, a pipiske kívánságot mond:

Csiki szűr! Csiki szűr!

Mert a jó abaposztóból szabott csiki szűr vetekedik ám még a bundával is. Szegény ember téli nyomorát így festi a pipiske értelmezett hangja.

No hát még egyet. Jó későre, mikor már kitavaszodott, az erdő és a kert fái kilombosodtak, megjön távoli téli tanyájáról az aranyárga, feketével vegyes színű málinkó, néhol sárgarigó is a neve. Nagyon szépen szól, akár a furulya méla hangja. És hát mit mond? A fiúnak, a ki fészket kerülgeti, azt mondogatja:

Kell-e dió fiú?

A fiú azt mondja: kell hát és követi a madarat, ki messzire elcsalja a fészek tájáról, aztán ott hagyja.

Beléavatkozik ez a gyönyörű madár a falu előljárósága, de még a szolgabíróság dolgába is! Néha azt mondogatja:

Szolgabíró!

Nagynéha azt is, hogy:

Jó a biró!

De bizony nem egyszer azt is - tisztesség ne essék! - hogy

Hunczut a biró!

Tudnék biz én még vagy egy jókora könyvre valót; de hát most nem ezen van a sor.

Itt csak arról tettem tanubizonyságot, hogy Teneked, jó Népem, meg van a madár iránt a jóindulatod; eleven eszeddel megérted az életét, hasznát, kárát, szavának megadod a bölcs értelmét is; ez az értelmezés pedig sokszor saját magad és embertársad tükre.

A madár boldogságában látod a magadét; a kit szíved kíván és legjobban szeret, az néked galambod.

Hűséges párod, mely meghal, ha elszakasztják, neked gerliczemadarad; mint ennek, úgy a te szíved is megszakad.

És legnagyobb bánatodban úgy keseregsz te is, mint a fiavesztett madár.

A HASZON ÉS A KÁR.

Az anyagi és a lelki.

Ennek a kis könyvnek legfőbb rendeltetése az, hogy a madarak hasznáról és káráról tiszta képet fessen, mert ezen fordul meg az, hogy a földművelő kertészkedő, szóval a gazdálkodó magyarság mindenképpen helyesen bánjék az ég madaraival. Induljunk tehát példabeszédből és lássuk, hogy ez mire oktat?

Azt mondja a magyar példabeszéd:

Ezer varjú ellen elég egy kő.

Tiszta igazság. Egy kőhajintástól felriad a fekete sereg és tova száll. Ha a madár kártételben van, ha megszállotta a zsenge kukoriczát, bizony tíz követ sem sajnál az ember tőle; riasztja, a mint birja. De megváltozik ám a sor, mihelyt a szántás ideje elkövetkezett. Ekkor ugyanaz a varjúmadár másokkal is kedves társa a szántóvető embernek, mert hasznos munkát végez oly szorgalommal, a minő éppen csak madártól telik.

Úgy, a mint az eke vasa belehasít az anyaföldbe és szép sorban fordítja a röögöt, a varjú, a csóka, de még a tolvaj szarka is az eke nyomán halad; okosságtól fénylő szemmel kilesik ezek a csimazt, a kukaczt; nincs az a pajod, a mely kikerülné a madár figyelmét; ide is vág, oda is vág és megszedi a begyét a szántóvető legnagyobb ellenségeivel: a bogársággal, mely csimaz, pajod, kukacz alakjában vájkál, de nyugszik is a földben, hogy a mikor ideje megjött, kibujjék s folytassa életének pályáját, melynek javarésze kártétel. Ezt a madármunkát mutatja első képünk: *a szántóvető és a madár.*

A mikor a bogárságnak járása van, a mikor az egér felszaporodott, akkor az eke vasa tömérdek eleven, káros, de jó madáreledelt fordít ki: ilyenkor nem egy, nem is két, hanem akár száz varjú, csóka szállja meg a barázdát, hogy felszedegesse a kártevők sokaságát, így tiszta hasznót hajtson az embernek. Nem is nyúl az akkoron a kőhöz! Ebben nyilatkozik meg a nép bölcsesége.

A mikor pedig tavaszra kelve a gazda erős keze az ekeszarvát fogja és barázdát vonva meggyöngyözik a homloka, vajjon mi akkoron az ő gyönyörűsége? Ezt is megmondja az az első kép, a lelki hasznót.

Azt mondja erről ARANY JÁNOS, a magyarok aranyzavú költője:

*Kis pacsirta is szánt,
Mint a szegény költő fényes levegőben;
Dalt zengve repül fel, dalt zeng a magasban...
Hallgat leesőben.*

Hát ez a kis madár akkoron a szántóvető gyönyörűsége; el is nevezte a nép szántóka madárnak.

De sőt még a szavát is érti a nép, mert az a repeső szántóka madár neki azt mondja:

*Felmégyek, felmégyek,
Kérek, kérek
Ekét, lovat;
Lovat, lovat;
Avval szántok,
Úgy élek, úgy élek!*

Vagy így is:

*Dicső, dicső,
Kikelet, kikelet.
Kivirít, kivirít
A virág, a virág
Mind!*

A Te sorsod ez, édes népem; felszáll a Te fohászkod is a magasba, mert onnan várja kemény munkád az áldást. Ime, két madárnak a tanuságtétele.

Látjuk, hogy alig van a magyar nép életében szakasz, cselekvés, vagy viszony, a melyben lelke nem fordulna a madárhoz: hol teste, hol lelke hasznáért.

Tavaszkor megszólal a czinege. Vidám, de intő is a szava. A szőlősgazda megérti. Azt mondja neki az a kis madár:

Nyitni-kék, nyitni-kék, nyitni-kék!

A gazda fogja a kapát, kirendeli cselédségét és belefog a szőlőnyitásba. De bölcsen tudja ám azt is, hogy tavaszra kelve a kis czinege szerelemre gerjed s ettől fakad az éneke. Ugyanekkor már kering a szőlőben is a nedv; ennek élete is gerjed: ki kell tehát szabadítani a takaró alól, hogy rügybe szökkenhessen. Így találkozik a czinegemadár és a szőlő élete a magyar ember értelmében és hasznára.

Nem is babona ez, hanem a romlatlan népléleknek tapasztalásból merített bölcsesége, mely a kis madár kedvességét okosan, eszesen kapcsolja össze a hasznos munkával.

És hogy már a czinegénél vagyunk, hát édes Népem, a mint már ráczéloztam is, tisztességtudásod nem mondja a nehézfejű felebarátról, hogy «tököfejű», hanem kiindul a madárfogó ügyességéből, ki jól tudja, hogy a czinege szereti a tökmagot, így a tökből készíti kelepczét, ezért mondd azután, hogy bizony annak a boldogtalannak

«Czinegét fogott a feje.»

A tisztességtudás is nagy haszon ám, mert így férünk meg egymással!

De még tovább is van. Mily gyönyörűen formálja ki lelked a madarak szavából, élete módjából a regét és a tanítást! Azt regéli, hogy a mikor a poroszlók az Üdvezítőt halálra keresték, a banka azt kiáltotta:

Hup-pu-pu, itt!

A bibicz meg azt:

Búvik, búvik, búvik!

Utána a fűrj, hogy:

Itt szalad, itt szalad!

Mind a három madár tehát áruló volt. De nem ám a kis czinege, mely azt mondta:

Nincs erre! Nincs erre!

Ennek pedig mi legyen a tanúsága? Hallga csak! Az árulásért avval bűnhődik a banka, hogy örökösen pizokban turkál, fiai pedig nyakig ülnek benne a fészekben is; ez tiszta valóság!

A bíbic meg a fűrj ki van tagadva az erdőből, így sohasem ülhet árnyékos fára. Ez így van.

De a kis czinegén rajta van ám a teremő áldása: tizenkettőt tojik, tizenkét fiat nevel; így megvan a családi boldogsága! Ez is tiszta igaz! Hát a tanúság mi legyen? Tizenkét madárporonty fölnevelése nagy dolog ám és az a czinegepár csak igazi madárszorgalommal győzi a munkát. Kora pitymallattól késő alkonyatig folyton munkában van; ágról-ágra szállva, kúszva, sokszor fejjel lefelé függőgetve járja az erdőt, a szilvást, a gyümölcsöst, a veteményes kertet, apróra vizsgálhatja az ágat, annak minden repedését; szedi a bogarat, a kukacot és mindazt, a mi a hasznos fának kárára van. A mikor pedig azt a tizenkét czinege porontyot így táplálja, minden fordulóval hasznót hajt a gazdának. Hát ez ennek a tanúsága!

De tanúsága saját életednek is. Te is nagyrabecsülsz az igazságot, nem árulod el azt soha; ez ad Tenéked erőt a házi tűzhely megalapítására, az ivadéknak fölnevelésére - hajnaltól szakadó estig folytatott munkával - akár a kis czinegemadár.

No de mutassak én Tenéked más képet is?

Felhőnyi seregbe verődve száll a sereglymadár. Szét terjed, majd tömörül; hullámszik, kavargó. A nagy madársokaság szava zúg, mint a malom zúgója.

Szőlőéréskor, cseresznyepiruláskor megszállja a felhőző seregly a szőlőt, a kertet. Bizony nagy akkor a kártétele, mert áll a seregly törvénye, mely egyezik a ludakéval.

Mert ha a lúd belészabadul a vetésbe, akkor, mint már tudjuk, törvénye ez:

*Kiki magának,
Kiki magának!*

Tisztesség ne essék, mondván: talán sok embernél is így van ez!

Ha pedig a seregély érés idején elborítja a cseresznyefát, vagy a hamvasodó szőlőgerezdet, akkor meg a maga törvényét zsinatolja, így:

*Ki mit kaphat,
Ki mit kaphat!*

Mohósága pedig akkoron keményen dézsmáló.

Nem sokat hajt a csősz kurjantására, keveset a kereplőre és csak a mikor a rozsdásból közéje durrantanak, kap szárnyra, de csak azért, hogy kisvártatva újból visszatérjen. Ekkor a seregély ellen való védelem helyén is van. De ez a kártétel az esztendőnek csak egy kis részében lehetséges, a míg t. i. a seregélynek való gyümölcs érik.

Mit csinál ez a madársereg az esztendőnek többi részében? Nagy ám ennek a sorja és tanúságtétele!

A délszaki telelésből korán tér vissza hozzánk a seregélymadár s ekkor nagy foltokba tömörülve megszállja, sőt elborítja a mezőt, a kaszálót, az ugart és szedi, szedi pitymallattól alkonyatig a sok földibogárságot, annak petéjét, kukaczat s a jó ég tudja még mijét, mijét nem! Akkor is az a törvénye:

Ki mit kaphat!

De ekkor már nem kártétel ám a műve, hanem tiszta haszon - minden fűszál, minden vetés, minden gazda javára.

No és azután beveszi magát a gulyába, csordába, a nyájba és a kondába. Verőfényes időben szépen illeszkedik a legelő jószág árnyékába, szedegeti a térség bogárságát.

Jaj de ekkor megdonog a fekete légy, hogy mételyt szülő petéjét lerakja a jószágra, akkor a jószág megbogárzik. Nekiiramodik, szágúld eszenélkül, hogy menekülhessen a bajtól. A pásztorembernek tenger baja támad, hogy a kezére bízott, nekivadúlt falkát utolérje, helyreterelje, hogy becsülettel beszámolhasson vele. De a mikoron a seregély jelentkezik és megszállja a gulyát, tudja a pásztor, hogy vége a bogárzás időszakának, tehát megpihenhet.

Mert a bogárzása után métely keletkezik a jószágon. A mikor pedig kinyűvesedik a nyáj: akkor kezdődik a seregélymadár igazi áldása. Megszállja a barom hátát, a sertés, a juh nyűves részét: az állat pedig meg se moccan, vesztég áll, hogy szárnyas jó barátja, a seregély, szép csinján kifeszegethesse és kiszedhesse a gonosz nyűvet; akkor bezzeg bölcs felcsere a jószágnak az a seregélymadár!

Hát nem tiszta haszon ez?

Hát a bagoly dolga? Ez aztán a cifra és nagyon oktató história! Az alkonyat és az éj madara, a bagoly, kerüli a napfényt, azért nem szereti az ember; a példabeszéd bizony meg is szólja éjjeli hangjáért:

Bagolylyal huhogass.

Ezt mondja az egyik.

Bagoly is bíró a barlangjában!

Hát hogyné! de csak ott ám. Mert a hogy nappal elhagyja az odvát, rásereglik az éj madarainak kicsinye, nagyja; úgy tépi s ott tépi a hol éri. Igen ám, mert tudja, hogy ő keme éjjel járja az erdőt-mezőt; akkor a mikor leszállott az est és minden nappali madár nyugalomra tért, meg tehetetlen is a sötétség miatt. Ám a baglyok legtöbb fajtája éppen ekkor kél szárnyra, nesztelenül suhog tova, fényfogó szemével a sötétben is megtalálja és kiszedi a kis madár fészket. Ekkoron kártékony az a bagoly. Innen az a szólásmód is:

Egész éjjel virraszt, mint a bagoly!

De bezzeg, mikor a házban, a hiúban felszaporodik az egér és neki esik mindennek, a mi rágható, ehető: jó akkor az a bagoly, a melynek gyöngyös a dolmánya és jó az is, a melyet a babona «halálmadárnak» vagy szaváról kuvíknak mond; mert hát alkonyatkor ott kuvikol a ház üstökének papján, vagy károgoján.

Hát még a mikor esztendők időjárása kedvez és hihetetlen sokaságra szaporodik fel a pocsik, a mezei egér!

Kaszáló, ugar és minden alkalmas hely tele van egérutakkal, melyek helyen-közön csillagformában összefutnak, aztán nagy egérkapun át vezetnek a föld alá. A mező szinte megnyüzsög. A gazda azt sem tudja hova legyen ettől a csapástól.

Ekkoron pedig az történik, hogy az egérjárásos hely fölött megkering nappal az egérpusztító ölyvek sokasága: egész éjjen át pedig irgalmatlanul pusztítja az egerek töméntelenségét a nádi- vagy rétibaglyok felgyülekezett hada. Megszedik ezek a madarak a begyüket hús, harmincz egérrel; azután rászállanak a fák ágára, emésztenek, a szőrt pedig diónyi, vagy nagyobb gomolyagban kiökröndözik; ott találjuk a hasznos munka e tanujeleit a fák tövében.

Bezzeg hasznos szolga ekkoron a réti-, nádi-, mezei bagoly, meg is bocsájtja a gazda a bagoly hiuságát, a melyről a példabeszéd mondja:

«Bagoly is azt gondolja, hogy sólyom a fia.»

Miért is ne nézné el, mikor ebből a példabeszédből is a legnemesebb indulat: az anyaszeretet szól, a melyről bölcsen tudjuk, hogy a legcsunyább porontyot is arannyal borítja be. Az anya szeme mindég a legszebbet látja magzatjában.

No de szinte hallom a szót, hogy a veréb csak nem lehet sohasem hasznos, mert hiszen a sok kártétellel csak közmondásos szemtelensége vetekedik!

Hát igaz is, hogy a mikor a verebek serege belészabadúl, teszem azt a sarlót, kaszát kérő életbe; nemcsak avval okozza a kárt, hogy teleszedi szemmel a begyét, hanem főkép avval, hogy tetejébe még kiveri a kalászt is. És mikor télszakán rést talál a granáriomba, bizony nagy tolvajlásra fogja a dolgot.

Jaj de mikor beköszönt a nagy hó és a csikorgó hideg, ekkor a verebek seregében elvegyül még a koplaló sármány, a zseze is! Hát mit csinál aztán ez a szárnyas sokadalom? Bekalandozza biz az az egész határt és a hóból kiálló kórókról buzgón szedegeti a magot, minek aztán az a haszna, hogy megzabolazza a gazda egyik legnagyobb ellenségét: *a dudvát*.

Hát hiszen helyes, mert szükséges, kártétel idején abba a verébsokaságba a rozsdásból úgy egy félmaréknyi madársöréte belédurrintani - marad azért elég; de mikor a seregek télen át a dudvamagot szedik, akkor bizony hasznót hajtanak.

Ennek a sorozatnak legvilágosabb tanúságtétele immáron az, hogy lehet a madár hasznos is, káros is; de a kár is sokszor olyan, mint az a darab kenyér, a mit a gazda hasznos munkáért a cselédjének ad; mert hiszen igaz, hogy azt a falatot a gazda megvonja a maga vagy családjá szájától; de a cseléd meg szolgálja. Azonképen a legtöbb madár is.

Ha gyümölcseréskor belé is szabadúl a kertbe, szőlőbe, életbe, ám éven át tisztító munkájával meg szolgálja ezt ezerszeresen is. No meg azután a szentírás is mondja: nyomtató jószágoknak ne kössed be a száját.

Mindent egybefoglalva, mint a jó pap az okos prédikáció végén, mi is a következő nagy igazsághoz jutunk el, a melyről sohasem szabad megfeledkeznünk, hogy tudniillik: ott, a hol az anyatermészet szűzen tiszta és érintetlen, ott nincsen sem káros, sem hasznos madár, *mert csak szükséges van*. Hasznossá és károssá a madár csak ott lesz, a hol az ember megbolygatja a szűz természet rendjét és nagy tömegben termesztetni kezdi maga javára az életet, a gyümölcst, a majorságot és egyebet. A természetmennyek tömege szaporítja és károssá teszi azt a madárfajt, a mely vele él; de növeli ismét ennek azt az ellenségét is, a mely a felszaporodott, kártévő madárral táplálkozik. Más szóval: a búza tömeges termelése nagyra növeszti a verebek seregeit, így kártékony a veréb; de a sok veréb megszorítja a karvalyt, mely verébbel él és így még ez is hasznos.

Tehát okkal-móddal kell itt tennünk!

A MADÁR CSALÁDI ÉLETE.

Mikor a madár már meg van érve, mi két, néha három éves korában következik be, fiasításhoz lát. Kiválasztja párját - tyúkféléknél bizony törökösen: egynél több jércét, tojókat is - és aztán első gondja a fészkek. Hajh, de az a fészkek nem egyforma ám és van is erről a magyarságnak egy kedves, nagyon tanúságos meséje, mely röviden szólva, így hangzik:

Nagyon röstelte a vadgalamb, hogy csak olyan ágból tákolt, silány fészket tud rakni, holott a szarka nagyon rangos, fedeles fészket épít; megkérte tehát a szarkát, tanítaná meg. A szarka jókedvében vállalkozott is. Imhol nekiálltak, szedtek ágat, ágacskát, selymes füvet, mohát és egyebet, a mi egy czímeres fészkekhez szükséges. Azután pedig hozzálátott a szarka a fundámentom lerakásához; a mint pedig ehhez a vastag galyat szedte és rakta, folyvást azt hajtogatta:

Csak így, csak úgy!

A galamb tudákos volt, a vastag galyhoz ő is csak értett valahogyan; azért folyton azt felelgette:

Túdom, tudom!

Erre a szarka méregbe jött, odavágta a galyat, mondván:

Ha tudod, csináld!

Evvel elröpült, ott hagyta a tudákos galambot a faképnél és azért nem tud a galamb mai napság sem becsületes fészket rakni.

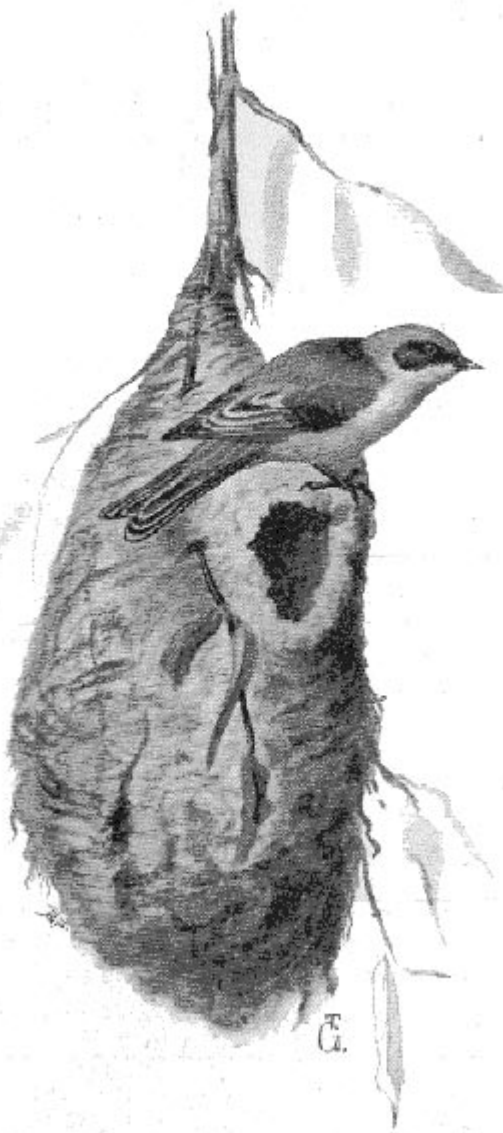
Azt talán magyaráznom sem kell, hogy ebben a kedves mesében a szarka cserregése és a vadgalamb bűgása vagy burukkolása van nagy elmésen értelmezve.

És valóban, attól a lapos, a pusztá földbe, fövénybe vájt gödörtől, a melybe a halászcsér tojja két-három tarka tojását, addig a remekműig, a melyet a függő- vagy az őszapóczinege vagy a nádirigó épít, a fokozatoknak egész sorozatai ismeretesek.

De aztán nincsen is meghatóbb, kedvesebb dolog, mint annak a megvigyázása: hogyan építik azok a remeklő kis madarak fészkeiket; hogyan röpül a kis párocska felváltva tizezerszer ide-oda, mindenkor hozván piczi csőrében egy-egy mohaszirmot, finom gyökeret, fűszálat, majd gyapjút, szőrt és végre finomságos pelyhet; hogyan rakosgat, fonogat; hogyan forgolódik, nyomkod, míg végre kész a természet egy-egy remeke: a puha fészkek.

Lássuk most már az ilyen remeket. A legmesteribb alkotás a függő-czinege fészke - II. kép. A picziny madárka tarka; csőröcskéje árszerű és evvel építi meg a párocska nem is egészen két hét alatt ezt a meleg madárotthont, mely egy fűz lehajló ágára van finom hánccsal erősen odakötve és a nyár, a fűz, a gyékénybuzogány és a bogánccs finom gyapjából, röpülő, bolyhos magvából gondosan megszöve, kirakva; oly tökéletesen, puhán és tartósan, hogy nincs kalapos, a ki így eltalálná. Ez a fészkek zacskóalakú; vékonyabb végén bebúvóval, mely néha csöves alakú is. A fészkek mindég a víz fölött, szabadon függöget, úgy, hogy a szellő lágyan ringatja; de a szél, a vihar bezzeg csapdossa is; - se baj, a hajlékony ág enged, se tojás, se poronty ki nem hullhat!

Ez a kis remeklés oly tömött és oly meleg, hogy a dunamenti füzeseket bűvó rácság buzgón szedegeti, felhasogatja, hogy tél idején melegítő kapczának használhassa kis gyerekének lábára. A fészkek belső csészéjébe rakja le a tojóka öt vagy hét fehér, szinte csak babszem nagyságú tojását, a melyből az anyaszeretet melege tizenhárom nap alatt költi ki a meztelen, vaksi, tehetetlen porontyocskákat, hogy aztán csodálatosan rövid idő alatt anyányivá felápolgassa.

II. A FÜGGŐ-CZINEGE ÉS A FÉSZKE

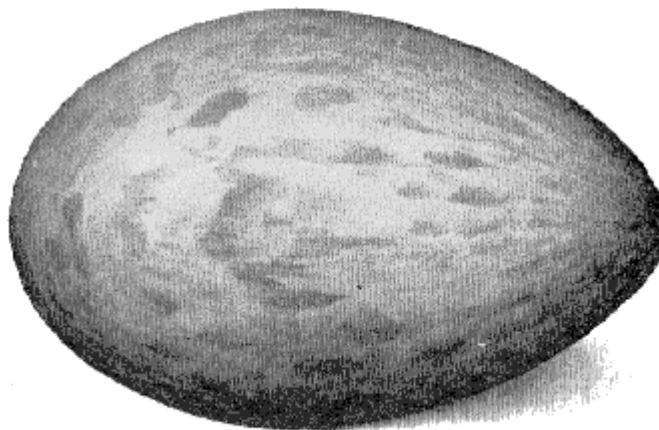
No, de mielőtt hogy tovább haladnánk, jó lesz a madártojással is megismerkedni. A ki csak eszi a tojást, könnyen kértheti, hogy hát ezen mi lehet a megismerni való? Pedig bizony csudadolog az! Van a tojásnak meszes héjja, néha fehér, néha tarka, néha színes, néha iratos. Belül a vastagabb végen van a levegős üreg, aztán a fehérje, aztán a széke vagy szikje, ebben a csira, aztán a sárgája, aztán a zsinórja. Mikor a csira megtermékenyül és a tojó lerakja a tojást, már a hanyat, akkor kezdődik a költés vagy kotolás, melyet néha csak az anyamadár, néha mind a két ivar felváltva végez. Erre az időre pörére kopaszodik a kotló madár melle, vére kitüzesedik és a kotló madár azon van, hogy a tojást folytonos-folyvást egyformán melegen tartsa: ül rajta reggeltől napestig, alkonyattól reggelig, alig távozva perczekre is. Közben-közben még meg is forgatja a tojásokat, hogy egyformán melegedjenek. Kis madárnál eltart ez a kotolás tiz napig, de a hattyúnál harminczöt napig is. Délszakon a strucz a nap hevét is felhasználja és van madár, a ki erjesztő halomfészket kapar össze s az erjedés melegét használja fel a kotlásra; a madár neve Talegalla.

A meleg folytonossága fejlődésre indítja a nyomástól megtermékenyített csirát. Erezetek futnak széjjel és egy pont lüktetni kezd: a szív ez! Lassanként alakot ölt a fejlődő csira, madárporonty lesz belőle; és a mikor megéri, csőröcskéjével kivágja magát a meszes burokból.

A mi tyúkféle, mint a fürj, a fogoly, a fáczán, a fajd és egyéb, annak finom pehelylyel borított csirkéje, a mint megszáradt, azonnal követi édes anyját; azonmódon a récze, a lúd és egyéb úszó vizimadár aprókája is. Bezzeg a többi madárnak a tojásból kibúvó porontya meztelen, vaksi, sárga szájszélű és tehetetlen, a melyet úgy kell felápolgatni és ha sok a fészkekalja, mint a czinegéknél, nemcsak dolga van a szüléknek, hogy a táplálékot beszerezzék, hanem sorrendet is kell tartani, nehogy valamelyik apró éhen maradjon és elpusztúljon.

1.

2.

III. 1. ÖKÖRSZEM-, 2. TÚZOK TOJÁSA

A madár családalapítása és gondozása a természetnek leggyönyörűbb tüneménye, az emberre nézve pedig nagyjelentőségű és oktató. Ha elgondoljuk, hogy délszakon van *kolibrimadár*, melynek tojása alig borsónagyságú és ott a strucz, melynek tojása akkora, mint az ember feje - de nálunk is itt az ökörszem tojása, mely nem is a legkisebb, és itt a tűzoké, mely nem is a legnagyobb - III. kép -, ám ezekben akár kicsinyek, akár nagyok, egyformán kél az élet az anya- és szülői szeretet melegétől, ott bent egy meszes burokban: elismerjük, hogy nagy és remek dolog az! Inti ez az embert is, hogy családi életében egyforma meleget tartson, legyen párjával szemben odaadó, áldozatra kész, mint a madár; és ivadékaival szemben is éppen oly hűséges, gondos, mint a madár.

De te kegyes olvasó, azt kérdezed éntőlem, hogy hát a madarak között nincsen kivétel? Oh dehogy nincs, dehogy nincs! Ott a kakuk, a ki más madár fészkebe tojja le tojását és így menekül a fentartás minden gondjától. No de hiszen: «ne szólj szám, nem fáj fejem» bizony egy árva szóval sem fessegetem, hogy tud-e ilyenekről emberfia, falu, város - de még a tekintetes vármegye is? - Tud ám! eleget!!

De nem erről van most szó, mert még más dologról is meg kell emlékeznünk, nagy röviden, mert különben vastagra talál hízni a kicsinynek szánt könyv.

A madaraknál rendszerint a hím a szebbik színű - szemeink előtt van a kakas; a tojó szerényebb. De a ragadozóknál, mint sasoknál, sólymoknál, héjáknál és hasonlóknál, a tojó a testesebb, erősebb, mert a család felnevelése inkább reánehezül, ez pedig erőt kíván.

A fiókák hamar fejlődnek s öszre kelve már mind anyányiak s a nálunk termők ekkor már mind szárnyasabadján vannak; a mi vándorfajta, mind el is költözik tőlünk messze délszakra, legtöbbje tengeren kelve át, talán leginkább a Nilus folyó völgyületébe.

A vándorló madár röpkése nagyon sebes. Még a varjú is, mely Dániából Angliába röpkül, óránként 27 mértföldnyit halad az északi tenger fölött.

De a fiókák az első esztendőben nem hasonlítanak mindenben az öregekhez és eltelik némelyiknél három esztendő is, a míg tollazata teljes ékességét éri el.

A színek kifejlődése legtöbbnyire vedlés vagy lohosodás útján történik, a mikor a madár a régiebb tollát elhanyja s helyébe új növekedik. Némely madaraknál, így vízieknél, a lohosodás oly általános, hogy hetekre tehetetlenekké válnak, nem tudnak röpkülni és könnyen áldozatul esnek.

A MADÁRVONULÁS.

A fiasítás után szépségre és csodálatosságra nézve egyenlő értékű a vándorlás tünete, mely oly mélyen indítja meg a legegyszerűbb ember lelkét, szívét.

*Fütyül a szél, az idő már őszre jár,
Szebb hazába megy vigadni a madár.*

Igy szól a költő; és ha nem is úgy van a hogyan mondja, hogy «szebb hazába» - mert hiszen Magyarországnál szebb hazája sem embernek, sem madárnak nem lehet; - de már a zordon tél idejére az a madár, a mely természeténél fogva rászorul, repülve találhat és talál is délszakon oly tájat, a mely éppen akkor enyhe, a mikor nálunk kemény hideg uralkodik és előli vagy téli álomba, rejtekbe szorítja azt, a miből sok madár táplálkozik.

A mikor pedig őszre kelve a darvak ékalakba sorakozva, búsan krúgatva délnek tartanak; a mikor házunk gyönyörűsége, a füsti fecske, tornyon, háztetőn gyülekezve, egy napon nyomtalanul eltűnik; a mikor a kelepelő gólya fölápolt fiaival egyszerre csak elhagyja a viskó kéményén, vagy a kazalvégben álló fészket és a kaszálón seregbe verődve, mintha tanácskoznék, aztán a sereg mint valami parancsszóra egyszerre szárnyra kap, majd kerengve nagy magasba emelkedik és végre délfelé eltűnik; bizony bánat szállja meg az emberfia lelkét, mert érzi, hogy itt a tél küszöbe, a melyen átlépve meg kell küzdeni a tél szigorúságával, holott a madár, már a melyik, szárnyaszabadjára kelve, könnyű szerivel kitérhet előre.

És ismét mennyire megváltozik az ember érzése, a mikor tavaszra kelve a határról eltisztul a hó, a füzeseken pedig végig fut az ébredező rügyek zsemeke és azután egyszerre beteljesedik a költő szava:

*Megenyhült a lég, vidúl a határ
S te újra itt vagy jó gólyamadár...*

Hire fut az eseménynek a faluban, repeső öröm fogja el a gyereksereget; de a gazda homlokán is, legalább rövid időre, elsimul az a mély barázdta, a melyet homlokán a tél nehéz gondja szántott.

Hát még a mikor egy szép, verőfényes napon a falu utcáján járó-kelő kislány egyszerre csak nekiszalad a pocsolójának, vagy a gémeskút itató vályújának és nagyhirtelenül mosdani kezd, folyton azt vetegetve:

Fecskét látok, szeplőt hányok!

Micsoda gyönyörűsége is az a fészkehez visszatérő madárnak, hogy megérkezett és a jószívű embernek, hogy látja kedves madarát! A fészkehez visszatérő legtöbb fecskén tisztán látszik, hogy ugyanaz, a mely őszkor elhagyott, hogy tehát valósággal visszatér a fészkehez; aztán azonnal tatarozni is kezd, a mire pedig elkészül, férköző bizodalommal és ficseréklésével már kora hajnalban költi, de gyönyörködteti is a gazdát és háza cselédjét, egész népét.

Ez azonban ennek a remek tünetnek csak gyönyörködtető, a lelkültre édesen ható része. - Az őszi távozás bánatot, a tavaszi visszatérés örömet keltő.

Oktató könyvben azonban a kérdés az: mi ennek a tanúsága, a mikor a vonulást a természet örök rendje alapjáról vesszük?

Ha madaraink életmódját éven át gondosan megvagyázzuk, hamar reájövünk, hogy kétféle madarunk van.

Először is olyan, a mely sohasem hagyja el a határt; legfeljebb hogy a havasról a völgybe vonul le, de azért a legkeményebb télen is megmarad egyazon környéken; másodszor van olyan, a mely őszre kelve eltűnik, télen át nem látható; de tavaszkor visszatér.

De ismét van olyan is, a mely a messzi éjszokról éppen télire vonul le hozzánk, azért, mert akkoron fészkelő helyein, messze éjszokon oly irgalmatlan hidegek járnak, hogy még a kéneső is csontkeményre fagy. Ezeknek az északi vándoroknak a mi telünk csupa tavasz!!

Az első sorozatbeli madár az állandó, a második a mi költözködőnk, a harmadik pedig nekünk téli vendégünk. A legfőbb kérdés immár az, hogy hova megyen télire a vándormadár? A felelet röviden és szabatosan adva az, hogy oda megyen, a hol nincs oly zordon tél, mint azon a tájon, a hová visszatérni, fészkelni és fiasítani szokott, a melyet őszkor elhagyott.

És miért vonul arra az enyhébb tájra? Azért, mert télen át csak ott találhatja meg táplálékát.

De hát, hogyan tudja meg a madár kalendáriom nélkül is, mikor kél az idő ősze, mikor tavaszra, mikor meg téle? És ha mennie vagy jönnie kell, hogyan tudja, merre van dél és illetőleg észak, tehát merre kell tartania?

A felelet nagyon egyszerű, mert természetes: a madarak ott, a hol tartózkodnak, elborítják az egész területet és a mint annak valamely részén oly változás történik, a melynek a megélhetésre hatása van, azon a részen az ott élő madarak megmozdulnak és indulnak oly legközelebbi tájak felé, a melyek életüknek kedveznek. Igen ám, de hogyan tudják ők azt, hogy ősze, tavaszra merre fekszenek azok a kedvező tájak? Hát bizony jobban és biztosabban, mint a torony emberi őre; a ki annnyival többet tud a falu mélyében lakó embernél, a mennyivel magasabb a torony a föld színénél. Hát még a madár, mely nem torony, hanem felhőjárás magasságára és azontúl tud felemelkedni, tehát nagy messzire lát, hozzá még feljebb-lejebb lakó madártársai mozgalmát is közvetlenül megérzi. És megérzi a levegő áramlásait is.

Az az őszi vagy tavaszi mozgalom olyan, mint a föld népéé, mely együtt érez és úgy, a mint részei megérzik a változást, ez visszahat az egész tömegre és egyszerre csak azt látjuk, hogy «a föld népe megmozdult».

Ámde a megmaradás és vonulás tünetében is ugyanazt a nagy elvet, vagy természeti törvényt látjuk megnyilatkozni, hogy t. i. minden alkotott teremtmény már alkotásánál fogva is, törvényszerű munkát végez az anyatermészetben, mely e nélkül a munka nélkül igen hamar zavarossá, majd végzetessé válnék. A mint elvégzi munkáját, indul.

Madarainknak, a vándorlóknak, egyik része átkél a Földközi tengeren, részben mélyen nyomul lefelé a délszaki tájba; másik része nem méri át a tengert, hanem már a Balkánon, Törökországban, Görögországban és a Dalmát partok déli részén is kihúzza azt az időszakot, a mikor nálunk téli, amott alig őszi az idő járása.

Nekünk magyaroknak a madárvonulás tekintetében rendben van a szénánk, mert a hányféle vándor madarat hazánk földjéről csak ismerünk, meg tudjuk mondani, melyik vonul és átlagosan véve a tavasz melyik napján tér vissza ide, a hol fészkel, fiasít és teljesíti azt a munkáját, a melyet alkotásánál fogva a természet reá ruházott. Majd a könyv végén azokat a napokat meg fogjuk ismerni.

VÉDJÉTEK A MADARAT!

*Csak a tudatlan és a gonosz ember
bánthatja és irthatja a madarat.*

Bizony csak a gonosz és a tudatlan bánthatja a madarat, mielőtt hogy meggyőződött volna, vajjon igazán káros-e az? Már mondtam is, de megismétlem, hogy magában a természetben nincsen sem káros, sem hasznos madár, mert csak szükséges van. Arra szükséges, hogy végezze az élő természetben azt a munkát, a melyet más teremtmény el sem végezhetne.

Károssá és hasznossá az emberre nézve a madarat csak az ember maga teszi akkor, a mikor feltöri a gyepet és beveti oly maggal, mely tömeges termést ad, olyant, a mely madártáplálék is; vagy kertet, szőlőt állít oda, a hol azelőtt nem volt.

Azért a madárnak, de az embernek is a java azt követeli, hogy nagyon is okkal-móddal járjunk el.

Megszámlálhatatlan kincs az, a mit a czinegék, a poszáták, a légykapók és mások, pihenést alig ismerő szorgalma az okos gazdának jövedelmez. Mert a míg a legszemesebb és legszorgalmasabb gazda is csak nagyjából szedheti le a már nagyon is szemet szűrő hernyófészket, addig a hasznos madarak raja függögetve, bujkálva, kopácsolva, kapdosva irtja mind azt a kártékony teremtet, a mit az ember meg sem láthat, a mihez hozzá sem férhet.

Van ám erre még számbeli kalkulus is.

A picziny királykamadár éven át három milliónál is több rovart emészt föl mindenféle állapotában: hol mint petét, hol mint bábót, hol mint kifejlett rovar, a mi pedig, ha szaporodáshoz jutna, megint töméntelenséget jelentene. Ezt a madárkát majd le is írjuk. A kék czinege nem is sokkal nagyobb; de éven át hat és fél millió rovart pusztít el; de azután még hol 12, hol 16 fiókát is fölnevel, a mi megint azt jelenti, hogy egy ilyen czinegecsalád huszonnégy millióig való rovarot fogyaszt el, vagyis ennyinek kártételétől óvja meg a kertet, az erdőt és óvja mindenütt, a hol csak hozzá fér. A ki pedig tudatlanságból vagy gonosszágból elfogja és elpusztítja ezt a szárnyas munkást, annyival károsítja a közvagyon, a mennyi rovar megmaradt, mert a czinegét, mely a rovarot elfogta volna, megölte!

A rovarok világa egyáltalában óriási hatalom, és ott, a hol a tudatlanság nem számolva, irtja vagy csökkenti a rovarokat pusztító egyéb állatokat, a rovarokár évente, pénzben kifejezve, nem százazrekre, hanem száz milliókra rúg. Húsz évvel ezelőtt talán szemébe nevettek volna annak, a ki ilyent mondott volna; de a mióta egy, pusztá szemmel alig látható picziny rovar, a fillokszera, tönkretette a leghíresebb szőlős vidékeket: megszűnt a nevetés és gúnyolódás.

Lehet tehát beszélni a madarak védelméről is.

A rétségek és műveletlen, gazdátlan területek ősi idejében zengett Magyarország e madarak énekétől, megnyüzsgött tőlük a levegő, a vizek és erdők rengetege.

Ám ez napjainkban nagyon megváltozott és a rétek eltűnésével, lecsapolásával belévägott az eke az ősföldbe és véget vetett sok madártanyának.

Hogy szép, tiszta vetéses táblákat nyerjenek, kivágták a legkisebb bokrot is és evvel lassanként elvonták a leghasznosabb madaraktól a fészkeléshez szükséges alkalmatosságot, a mi pedig öreg hiba volt.

A régentén madárénektől zengő táj csöndes, sőt néma lett; a szemet sem gyönyörködteti a madárnak üdítő szemlélése - rossz dolog biz az!

Hozzájárul a délszakra élő népek - bizony főképp az olaszoknak - hihetetlen madárpusztítása, táplálék czéljából. Mindent elfognak, mindent megesznek - még legbizalmasabb barátunkat, a viskó füsti fecskéjét is! Gépen kötött óriási hálókka elrekesztik a völgyeket, a merre a fáradt fecskemadár vonul. És fel van jegyezve az emberiség gyalázatára, hogy három madárfogó pár óra alatt tizennégyezer fecskét hálózott össze és gyilkolt meg! A mi népünk pedig tavaszra kelve, várja ficserékelő barátját; de az nem jön meg, mert régen betemetkezett kapzsi népek telhetetlen gyomrába!

Annál is inkább kell rajta lennünk, hogy mi védjük és szaporítsuk a jó ég szárnyas áldását, lelkiismeretünk megnyugtatóására, szemünk gyönyörűségére és gazdaságunk nagy hasznára. Követnünk kell pedig okos népek példáját.

Hogy hát melyik az?

Valamikor, a Jegestenger felé vezető utamban, hosszában végig szeltem Dánia országát, mely szegény tartomány volna, ha nem volna tengere. A földje sokszorosán laposos, semlyékes és buezkás; buczkáit pedig a szívós Hanga növény borítja. Szétszórt szegényes viskók tűnedeznek fel itt-ott, melyeknek gazdái szegény turfa-vágók - erdő, kőszén hiányában az ős mocsár kiszáritott maradványa itt a tüzelő. No már most a viskók mellett egy-egy apróka, tarka riska van kipányvázva, mint a szegényember tejelő áldása; de a bejáró ajtóval szemben ott van vagy tizenöt lépésnyire a két vagy harmadfél öles pózna is leverve, csúcsán a madarak költőházikójával, a melyben rendesen a seregély tanyázik.

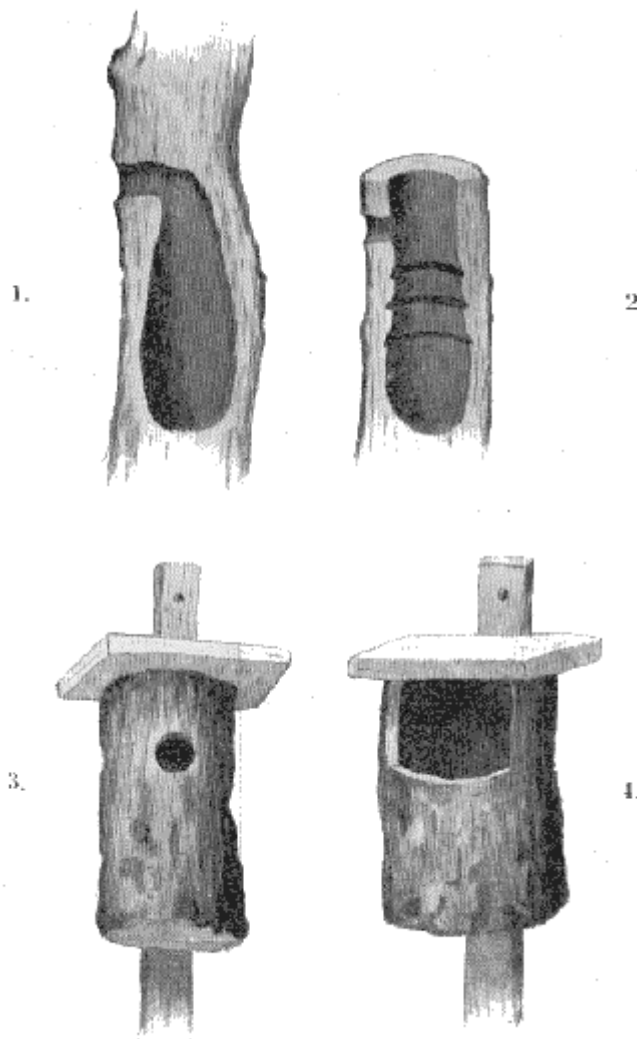
Nagyon szép és megindító látvány volt biz' az, a mikor alkonyat táján a napi munkától fáradt turfavágó kiült a padkára, rágyújtott és mikor letekintett, elgyönyörködött apróka cselédjein, ha meg fölfelé nézett, elgyönyörködött a seregélypáron, mely az ülőkén csicssergett és pihent.

Az egész szabad Svájczon végig a kertek gyümölcsfáin és minden alkalmas helyen ott van a költőházikó, benne a kert legjobb, legszorgalmasabb munkásai, azok a czinegék, légykapók, vörösfarkú kerticzék és egyebek.

Ide kell törekednünk, édes magyar Népem, nekünk is.

Tartóztasd vissza gyermekedet a fészekszedéstől, mert az oktalan rablás és a magad kára. - És tudta bölcs Salamon király mit teszen, mikor mondá:

«A mikoron az madárnak fészkére találsz az uton, akárminemű fán vagy a földön, melyben madárnak tojása vagy fia vagyon és az anya ül fiain vagy tojásain: ne vedd el az anyamadarat, sem fiait....» Mózes V., XXII. 6.

IV. KÖLTŐHÁZIKÓK

Ezekután már csak azzal tartozom Tenéked, értelmes magyar Népem, hogy mutassam meg magát a költőházikót is. Legjobb az, a mely kérges fából készül; belülről jó tágas odunak ki van vájva, oldalt akkora bejáróval, a milyen a hüvelyk és mutató ujjból csinált karika; magassága olyan, mint a könyöktől a kinyújtott nevendék ujj csúcsáig terjedő hosszúság, még egy kis ráadással.

Látjuk IV-dik képünkön 1. szám alatt a harkály odvát átmetszetben és úgy, a mint maga készíti, 2. szám alatt a mesterséges odút, a mint a kerek mesterségesen kivájta s ezt persze le kell fedni, a mint a 3. szám mutatja. A 4. szám öblös száju és légykapóknak való. Ezeket vastag ágra vagy törzsre és magasan kell alkalmazni, legjobb odasrófolni. No de van arra pontos mérték is, a mint itt következik: A czinegéknek szánt házikó hossza egy arasz, öt ujj, vastagsága hét ujjnyi, lyuka pedig két ujjnyi átmérőjű, kerek. A seregély nagyságú madarak házikója két arasz és egy ujj hosszú, vastagsága egy arasz, lyuka pedig három ujj átmérőjű. A zöldharkálynak, bankának szánt házikó két arasz és három ujj hosszú, egy arasz vastag, lyuka négy ujjnyi átmérőjű. Végre a vadgalambnak szánt házikó olyan mint az előbbi, de lyuka hat ujjnyi átmérőjű. No de még a légykapónak is kell házikó! Képünkön a 4-ik, mely arasznyi magas, tenyérnyire nyitott és mély szedőkanálnyira öblös.

Ám ezenkívül a táblák között, messze a dülők útjától, meg kell türni azt a pár kökény vagy galagonya bokrot is, hogy a hasznos poszáták és egyebek megfészkelődhessenek.

Avval végzem, a mivel kezdtem: védjétek a hasznos madarat!

ETESSÉTEK AZ ÉG MADARAIT.

*Tekintsetek az égi madarakra: mert azok nem
vetnek, nem aratnak, sem a csűrbe nem takarnak,
mindazonáltal a ti mennyei Atyátok eltartja azokat.
Máté Ev. 6. 26.*

*Az úr angyala pedig kiáltva mondá: minden
madaraknak, a melyek repdesnek vala az ég közepette:
Jöjjetek el és gyűjjetek egybe a nagy Istennek vacsorájára!
János Jelenései, 18. 19.*

A könyvek könyve, a mint a bibliát nevezni szokás, olyan mint a tenger, mely megtermi a ragadozó czápát, de mely termi a drágagyöngyöt is. Ime e rövidke fejezet élére állítottam annak a nagy tengernek két igazgyöngyét. Az első mondja, hogy a mennyei Atya a természet madarairól sem feledkezik meg, nekik is terítve van a természet asztala. A második azt mondja, hogy a nagy Isten meghívja az ég madarait vacsorára, azaz: megeteti, nehogy éhen hajtsák ártatlan fejöket szárnyaik alá, a mikoron rájuk köszönt az éjszaka és a midőn az étel emésztése során gyűjtik fel az erőt, hogy a következő napon hozzálassanak a madármunkához az anyatermészet és a magunk javára.

Mikoron a kegyetlen tél betemeti a földet, zuzmarája pedig belepi a fáknak legvékonyabb ágacskáját is; a sík vizet ismét vastag jégkéreg vonja be; de még maga a csörgedező patak is hévaras jégkéreg alatt siet tova: akkoron az ég madarainak legkedvesebbjei beszorúlnak a szérüskert sövényére, innen lassanként az udvarokba és faluhosszat az útra, hogy valami silány eledelhez jussanak és ne vegye meg őket a tél kemény hidege. De sőt még a varjú is bevonúl; felborzolt tollal ott gubbaszkodik a házorom károgóján és csak néha-néha hallatja rekedt kiáltását.

A jámbor czinege pedig nagy bizalmasan beszáll az eresz alá, hogy a koszorúgerenda hasadékaiban keresse az alvó rovar; néha meg épen az ablakra száll, hogy a fája és az üveg között vizsgálgasson. És akkor mintha koczogatná az ablakot és azt mondaná:

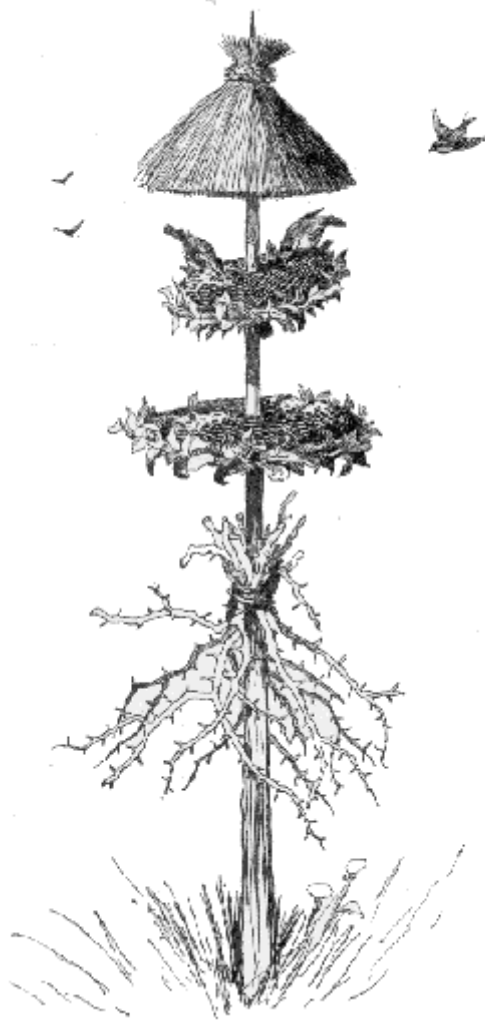
*Szórjatok eledelt az ég madarainak!
Majd megszolgálják!*

Hát most már azt kérded éntőlem édes Népem, hogy mit és hogyan adjunk, szórjunk?

A ház végében, a szérüskertben, a hol valami csendesebb hely van, melyre nem jár a majorság, sem az örökké éhes, falánk malacz, ott néha fel kell vágni egy-egy érett tököt, hogy a czinege hozzáférhessen a magjához, mert azt mondja a példabeszéd:

Örül a czinege a tökmagnak.

Egy kis ocsú - rostaalja - mindég akad, hát azt is ki kell szórni, megpótolva egypár marék törekkkel a szénapadláról, a melyben sok a fűmag, szegény sármánynak, pipiskének jó eledele. A jó gazdasszony könyörületesszive juttathat egy kis kölest, néhanapján egy kis kendermagot is. A ki pedig gyönyörködni akar kis madarak vendégségében, örömeiben, az a kert alkalmas helyén vastagabb végével leszúrja, leássza a fennálló, vékonyabb végén hegyesre faragott póznát és reányársal magjával fölfelé egynehány napraforgót - tányéricszát - V. kép. Hogy terem aztán ott a természetnek minden magot is evő madara! Hogy kopácsolja ki és hántogatja a kövér magot!

V. MADÁRETETŐ

A mikor pedig a tányéricza üres, akkor a jó gazda leönti olvasztott faggyúval és behinti, jól benyomkodja kendermaggal. A pózna csúcsán csóva- vagy szalmaernyő legyen, hogy gonosz időben védje a kis madarak asztalát. Az alsó részen tövis legyen, hogy a macska se tehessen kárt. Ha elfogyott a napraforgó, közepén átfúrt deszkát tegyetek helyébe és arra szórjátok a madaraknak szánt eledelt.

Van az etetésnek ezer alkalma és ezer módja, le sem kell írni, mert úgy is kitalálja a jó magyar ember szive és irgalma. Úgy is legyen!

HÁNYFÉLE MADARÁT SZÓLITJA NEVÉN A MAGYAR NÉP?

Nem igen akad nép, a mely az ég madarai közül annyit ismerne és annyit tudna meg is nevezni, mint a magyar. Pedig ímitten minden madárnak csak egy, szokottabb nevét teszem ki, a mikor pedig egy és ugyanazon madarat más-más vidék népe más-más névvel is illet!

A mi a körösmenti embernek Halászcser, az a középtiszainak Halászszerkő, a balatonmellékinek pedig Küszvágó. A Kormoscsernek akárhány a neve: Czigánycser, Feketecsér; Sorja, Sörje, Czerkő. A Barátrécze a régiségben Barátfú, Hamvasfú. A Gojzer meg hol Szélkiáltó, hol Póli, Hujtó meg Teős-teős is. A Bölömbika meg Dobosgém, Nádibika, Ökörbika is. A Poczgém éppen tömérdeknevű, mint: Aprógém, Kisgém, Nádmászó, Panna, Kabak, Kákabiró, Kisbölömbika, Faszkgém stb. Az Aranymálkó Sárgarigó is, meg Sármálkó, majd Aranymál, a szaváról Szolgabiró. Aki ki akarja meríteni, úgy készüljön, hogy életét rááldozza és könyvet ír, mert nincs két magyar falu, a mely szakasztott egyformán nevezné minden madarát.

De a mi már azután címeres madár, az mind egynevű. A Holló mindenütt Holló, talán azért is, mert a magyarság nagy királyának, Mátyásnak címeres madara; így a Daru, a Hattyú, a Tűzok, a nemes Kócsag, a Kerecsen is egynevű.

Hej de aztán a Banka! Mert pizsokban turkáló madár ő keme, hát mintha megszólná a sok-sok név, a melylyel a magyarság illeti. Halljuk csak:

Banka	Bugybóka	Dutka	Pokloncza
Bubos Banka	Babuk	Daduk	Jututu Banka
Büdös Banka	Babuka	Dudoga	Baták
Babuta	Babutyka	Dod	Szalakakóta
Babuba	Budoga	Büdös dod	Sáros Banka

Pedig ez a húszféle elnevezés a soknak csak a föle; az alja is sok, meg olyan is, hogy bizony minden egyes név előtt meg kellene követni az olvasót; hát még utána!

1 Fülemlé	Kenderike	55 Füsti fecske
Poszáta	Zsezse	Légykapó
Barátka	30 Csíz	Örgébics
Vörösbegy	Stiglincz	Bábaszarka
5 Csaláncsúcs	Süvöltő	Tövisszűrő
Findzsa	Keresztorrú	60 Feketeharkály
Nádirigó	Sármány	Höcsik
Örvösrigó	35 Surgyé	Zöldküllő
Feketerigó	Nádiveréb	Tarkaharkály
10 Fenyőrigó	Pacsirta	Nyaktekerics
Borosrigó	Pipiske	65 Kakuk
Énekesrigó	Barázdabillegető	Jégmadár
Körösztrigó	40 Sárgyóka	Gyurgyalag
Hajnalmadár	Leánykamadár	Banka
15 Famászó	Seregély	Szalakóta
Csuszka	Aranymálkó	70 Keselyű
Szénczinege	Holló	Sas
Kékczinege	45 Páristavarjú	Parlagsas
Bábaczinege	Kálvinyistavarju	Héjja
20 Őszapó	Csóka	Karvaly
Függőczinege	Szarka	75 Ülü
Királyka	Mátyás	Kánya
Ökörszem	50 Mogyorószajkó	Vércse
Pintyőke	Kecskefejő	Sólyom
25 Házi veréb	Sarlós fecske	Kaba
Mezei veréb	Marti fecske	80 Ráró
Meggyvágó	Gatyás fecske	Téli ölyv

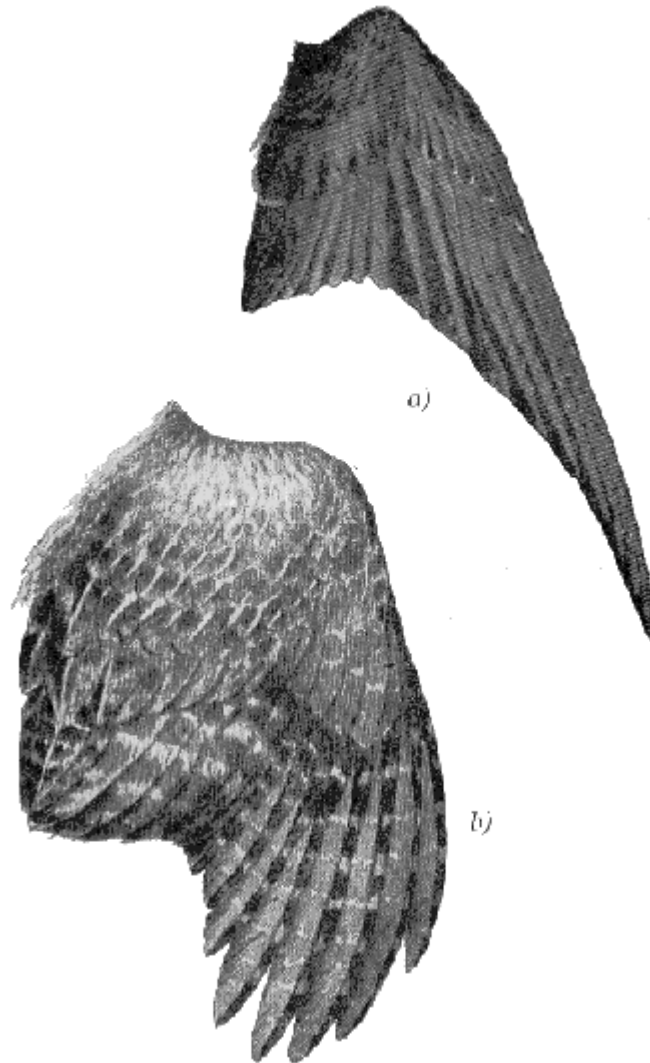
	Egerészölyv	Reznek	Tőkés rucza
	Fülesbagoly	Daru	Kendermagos rucza
	Réti bagoly	Haris	Czigányrucza
85	Macskabagoly	110 Vizicsirke	135 Jegesrucza
	Kuvik	Vizityúk	Kanalarucza
	Fogoly	Szárcsa	Orsó farkú
	Fürj	Batla	Telelő rucza
	Fajd	Juhászka	Pergő rucza
90	Fácány	115 Czankó	140 Paprucza
	Császármadár	Pajzsos czankó	Kerczerucza
	Vadgalamb	Kölessneff	Fütyülő rucza
	Örvösgalamb	Paprikasneff	Gödény
	Gerlicze	Pólimadár	Kárákatna
95	Lovaskócsag	120 Bibicz	145 Muszka bukó
	Fattyúkócsag	Gólyatós	Kisbukó
	Szürkegém	Lotyó	Lósirály
	Vörösgém	Ugartyuk	Dankasirály
	Hajasgém	Sárszalonka	Halfarkas
100	Poczgém	125 Erdei szalonka	150 Lócsér
	Bölömbika	Székicsér	Halászcsér
	Bakcsó	Vadlud	Kormoscsér
	Gólya	Nyári lud	Buvár
	Feketególya	Lilik	Bubosvöcsök
105	Kanalasgém	130 Gyöngyvér	155 Öklömvöcsök
	Túzok	Hattyú	

Nagyon lehetséges, hogy hosszabb is lehetne ez a sor; de mikor most nem telik több!

A MADÁR MINT SZERSZÁM.

De most már nagy ideje, hogy a madárral mint élő lénnyel alkotása szerint is közelebbről megismerkedjünk. Azt ugyan mindenki tudja, hogy a madár testét toll meg puhely borítja és hogy az, a mi az emlős állatnál az előláb, az a madárnál a szárny, mely, nagy irigységünkre, arra szolgál, hogy a madár röpködjön.

Igen ám, de a hányféle a madár, annyiféle a repülés, mert más-más a szárny alkotása.

VI. a) A FÉCSKE- b) A FOGOLY SZÁRNYA

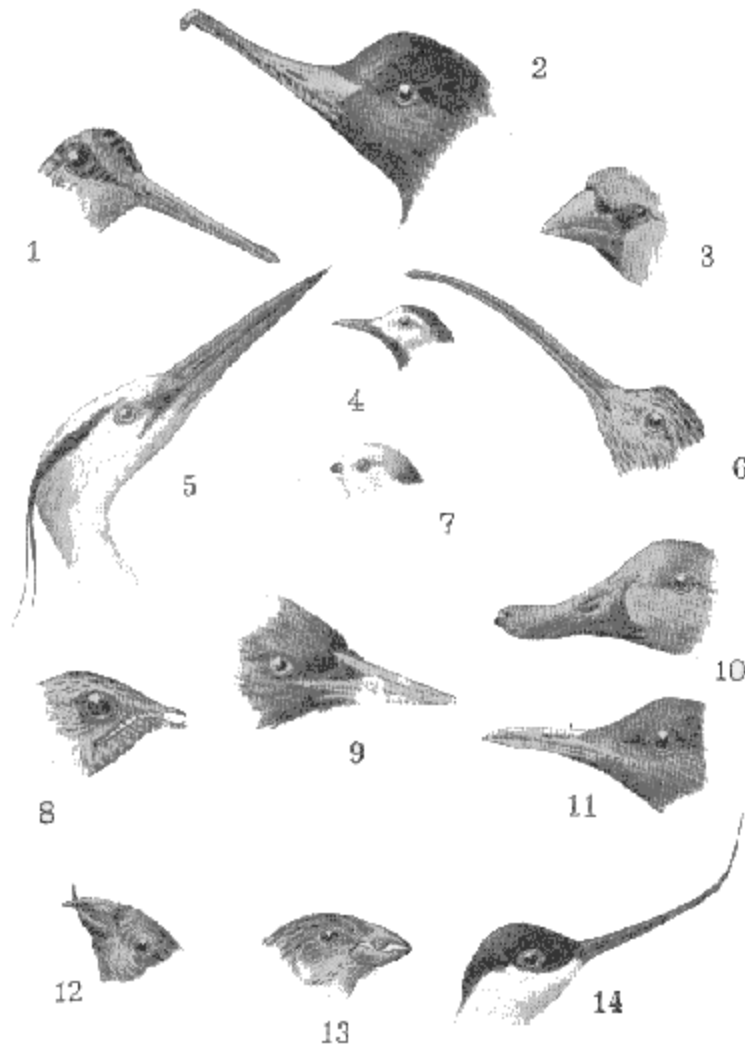
A fecske szárnya - VI. kép a) - meg a kerecsen sólyomé hegyes és e madarak csak úgy nyilalnak a levegőben: ezek repülve fogják el a prédát, a melylyel táplálkoznak, másképp meg sem élhetnének.

A fogoly szárnya - VI. kép - b) ellenben el van kerekítve, kemény, nem hasítja a levegőt, csak sebesen verdesve bírja keléskor a madarat, éppen azért burrog; és ha nagy a fogolycsapat, bizony dörög is. A fogolynak nem is arra való a szárnya, hogy repüléssel fogdossa a prédáját, hanem csupán arra, hogy helyről helyre költözve, egyébként gyalog szedje táplálékát.

Mit tanulunk ebből? Azt, hogy annak a sokféle szárnyaknak megfelel a sokféle repülés és hogy a szárnyaknak ez a sokfélesége is reászorítja a madarat bizonyos feladatnak a teljesítésére. Olyan ez, mint a hadsereg, mely csak akkor tökéletes, ha gyalogsága, lovassága, tüzérsége és a többije van.

Ezek is más-másképpen mozognak; de azért egyenként és összesen szükségesek, egymást nem pótolhatják.

No, de a szárny még csak hagyján! Rá kell nézni arra a VII-dik képre, a mely a fejeket és kivált a csőröket ábrázolja. Akár csak a körorvos úr szerszámtáskáját nyitnók ki. Nézzük csak össze a tábla számait a fejekkel és a csőrökkel.

VII. A MADARAK CSŐRE.

1. Erdei szalonka. 2. Muszka buvár. 3. Meggyvágó. 4. Barázdabillegető. 5. Gém. 6. Pólimadár. 7. Ősapó. 8. Kecskefejő. 9. Harkály. 10. Vadrucza. 11. Sirály. 12. Keresztorrú. 13. Surgyé. 14. Gulipán.

1. Az erdei szalonka; csőre olyan, mint az esztergályos kanalas fűrője, hozzá hegyén érező, mint az ember ujjja. Ez az eleven fűrő benyomul az erdő puha földjébe, hegye kitapogatja és elcsípi a gilisztát és egyebet.

2. A muszka buvár csőre kampós is, széle szerint fűrész is; mindez arra való, hogy a legsíkosabb halat is biztosan elfoghassa.

3. A meggyvágó csőre hatalmas kúp és arra való, hogy a legkeményebb cseresznye- vagy meggy magot is könnyű szerivel ropogtassa.

4. A kedves barázdabillegető csőre árforma; a természet tisztára szűnyogszedésre alkotta.

5. A nagy szürkegém csőrének káva-élei akár a kés, oly vágók; - bezzeg jaj is még a síkos czompóhalnak is, ha az élek közé kerül.

6. A póli, vagy teős-teős madár csőre lefelé görbül, behatol az iszapba, hogy mélyről is szedje eleven féreg-eledelét.

7. Az őszapó-czinege csőröcskéje ezekhez képest csak egy petty; de így jó, mert csak ilyennel szedheti ki a legfinomabb ágacskák hónaljában megbúvó apró bogárságot.
8. A kecskefejő csőre picziny, de annál öblösebb a szája; ha kitátja, mint valami kamzsaháló, úgy tátong és igaz, hogy evvel foghatja csupán az éjjel járó-röpülő bogárságot.
9. A harkály csőre meg olyan, mint az ács csapoló fejszéje, mert csak vágással juthat el a korhadó fában rejlő kukaczhoz, a fa nyüvéhez.
10. A rucza csőre ismét lapos, szélein reszelős, egészen arra van alkotva, hogy eledelét a vizek zavarosából ki-szűrögesse.
11. A dankasirály orra kitünően arra van alkotva, hogy a vizek színéről szedegesse a felvetődő vizibogárságot; de a hol tömegesen fészkel, eljár nagy buzgalommal az eke nyomán is; ekkor nagy áldás.
12. A keresztcsőrű madár csőre igazi szerszám, mert a fenyőtoboz pikkelyei közül csak ilyen csőrrel lehet a lapos magot kimorzsolni.
13. A surgyé-sármány csőre is igazi szerszám és arra való, hogy a kemény magvakat mint valami sutú felhasogassa.
14. A gulipán csőre éppen fordítottja a póli - 6 - csőre-formájának; a póli «hozzád», a gulipán «tőled» szántogatja ki a prédáját.
- Ebből is láthatjuk, hogy a madár szervezete már csőre formája szerint is a különböző táplálékhoz, természetéhez és tartózkodásához van szabva, éppen mint szárnya szerint is.
- A most mondott törvény a lábak alkotásában is nagyon szembeszökő módon nyilatkozik meg. Lássuk csak a VIII. képen.

VIII. A MADARAK LÁBA.

1. Pacsirta. 2. Fácán. 3. Sas, 4. Karvaly. 5. Bagoly. 6. Lábatlan fecske. 7. Szárcsa.
8. Búbosvöcsök. 9. Túzok. 10. Kárákatna. 11. Vadrucza. 12. Gulipán.

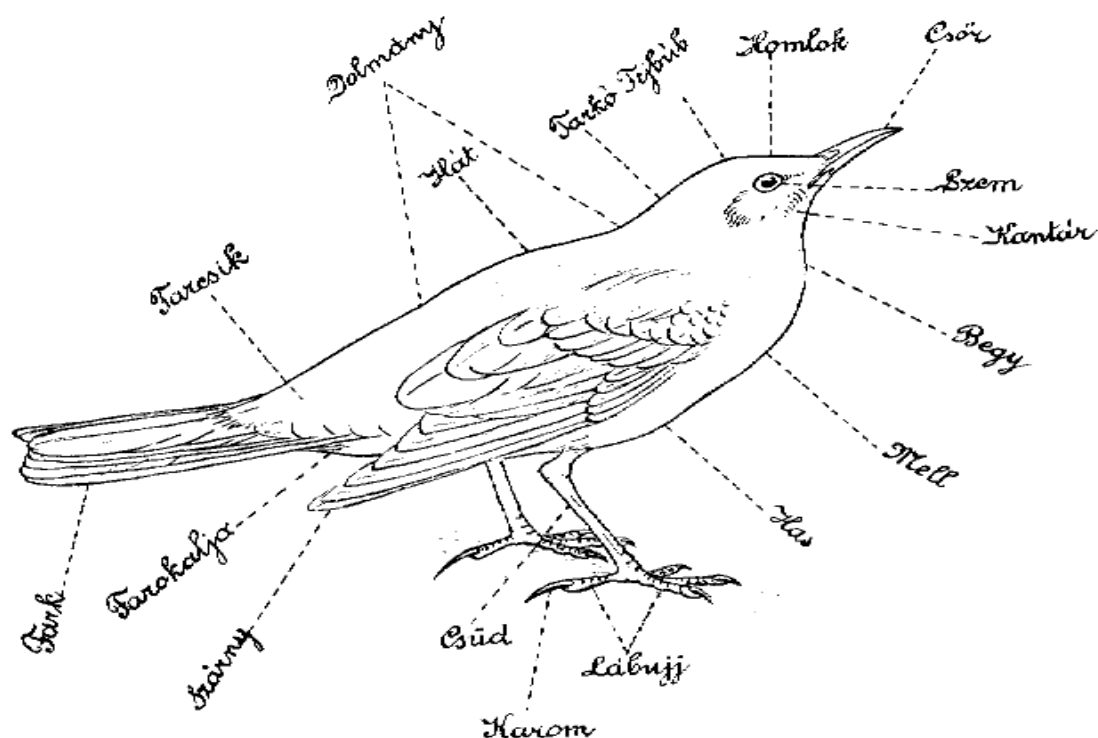
1. A mezei pacsirta lába sarkantyús, csak tipegésre alkalmas.
2. A fácán lába szakasztott olyan, mint a tyúké; győzi a járást, a futást is.
3. A sas lába hatalmas, hegyes karmaival tiszta ragadozó szerszám.
4. A karvaly szemölcsseivel fojtogató is.
5. A bagoly lába ugyancsak ragadozó.
6. A lábatlan fecske lába már csak falon való megkapaszkodásra alkalmas.
7. A szárcsa lábának ujjai karéjosak, úszásra még nem tökéletesek, de a víz lábolására, bukásra jók.
8. A búbosvöcsök lába oldalt lefelé vágó, azért bukásra kiválóan alkalmas.
9. A túzok lába erős, csak három ujjú és talpas; futásra igen kitűnő.
10. A kárákatna lábának mind a négy ujját úszóhártya köti össze; kitűnő bukó és víz alatt úszó. Felkap a fára is.
11. A vadrucza lábának csak három ujját köti össze az úszóhártya, ezért a vizek színén való úszáshoz kitűnő evedzláb.
12. A gulipán hosszú lábán az ujjakat csak tökéletlen úszóhártya köti össze; ez a láb gázolásra igen jó; de szükségben evedzőnek is szolgál.

A szárny, a csőr és a láb sokfélesége és czélszerűsége arra oktat, hogy egy határnak a vadmadara is bizony csak községet alkot; mert hiszen az emberalkotta község sem volna tökéletes, ha csak egyféle hivatású ember lagná; kell bizony abba is sokféle mesterember, sokféle szerszámmal, hogy a sokféle szükséges munkát elvégezze, akár csak a sokféle madár a határ szabad természetében.

A MADÁR TERMETE ÉS RÉSZEI.

Noha a gólya és az ökörszem között nagyságra és a tagok, meg a részek arányaira nézve akkora különbség van, hogy akár azt hihetné valaki, hogy sehogysem egyeztethetők, az egyezés mégis könnyen lehetséges, mert a test borítéka mindkettőnél a toll, a testrészek ugyanazok, csak hogy mérték szerint nagyon különbözők. Vegyük magyarázatunkhoz akármelyik rigónak a rajzát és kikapjuk minden madárra nézve a szükséges elnevezéseket, a melyeket a madárfajok leírása végett ismernünk kell.

IX. A MADÁR TESTRÉSZEI

Kezdjük tehát a rigó fejen, a csőrön átmenve a hátra, a farkra, aztán alúlról ismét fel a fej legkiállóbb részéig, a csőrreig.

Van tehát a madárnak *csőre*, ennek felső és alsó kávája: van *homloka*, *fejébúbja*, *tarkója*, *háta*, *dolmánya*, *farcikja*, *farka*, *farokkalja*, *szárnya*, a lábnak *csüdje*, *karma*, *lábujja*, *hasa*, *melle*, *begye*, *kantárja*, *szeme*. A rajz világosan mutatja, hogy melyik részre tartozik a szó. Azt nem is kellett külön kimutatni, hogy a szárnynak van *fedő-* és van *evedző tolla*, a farknak pedig *kormánytolla*.

Mindent le nem írhatunk, mert nagyon megvastagodnék a könyv és bekövetkeznék az, a mitől a nép bölcs mondása óvogat, hogy t. i.:

A ki sokat markol, keveset szorit.

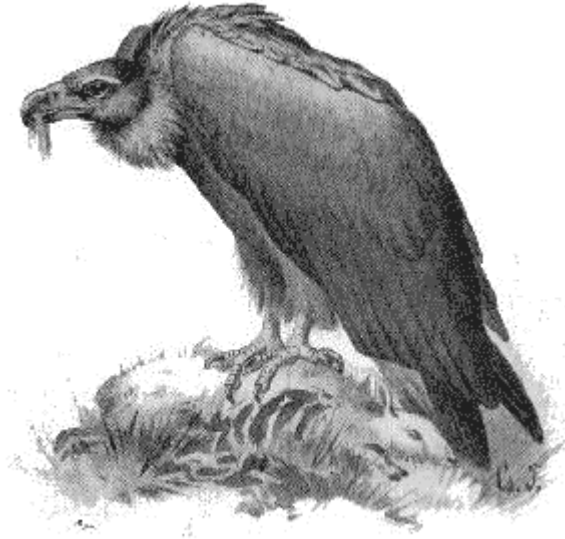
No de a mi fontos, az meglesz.

A MADARAK LEIRÁSA

1. A BARÁT-KESELYŰ.

Egyéb neve: barna keselyű, csuklyás keselyű.
(*Vultur monachus*.)

HASZNOS.

1. A BARÁTKESELYŰ.

Leírás. Pulykakakasnál is hatalmasabb testű barna madár; nyaka tövén tollcsuklya, feje kopasz kevés pehelylyel, kékes bőrrel, ezekkel emlékeztet a csuklyás baráttra és innen a neve; csőre kaczoralakú, hatalmas; dögbőr szakgatásra termett; csüdje meztelen, kékes, karma erős, de nem éles, inkább megállásra alkalmas; szárnyával két méternél is többet karol. Rendesen csak egy fehéret tojik; husángokból rakott fészke fák koronájában áll és megbirja az embert; fiát fehér pehely borítja.

Élete módja. Leginkább döggel élő madár, mely csak szükségből veti magát eleven prédára. A mikor a magyarság a döögöt éppen csak a telek vagy a falu végébe hányta, pusztán, legelőn pedig ott hagyta, a hol kiadta a párját: a keselyűk minden faja hamar ott termett és varjúval, hollóval egyesülve, rövid időn végzett a bőrrel, hússal, belekkel, sőt a letördelhető csonttal is. Evvel nagy jót tett a közegészségnek.

A keselyűk reggelenként hálólhelyeikről, havasok ormáról, kerengve a felhőkig emelkednek a tájak fölé, hogy a döögöt észrevegyék; hétszámra birják a koplalást; de prédára akadva úgy teleszedik a begyüket, hogy nem is birnak szárnyrakapni.

Hajdanában keselyűk követték a hódító népek seregeit, így hadverő őseinkét is, mert nyomukon hullott a keselyűk eledele. Evvel kapcsolatos a magyarságnak a Turulról szóló regéje is, a mely madár a hadak útját mutatta volna.

Arany János «Keveháza» című költeményében így zeng a keselyűről és társairól:

*Azér' víjjog a keselyű,
Azér' szállong turul s ölyű:
Mert holnap ilyenkor halott
Százezrivel fog veszni ott.*

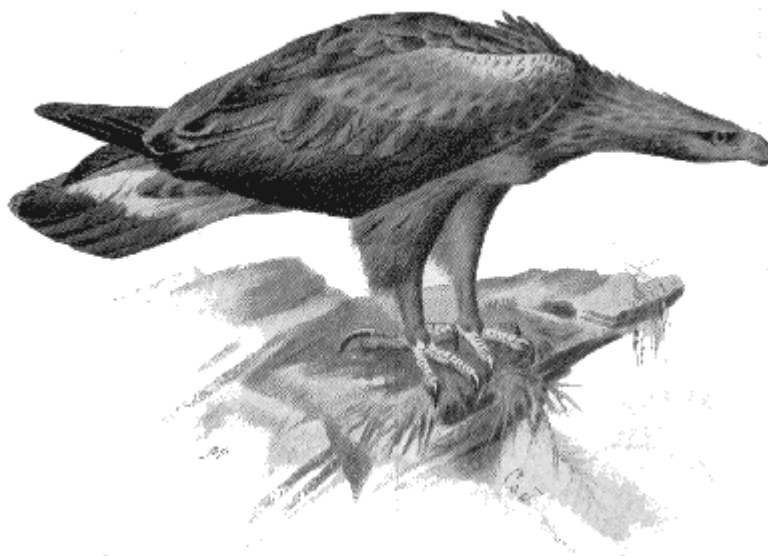
A mióta az elhullott jószág temetését törvény rendeli, a keselyű minden faja nagyon megfogyott Magyarországon.

2. A SZIRTI SAS.

Egyéb neve: kőszáli sas, arany sas, aranyfejű sas.

(Aquila chrysaëtus.)

KÁROS.

2. A SZIRTI SAS.

Leírás. Lúd nagyságú, de hatalmas szárnyú, széles farkú, azért testesebbnek látszó, nemes madár. Színe barna, feje, tarkója rozsdaszínű - ezért arany sas - farkatöve fehér, vége széles, sötét szegővel. Lábszára gatyás, csüdje végig tollas; lába sárga, karma nagy és éles; csőrének felső kávája kaczoralakú, tövén sárga hártyával borítva; szeme barna, merész tekintetű. Fészket rendszeren sziklákra rakja; kettőt, ritkán hármat tojik, a tojás színe fehér alapon tarkás; egy tojás többnyire záp; fiait fehér puhely borítja.

Élete módja. Költés idején fészke táján tartózkodik és nemes természetét követve, eleven prédára csap, melyet hatalmas karmaival ragad meg. Zerge-, őz-, kecskegidó, bárány, havasi nyúl a rendes prédája. Őszrekelve messze vidékeken kalandoz, le az Alföld síkságáig, hol nagy pusztítást végez nyúlban, ürgében, egyáltalában futó vadban. Dögre csak a végső szükség viszi. Verőfényes napokon kerengve és vijjogva oly magasra száll, hogy az ember szeme elől eltűnik. Szeme a Nap fényét tűri.

A sas a nemesség és bátorság jelező képe; igazi címerez madár.

Petőfi Sándor a sasban a hazához való hűséget tisztelte és erről mondja «Az elhagyott zászló» című versében.

*Ha a fecskék ledérek
'S éghajlatot cserélnek,
Mi sasok nem cserélünk.*

Mert a fecske télire elvonúl, a sas helyt marad! A nép bölcsesége ezekben a példabeszédekben szólal meg:

*Sok sas, sok dög.
Sasnak sas a fia.
Sas legyet nem fogdos.*

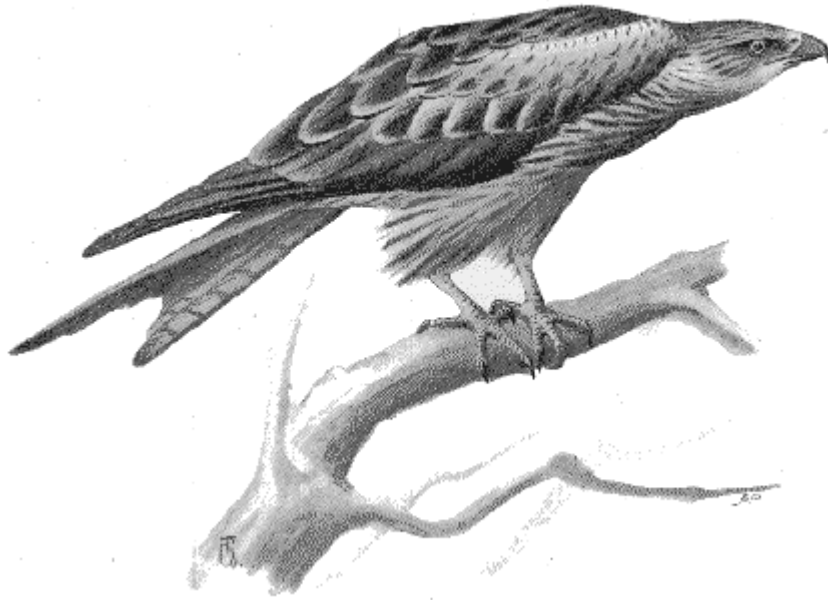
Hazánkban a szirti sas még nem éppen ritka; de nem is valami gyakori; bajosan is irtható, mert igen óvatos.

3. A KÁNYA.

Egyéb neve: vörös kánya, fecskefarkú kánya, villásfarkú kánya, kurhejjá, hejő, tikhordó kánya, saskánya.

(Milvus milvus Cuv.)

KÁROS.

3. A KÁNYA.

Leírás. Nagyobb a hollónál, hosszabb szárnynyal és farkkal: felszíne rozsdavörös sötét szárfoltokkal és szegésekkel; farka nagyon villás. A tojó kevésbé színes, a fiak még kevésbé azok. Lába gatyás, csüdje meztelen, karma elég erős, hegyes; csőrének felső kávája kertészkes alakú. Szemcsillaga ezüstfehér; csőre tövén sárga viaszhártya. Merész tekintetű, szép röpkésű ragadozó madár, mely leginkább a síkság erdeinek legmagasabb fáira rakja fészket; fészkeket 2-3 ritkán 4 tojás, zöldes fehér földön agyagos foltokkal, írásokkal és pontokkal tarkálva.

Élete módja. Röpkése igen szépen kerengve-lebegő és néha nagy magasságba is viszen; de prédáját a földről szedi és ekkor közel a föld színéhez úszva-röpköd, hogy prédáját közlelőle érhesse. Felszedi az egeret, a gyikot, a kigyót, a még tehetetlen madárporontyt; de különösen ráveti magát a még pelyhes csirkére, libára, kacsára, szóval a baromfira. Ezért különösen káros. Ezt csak az enyhíti meg, hogy igen gyáva, annyira, hogy a jó kotló még el is veri; de aztán kotló legyen ám, mert a példabeszéd még is csak azt mondja:

Még a tyúk is le lapúl, mikor kányát lát.

Mikor pedig a gyerek rakoncátlankodik, bizony kiszalad még a legjobb anya szájából is a szó:

Vigyen el a kánya!

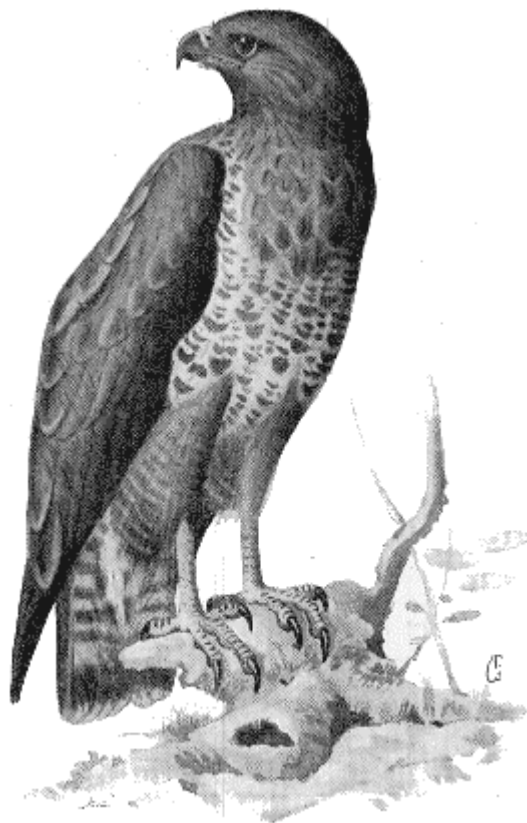
A libalegelő szegény mezitlábosainak tavasszal, a mikor a zsenge gyepet a pelyhes majorságnak nagy sokasága szinte elborítja, nagy réme a kánya és a mikor megkebben a tájon, a libaőrző gyerekek bizony neki szaladnak kiáltással, kendőlobogtatással, dobálással ugyancsak riasztják a gonosz madarat, legtöbbször sikerrel; de néha bizony nem és akkor odahaza bizony elkövetkezik a hadd el hadd. - A kánya sehol sem gyakori; de nálunk még jócskán van. Téle tőlünk melegebb tájra vonul, József-nap körül ismét itt terem.

4. AZ ÖLYV.

Egyéb neve: egerésző, egerésző ölyv.

(*Buteo buteo* L.)

HASZNOS.

4. AZ ÖLYV.

Leírás. Szín és tarkítás szerint nagyon sokféle változatosságot mutat. Hollónál nagyobb, zömökebb ragadozó madár. Legállandóbb jegye az, hogy a csőr tövének viaszhártája és a meztelen lábszűdje sárga, orralyuka körtealakú, a szem csillaga szürke vagy barna; az evedző és kormánytollak szára fehér; a farkvége elvágott, a fark pedig tizenhét sötét rovott szalagot mutat. Néha inkább fehéret, néha barnát, néha feketést mutató madár. Csőre felső kávája ívesen hajló, élén kissé kiszélt. Fészket a legmagasabb bükk- vagy tölgyfákra rakja, fészekalja 3-4 tojás; ritkán fehér, legtöbbször világos alapon agyagos foltozattal és szeplőzéssel.

Élete módja. A hegységet és a síkot egyformán kedveli, télszakára tőlünk délibb vidékre vonúl; de enyhe teleken megmarad. Röptelése szép, úszó; kerengve pedig «kiő-kiő-» vijjogást hallatva, nagyon magasra röptel; kerengése igen szép és csavarosan viszen fölfelé. Lengén röptelve fölszedi a békát, gyíkot, szükségben még a mérges kígyót is; de hörcsök, vakondok, patkány, kis nyúl mellett fő tápláléka mégis csak az eger; a mely csemegéből egyszeri jólakásra kell 20-30 darab is. Ezt az ő főeledelét lesve szerzi, leginkább úgy, hogy petrenczére, boglyára, karóra, száraz fára felkap és mozdulatlanul ülve, éppen csak a fejét forgatva, kivárja az egeret. Ekkor szárnyat bontva lecsap és felszedi prédáját. Egérjárásos években a megtámadott tájra az ölyvek felgyülekeznek és ugyancsak lakmároznak. A hálólhelyek fái alatt ilyenkor százával hever a kiökredezett egérszőr-gomolyag.

Ekkor jól tenné a gazda, hogy egeres tagjára ülőfákat állitana, hogy az ölyv letelepedhessen és lesbe állhasson. Embermagasságú, karvastagságú husáng, feljül keresztfával elégséges erre a célra. Így az ölyv a gazdának hasznos.

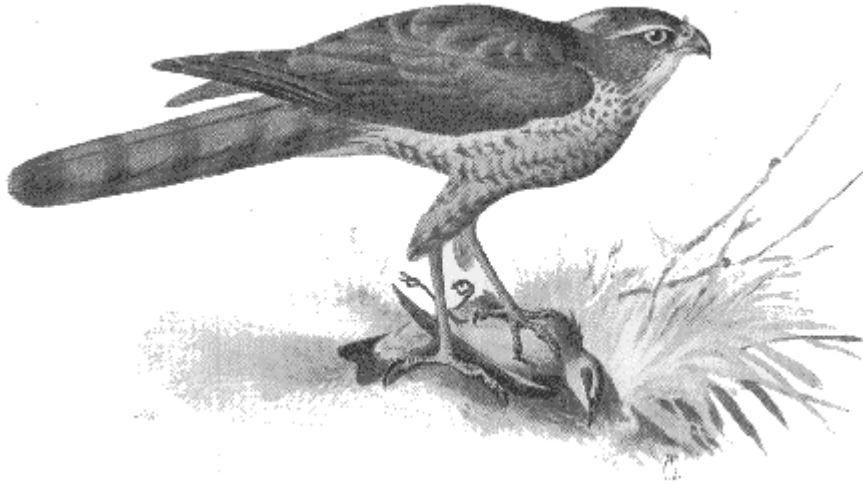
Igaz, ha fáczányosba veszi be magát, vagy oda, a hol a fogoly, a nyúl védve van, nagy kárt okoz.

Nálunk még bőven van.

5. A KARVALY.

Egyéb neve: kis karvaly, verebésző karvaly, verebésző, karoly, karuj madár.
(*Accipiter nisus* L.)

KÁROS.

5. A KARVALY.

Leírás. A hím gerle-, a tojó sokszor galamb nagyságú is; de hosszú farkú; lábszára karcsú, hosszú és meztelen; karmai tűhegyesek; az ujjak talprészén kiálló fojtószemölcsök; csőrének felső kávája hirtelen hajlású, tövén a viaszbőr zöldessárga. Szemcsillaga aranyárga. Színe felül kékesszürke, alul hasfelén egészben világos alapon harántúl csíkos. A hosszú farkon öt sötét, szalagszerű, rovott sávoly. A karvaly legszívesebben fenyvesekben fészkel a sűrűben, 4-5 méter magasban; de fészket is foglal a varjaktól. A fészkealja négy-öt, ritkán hat, nagynéha hét tojásból áll, a tojás meszesfehér, vagy zöldes, agyagos szeplővel.

Élete módja. Noha egészben véve kis madár, igen nagy rabló és ez villogó sárga szeméből azonnal kitetszik. A veréb nagyságú apró madaraknak valóságos réme, mely prédáját a magasból «lökve» és röptében fogja el. Mint igazi rabló, barázda hosszában, sövény vagy erdőszélen, kazal tövében röpülve, lopakodva kémleli ki prédáját, leginkább a seregbenjáró madarat, s a mikor kikémlelte, oldalt vágódik, kerengve magasra száll és a mint a sereg szárnyra kap, ereszkedik; kellő magasságba érve, szárnyát testhez kapja és mint valami ólomdarab lezuhan a kiszemelt menekülő áldozatra, melyet azon röptében karmával nyakon ragad és megfojt. Ezután lassabban röpülve bokortövébe vagy hancsikra viszi és begyre szedi. Éven át kitart nálunk; nem ritka, de nem is gyakori.

Szín és alak szerint szakasztottan mássa a holló nagyságú, de hosszú farkú *héja*, vagy hejjő, tikölőkánya, kara vagy galambász, mely tyúkra, galambra, fogolyra nagy veszedelem. Ez a régiség *karmadara* vagyis a karon hordott vadászó karvalya, melyet belső Ázsia népei, teszem a kirgizek, manapság is nagy kedvvel szárnyasok vadászatára használnak. Ifjan kiszedve hamar szelidül. A hová beveszi magát, rettenetesen pusztít, nevezetesen a tyúkok között.

6. A KABA.

Egyéb neve: herjóka, fekete vércse, bajuszos vércse.

(Falco subbuteo L.)

KÁROS.

6. A KABA.

Leírás. Gyenge galamb nagyságú, de nyulánkabb madár; a szárny hegye a fark végét éri, vagy azon túl is jár; kantárja erős, így széles bajuszt alkot; lábai, csőre tövén a viaszhártya sárgák; szeme sötétbarna, nagyon merész tekintetű; csőre tövén sárgás, hirtelen hajlású kampója fekete, felső kávája fogszerűen kivágva; háta palaszínű, melle, hasa világos földön sötéten hosszában foltos. Kisebb erdőkben magas fák tetejére rakja fészket, a fészkalja három-négy tojás, a tojások halavány rozsdasárga alapon sűrűn rozsdabarnák, szeplőzve iratosak.

Élete módja. Legsebesebb röptű merész sólymunk, mely elfogja még a fecskét is és a hol megjelenik, nagy riadalom támad az apró madarak között. A fecskék vészkiáltással nyilalnak az eresz alá; a pacsirták és az ezekhez fogható kis madarak meglapúlnak; meglapul azonban a fűrj és a fogoly is. A mi kis madár röptében van, az inaszakadtig fölfelé igyekszik, hogy a kaba ne kerülhessen felibe, mert akkor veszve van. A kaba mind azon mesterkedik, hogy röpülve menekülő áldozata felibe kerekedhessék és ha ez sikerül, irtóztatóan sebes zuhanással lecsap reája. De reá megy a kaba szöcskékre, éjjeli pillangókra - alkonyatkor - sőt ujabban azt is megvigyázták, hogy elkapja még a méhet is. Csak dögre nem száll sohasem. A régiségben a kabát kis madarak vadászására is használták a solymászok. Noha a kaba igazi sólyom és így rokona őseink kedves vadászó solymának, a kerecsennek, a nép éppen úgy, mint a tudomány valami ölyvszerűt is érez a megjelenésében és innen a példabeszéd:

Elfajzott mint a Kaba, sólyom nemzetéből.

Korunkban nagyon megszerette a vasutat. Versenyt röptül a vonattal, hogy a felriadó kis madarakat elkaphassa. Hazánkban még nem ritka.

7. A VÉRCSE.

Egyéb neve: vörös vércse, szélverő, széltapogató, nyerítő.

(*Cerchneis tinnunculus* L.)

HASZNOS.

7. A VÉRCSE.

Leírás. Akkora, mint az előbbi, de karcsúbb, hosszabb farkú, farka messze kiáll a szárnya hegyén túl, mely szép szürke, végén széles, sötét keresztzalaggal, legvége fehér; háta agyagvörös sötét foltozattal, hasafele világos, sötét szárfoltokkal; csőre hirtelen lekonyuló kampóval, tompa foggal, tövén a viaszhártya mint a láb is sárga. A tojó farka, sok keresztcsíkkal, a vége mint a hímé. Fészkelésre legjobban szereti a romokat, a tornyokat, sziklákat, a Balaton körül és Dunamentén a földes szakadékokat, és csak ritkán fákat, a fészkalja négy-öt, ritkán hatnál több tojás, mely világos alapon sűrű foltozattal és szeplőzéssel bír.

Élete módja. Ügyesen röpülő ragadozó madár, mely azonban képtelen kis madarat röptében elfogni. De nagy mestere a függögetésnek, a mely abban áll, hogy falusi torony magasságban egyszerre csak egy helyen marad az által, hogy a farkát kiterjeszti, lefelé tartja, a nyitott szárnyával pedig sebesen verdes. Így függöget kaszálók, szántóföldek, ugarok felett és barna, éleslátású szemével kilesi a magasból különösen a lyukából kijáró egeret, ürgét; de néha a madárfiút is kilesi és kiszedi a fészkekből; viszi a tücsköt, szöcskét, kabóczát, a gyikot is; de az egér mégis főeledele s azért hasznos. Ha függögetve kileste prédáját, testhez rántja szárnyát és zuhan, de a föld színe fölött kiterjeszti a szárnyát, nehogy összetörje magát; a prédát a földről felkapja. Az apróbb rovarokat röpülés közben kieszi karmai közül, a nagyobb prédát csendes helyre viszi. Egészben lármás madár, mely gyakran hallatja nyerítésre emlékeztető hangját. Keményebb teleken elvonul. A magyar nép dala ezt zengi róla:

*Hússal él az, mint a vércse,
Hogy a fogát meg ne sértse.*

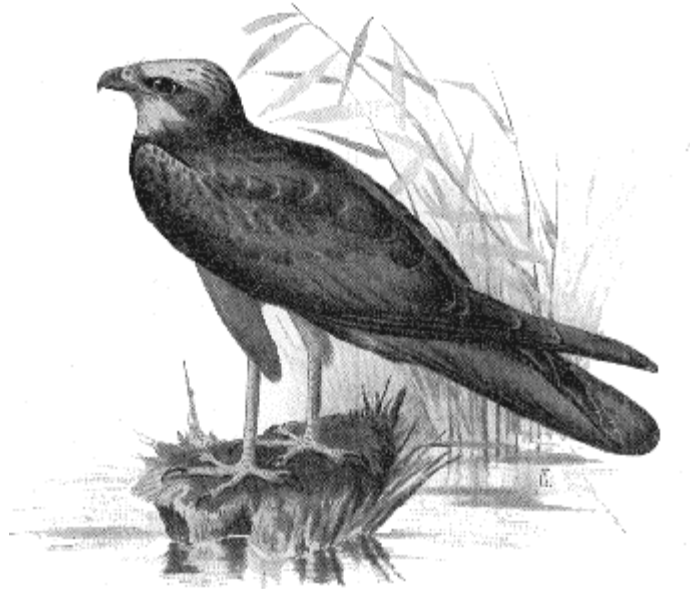
Magyar földön a leggyakoribb ragadozó, mely nem riadoz a várostól sem.

8. A RÉTI HÉJA.

Egyéb neve: barna réti héja, nádi ölyv, nádi sas, tavi kánya.

(Circus aeruginosus L.)

KÁROS

8. A RÉTI HÉJA.

Leírás. Kisebb, különösen karcsúbb az ölyvnél, hosszú farkkal, magas vékony, meztelen csúddal, de éles körmökkel; feje a bagolyé felé húz, mert a fátyol már észrevehető, a szem pedig nem egészen oldalt, hanem előre is pillant. Színe barna, néha nagyon sötét, de a fej világos, a hímnél fehéres, a tojónál inkább agyagsárgás. Mint a nádas madara, nádtorzsákra vagy zsombékokra helyezi fészket, melynek alja öt-hat ritkán hét zöldes fehér tojás.

Élete módja: A legóvatosabb és legravaszabb ragadozó madarak egyike, mely nagyságánál fogva rögtön szemet szúr, folyton látható; de vadász legyen ám, a ki puskavégre kapja. Még leginkább akkor kerül meg, mikor a magas fűben a nádas szélében valami prédán lakmároz, megfélekedzik az óvatosságról és későn kap szárnyra. Napestig szakadatlanul lebeg, úszik, kereng a tavak nádas szélei fölött. Itt-ott hirtelen kanyarodással lecsap a nádba, csuhébe vagy gyékényesbe és ekkor biztosan prédát talált. Nincs is a rétségnek, mocsárnak, semlyéknek, laposnak semminémű apróbb élő lénye, a mit a rétikánya meg nem kaparítana; de legkülönösebben gyilkosa, irtója a rétség nádba vagy laposba fészkelő kedves és hasznos madarainak. Nem is várja, hogy a fiak kikeljenek, mert ráveti magát a fészkekre, feltöri és nagy ügyességgel kiiszsza a tojásokat. A tojást e végből mindig a szárazra viszi.

A rétség madárvilága ezt a fészkekrablót nagyon jól ismeri és úgy a mint szárnya lebben, felriad a bibicz, a sirály, a szerkő és nagy rivalgással ugyancsak tépászsák, verik a hogyan bírják. Kitolás idején majdnem kizárólag tojásrablásból él. Később a vizicsirkék, a vizityúk és a fiaszárcsák szolgáltatják a telhetetlen szárnyas rabló prédáját. Téltre elvonul, de kora tavasszal visszatér.

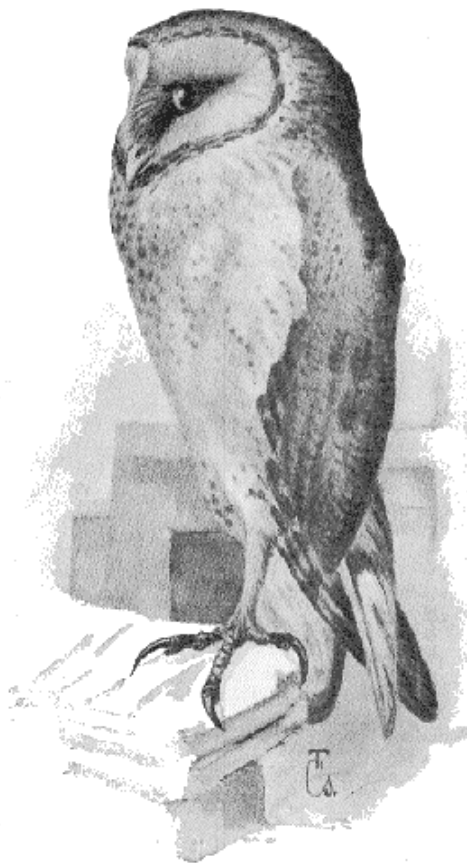
Nádasaink fölött még nagy számmal látható, tehát nem ritka.

9. A GYÖNGYBAGOLY.

Egyéb neve: gyöngyös bagoly, lángbagoly.

(*Strix flammea* L.)

HASZNOS.

9. A GYÖNGYBAGOLY.

Leírás. Igen tollas voltánál fogva majdnem varjúnagyságot mutat; szeme sötét, majdnem fekete, előre pillantó. Feje nagy, a fátyol igen fejlett, nyugalomban szív alakú ábrázatot alkotva, fehéres, szélein rozsdás; a csőr gyengén kampós, sárgás; a láb csüde vékony tollas, az ujjak majdnem kopaszok; a középső ujj karma belső szélén fűrész. A test tollazata selymes, puha és a szép, hamuszínű háton sok fehér és sötét gyöngyözéssel; a hasfél halavány, rozsdás lehelettel, néha igen világos, apró fehér és sötét gyöngyözéssel. Rendes fészket nem épít, hanem várromok falán, tornyok belső párkányzatán, granáriumok fal törmelékén, szemetjén tojja le fészekalját, mely öt néha hét hosszúka, fehér tojásból áll.

Élete módja. A gyöngybagoly az ember környezetét keresi föl és legszivesebben épületek padlásait, a hiúkat, a granáriumok belső fedélgerendázatait lakja, hol a félhomály uralkodik, mely az éjjeli madárnak napközben is kedvez. Nyugalomban mindenféle furcsa állásokba helyezkedik és a fátyol mozgatásával mintha fintorítaná az arczát. A házban egyike a leghasznosabb madaraknak, mely senkinek sem vét s a mellett a legkitünőbb és legszorgalmasabb egérfogó, mert többet öl, mint a menyit egyszerre elkölt. Igaz, hogy reá megy a denevérré, mely mint rovarvő hasznos, és ha hozzáfér, elviszi a madárporontyot is; de ez kivételes és semmiben sem csökkenti a gyöngybagoly nagy hasznosságát. Mindég eleven, tehát ártó prédával él és csak a legnagyobb szükségben fanyalodik a dögre. Kiáltása éjjel hallható, kellemetlen, rekedtes *rúúú* szólam, majd hortyogó és kaffogó hangok hallatszanak, a mi együttvéve nagyon arra való, hogy tudatlan emberek babonásságát felkeltse, melynek rendes következése az, hogy ez a hasznos bagolymadár a csűr kapujára kiszeggettik, a szegező ember nagy kárára és bizony gyalázatára is.

Nálunk nem ritka, de nem is sok.

10. A KUVIK.

Egyéb neve: csuvik, halálmadár, halálbagoly.
(*Glaucidium noctuum* Retz.)

HASZNOS.

10. A KUVIK.

Leírás. Teste szerint gerle nagyságú, de nagyfejű és gazdag tollazatánál fogva nagyobbak látszó, kurta bagoly; szemecsilaga és csőre sárga, lába csüde szőrszerűen tollas, ujjai majdnem meztelenek; kurta farka alig látszik ki a szárnyak hegye alól; hátafele szürkésbarna, fehér csöppekkel foltozva; hasafele fehéres, hosszúkás barna csíkokkal. Fészket tartózkodási helyén odvakba, szarufák mögé, néha hidak alá is rejtegeti; a fészkealja négy-öt fehér, majdnem golyóalakú tojás; a fiak fehér pehelylyel vannak borítva.

Élete módja. A kuvik is szeret az emberrel tartani, szívesen választja tanyájául a házak, rakodótárok, tornyok fedele alját; de beveszi magát odvas fákba, omladékok lyukaiba is. Kitűnő egerész, de nem veti meg a nagyobb, így a svábbogarat sem és odamarkol a verébivadékba vagy más madárba is. Innen van az, hogy ha éjjeli vadászatán elkésik és meglepi a hajnal, a mikor a nappali madárvilág éppen ébred, ugyancsak körülveszi az apró madarak sokasága! Ökörszem, királyka, barázdabillegető, a czinegék hada, poszáták és mások körülveszik, tépászni ugyan nem igen merik, mert félnek a karmától; de kihogy csiripel, csipog, egyszóval hangot ad, mintha leszólnák és gúnyolnák az éjjeli tolvajmadarat. Ezt ügyesen felhasználják a madarászok, kik lombkunyóra kiültetik és a felgyülekező madárságot lépre, csiptetőbe fogdossák.

Nevét a kiáltásától vette, mely leginkább «kúvik-kúvik» és ha háztájon tartózkodik, estefelé sűrűn kiáltja a ház üstökéről, a károgoról vagy papról. Innen ered a babona, hogy a kuvik megjelenése és kiáltása halált jelent - a halált jóslógató emberre is úgy szólnak reá: «ne kuvikoljon már kend!»

Nem sok van és mint kitűnő egér- és verébpusztító érdemes a védelemre.

11. A RÉTI BAGOLY.

Egyéb neve: réti málonfekvő, nádi szarvasbagoly, nádi fülesbagoly, mocsárbagoly, mezei bagoly.

(Asio accipitrinus Pall.)

HASZNOS.

11. A RÉTI BAGOLY.

Leírás. Nagyság szerint majdnem megüti a varjúét, tollfüle kicsiny, szeme kénsárga; a fátyol széle szélesen feketén szegett, a hasfélen a sötét hosszfoltok nem csipkések, hanem egyszerűek; a szárnyak hegye túljár a farkon. A csőr, a szem környéke fekete, az álla fehér, a hátfél rozsdasárga és fehéres sötéten íromba; a hasfél világos rozsdasárga sötét hosszfoltokkal; a fark középső tollai élesen körülírott rozsdás szemfoltokkal. Fészket leginkább a kaszálók és rétségek magas fűvébe, tószélek buja növényzetébe, legritkábban fára rakja; a négy-hat fehér, majdnem golyóalakú tojásból álló fészkekalja a nálunk fészkelő pároknál májusban található.

Élete módja. Igen jellemző neve a «málonfekvő», mely onnan ered, hogy ez a madár szeret a földön lelapúlva, tehát málon fekvve tartózkodni; leginkább kaszálók, tószélek és ingoványok buja fűvében, növényzetében tartózkodik; nappal is ébren szokott lenni. A rétibagoly a legkitünőbb egérpusztítók egyike, rámegy nagyobb rovarokra is; de főeledele mégis csak az egér és ha az egér felszaporodva csapássá lesz, az ölyvekkel a rétibagoly is csudálatos módon, mert hirtelenül felgyülekezik. Ilyenkor az egérférő helyek körüli bozótokból úgyszólván lépten-nyomon kap szárnyra ez az igen hasznos bagoly és nesztelen, feszítve-úszó röpkésével még külön is gyönyörködteti az embert. Nappal közelre várja be az embert és felkerekedve hamar leszáll, éppen ezért rendes prédája a sok mihaszna koczapuskásnak, a mezőgazdaság nagy kárára.

Rendes hazája ennek a bagolymadárnak a messze észak, honnan ősszel levonul melegebb tájak felé, hogy tavaszkor az erdei szalonkával együtt felvonúljon északnak. Mindkét évszakban vendégünk, de néha meg is telepedik.

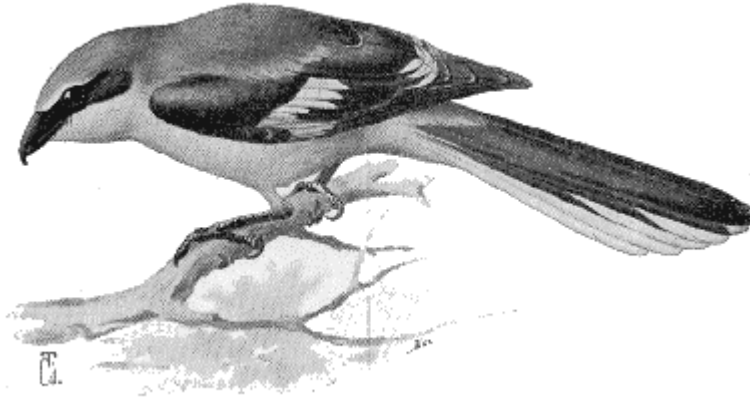
Nem ritka.

12. AZ ŐRGÉBICS.

Egyéb neve: bábaszarka, szürke gébics, nagy szarkagébics, téli gébics, szarkabojtorján, szarkagábor, szarkagaborján, szarkakirály, nagy szarkagábor.

(*Lanius excubitor L.*)

KÁROS.

12. AZ ŐRGÉBICS.

Leírás. Rigó nagyságú. Hátafele világos hamuszürke, hasafele szennyes fehér, homloka fehéres; szemén keresztül a csőr tövétől indulva széles fekete szalag, mely a fül táját eléri. Csőre, lába, szárnya, farka fekete; de a szárnyon van egy fehér tükörfolt; a fark szélső tollai is fehérek. A tojó hasán elmosódó rovott csikok láthatók. Csőre a végén kampós, felső káváján elől kivágott. Fészket fákra rakja; a fészkalja öt-hat, ritkán hét zöldesfehér, szürkés-foltos tojás.

Élete módja. Aránylag kicsi volta dacára is merész, hozzá igazi őrmadár, ki fák száraz csúcsára, ágára, karók hegyibe telepedve, körüljárhatja szemét és nem tűri, hogy más madár, ha tizszer akkora is, mint ő, kerületében bárcsak meg is pihenjen. Ölyvre, hollóra, varjúra, szarkára azonnal ráveti magát és azon van, hogy felibe kerekedve akár valami sólyom lecsaphasson; rendesen el is veri a betolakodót, mert fáradhatatlanul intézi támadásait. Tápláléka minden, a mi él és a mit legyűrhet. Felveszi a nagy sáskát, az egeret, a melyet függögetve szokott kilesni, akár csak a vércse; hát ezekkel igaz, hogy használna; de ez a haszon semmi ahhoz a kárhoz képest, a melyet mint apró hasznos madarak fojtogatója és fészekrabló okoz. Felkajtatja a földön fészkelő kis énekesek fészket, bújja a bokrot, a fák koronáit és irgalmatlanul dézsmál. Módja az útonállóé is. A hol rúd körül rakják a szénaboglyát, ott a rúd csúcsa az őrgébics lesőhelye. Veszteg marad, csak a szeme jár és mikor földön, ágon kileste áldozatát, reácsap. Télen is kitart nálunk.

Nem igen gyakori, de a hová egy beveszi magát, nagyot irt a hasznos madarak között.

13. A KIS ÖRGÉBICS.

Egyéb neve: fejes gébics, nyári gébics, szőri gébics stb. stb.
(*Lanius minor* Gm.)

HASZNOS.

13. A KIS ÖRGÉBICS.

Leírás. Az előbbinél kisebb, de éppen olyan állású szép madár; kisebb testalkatán kívül az különbözteti meg leginkább, hogy homloka fekete és ez a feketeség összefolyik a szemén át vonuló széles fekete pásztával; melle szép fehér rózsaszínnel befuttatva, fekete szárnyán pedig a fehér folt vagy tükröcske kicsiny. Egyebekben megfelel az örgébicsnek. Fészket nálunk az utakat szegélyező jegenyefákra, de akácokra is szereti rakni s az építőanyagba illatos növényeket fonogat be. A fészkealjára öt-hét halványzöldes, a hasasabb végen koszorúsán álló szeplővel tarkázott tojás.

Élete módja. Egészben hasonlít az örgébicséhez, avval a különbséggel azonban, hogy nem fészekrabló, hanem inkább rovarirtó és azért egészben hasznos. Ez a gébics is őrmadár. Sokszor meglehetősen magasan üldögél, járhatja a szemét a földön; egyszerre csak lecsap, keres, elkapja prédáját és újból odaszáll a honnan lecsapott. Ha sűrű növényzettel borított helyek fölött űrködik, leszáll és ember-kötés magasságban addig függőget, amíg a prédát megpillanthatja és elkaphatja. Ha csalódott, a függőgetésből átmegy a röpkedésbe és felszáll őrhelyére. Utmentén közel várja be a kocsit, aztán szárnyra kap és sokszor nagy darabon előzgeti, míg végre bizonyos ponton a mező felé kikanyarodik és sajátságosan hullámos röpkedéssel oda száll vissza, ahol az előzgetést megkezdte.

A kis örgébics vándormadár, mely őszre kelve eltűnik, melegebb tájra költözik és csak akkor tér vissza hozzánk fészkelő helyeire, amikor már kitavaszkodott. Hangja «*kije*», természete civakodó; de a madár ékesíti a tájat, az bizonyos.

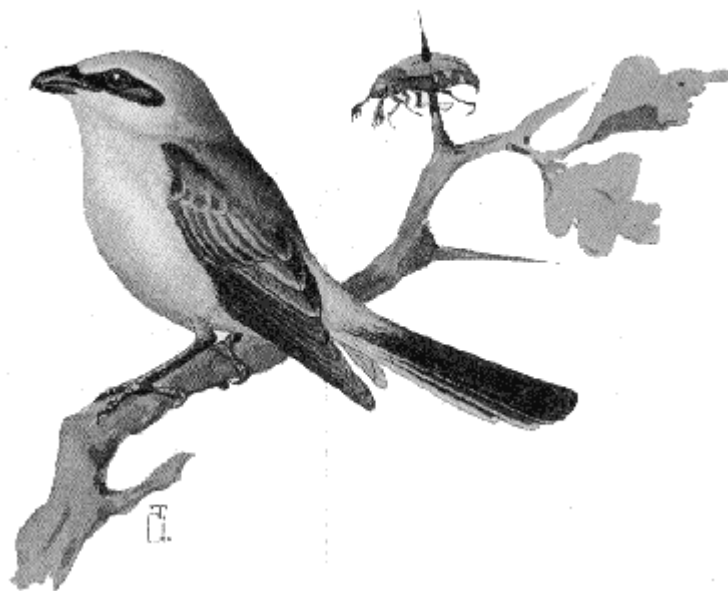
A gébicsek között Magyarország melegebb részeiben talán a leggyakoribb.

14. A TÖVISSZÚRÓ GÉBICS.

Egyéb neve: vasfejű, vasfejű gábor, vasfejű gaborján, vasgaborján, nagyfejű gábor, törökveréb, csettegető, koszorús gébics.

(*Lanius collurio* L..)

KÁROS.

14. A TÖVISSZÚRÓ GÉBICS.

Leírás. Csak pacsirta nagyságú, de egész formája és színezete, még inkább élete szerint igazi gébics. Fejébúbja, tarkója szép szürke, dolmánya vörösbarna: összetett szárnyán semmi tükörfolt sem látszik. Hasafele rózsaszínű, begye fehér; a szemén át a fül felé széles, fekete pászta. A fark középső tollai rozsdabarnák, a szélsők tövükön fehérek. A tojóka melle halavány, hullámos rovott csíkokkal. Orra kampóska, a felső káva fogszerű kimetszéssel. Fészke leginkább bokrokban áll, fészkealja öt-hét tojás, világos földön finom, sötétes foltozattal, mely hol a tompább, hol a hegyesebb végen koszorúformára is tömörül.

Élete módja. A töviszúró gébics leginkább az erdőszélek- és utmenti bokrosokat, ezek között kivált a galagonyásokat és kökényeseket szereti; de beveszi magát a kertekbe is. Többet öl, mint a mennyit elkölthet és ezért a fölös prédát tövisekre szurkálja, inkább «karóba húzza», hogy később a mikor ismét megéhezik és friss préda szerzésére nem igen kedvező az idő, a felpeczkelt fölösleghez fordulhasson. Így kerül a tövisre a tücsök, a kabócza, cserebogár, de - fájdalom! - a fészekből rabolt madárporonty is. Minthogy pedig a töviszúró gébics tartja a területét, bizony kirabolja minden kis madárnak a fészket.

Igy ki kell mondani reá a kertekben a szentenciát, hogy bizony ezt a csettegető farkcsóválót ki kell irtani. Legelők szélén álló bokrosokban inkább közömbös madár, mert ott még az egérbe is belevághatja csőröcskáját: de kertben káros, mert kiöli a legkedvesebb és leghasznosabb szárnyasokat: a posztákat és hasonlókat.

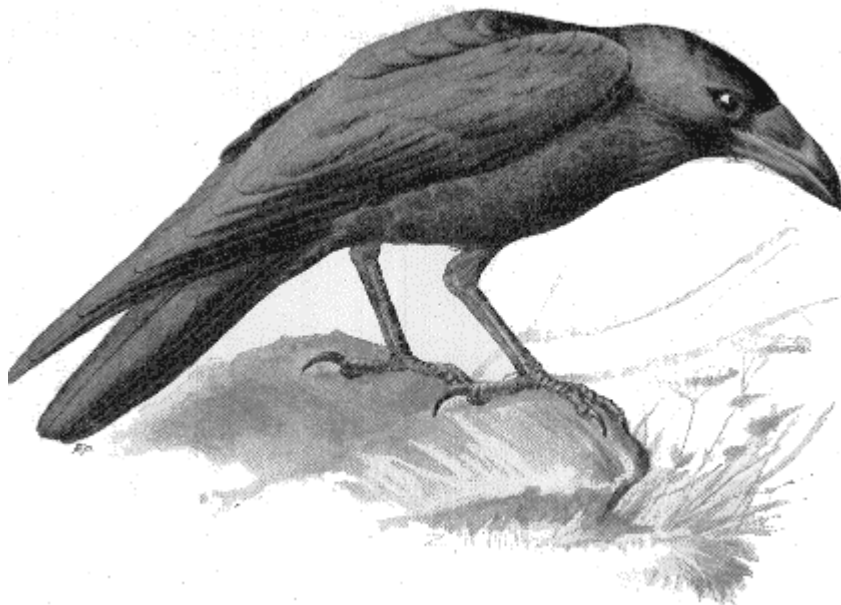
Különben vándormadár, mely elég korán indul őszkor és csak Szentgyörgy táján vetődik vissza hozzánk. Kitűnő utazó énekes, ki eltanúlja még a fülemüle dalát is s evvel megtéveszti az embert és a madarat.

15. A HOLLÓ.

Egyéb neve nincsen.

(Corvus corax L.)

KÁROS.

15. A HOLLÓ.

Leírás. A varjúnál egy jó harmadrészzsel nagyobb; fekete, kékes és zöldes zománczczal; farka ékalakra vágott; csőre nagy, íves; a mell tollai hegyesen vágottak. Fészket erdőkbe, magas fák tetejére rakja, nagy ravaszul olyanokra, a melyeket megmászni nem lehet. Fészkealja négy, ritkán hat világos zöldes, sötéten szeplőzött tojás.

Élete módja. Jól, feszítve is repülő, ravasz, óvatos és rablásra mindenkor kész, különben igazi czimeres madár. Baj, hogy fényes tárgyat látva, tolvajságra is adja magát. Ráveti magát minden elevenre a gilisztától a nyúl; pusztít, rabol fészket, kiszedi a tojást, a madárfiát és rájár a dögre; a nép hite szerint legelőbb is a szemit vájja ki; de a nép példabeszéde szerint mégis:

Holló hollónak nem vájja ki szemét.

Hogy porontyai feketék, azt is mondja a nép dala:

Nagypénteken mossa holló a fiát...

De ha már valakiről nagyon is akarja mondani a nép, hogy lehetetlenre törekszik, bizony azt mondja, hogy:

Hollófészken hatyút keres.

Bejutott a holló a magyarság legdicsőbb királyának, Mátyásnak a czímerébe is, gyűrűt tart a csőrében.

A holló hosszú életű, fogságban szelidülő és igen tanulékony madár. Megtanul beszélni és elég értelmesen ejti az emberi szót; az udvar többi állatjával szemben csupa fufang. Akad oly holló is, a melynek tollából kimarad a színt adó matéria, a toll tehát fehér marad. Ettől a nagy ritkaságtól vette a nép mondását:

Ritka, mint a fehér holló.

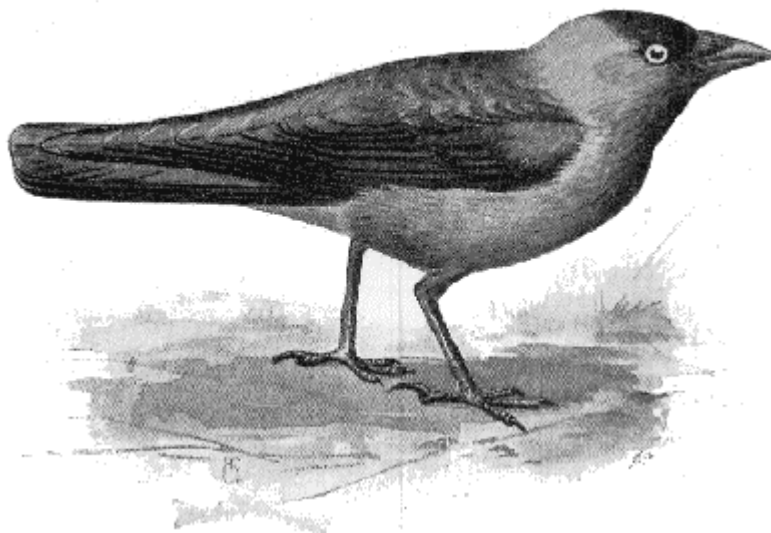
Sokszor a ritka jóra is érti a nép - és igaza van. Máskülönb is jelentős madara volt a holló a magyarságnak. Mikor itt tatár-török dúlt és temetetlenül maradt halott ember, esett állat és mikor a magyar helységek fölött még az akasztófa őrködött, több volt a holló mint ma - szelidebb erkölcsök idejében.

16. A CSÓKA.

Egyéb neve: csakli, himódi galamb.

(*Colaeus monedula* L.)

HASZNOS.

16. A CSÓKA.

Leírás. Jóval kisebb a varjúnál. Fejébője fekete, tarkója és nyaka-oldalai szürkék, vénségre fehéresek; háta, farka fekete, hasa palaszürkésen fekete, a vénék szeme fehéres. Fészket odvas fába, partszakadékokba, romok lyukaiba, városokban nagy építmények alkalmatos czifraságai közé rakja; fészkalja rendszeren öt tojás; halavány kékeszöld földön sötétes szürkén és olajbarnán szeplőzött.

Élete módja. Eleven mozgású, könnyedén és szaporán röplő ügyes és mindég hangos madár, melynek «csó»-«csau» vagy «csiau, csjok» kiáltása igen magasról is hallható és rátereli az ember figyelmét a vonuló, jövőmenő madárra. Rendszeren kisebb csapatokban jön-megy; a mezőn elvegyül más varjufélék közé, elbarangol velök dűlőről mezőre meg vissza. Bizalmas madár, mely nemcsak felkeresi, hanem lakja még a zajos nagyvárost is. Igaz, hogy nem veti meg a madárporontyot, ha éppen beleütődik; de legfőbb elege mégis csak a kaszáló, ugar és különösen az eke után kiforduló sok csimaz, pajod, báb és egyéb. Az ekét gyönyörűen követi, sokszor csak öt-hat lépésnyire halad a szántóvető nyomában s avval a világos csókaszemével ugyancsak kilesi még a legkisebb kukacot is. Az a kicsinyke kár, a mit kis madárban, gyümölcsben néha a zsenge kukoriczában teszen, ezerszeresen megtérül abban a haszonban, a melyet ez a szorgalmas, eleven és kedves madár az embernek hajt.

A fészekből ifjan kiszedve nagyon megszelidül, nemcsak a házhoz, hanem a gazdájához is ragaszkodik. A csóka fogságban, azaz hogy szelidítve és szabadon járva, csupa fufang, csupa csinytevés, de még ezekben is kedves. Nagy tolvaj; mindent elviszen és eldugdos, a mi fénylik. Rendkívül szereti a fürdőt és ha alkalmas vízre talál, ugyancsak pocskol, lubiczkol benne. Nyilván innen ered a nép mondása:

Hiába fürdik a csóka, nem lesz fehér hattyú soha!

Magyar földön a madár még jócskán van meg.

17. A SZARKA.

Egyéb neve nincsen.

(Pica pica L.)

KÁROS.

17. A SZARKA.

Leírás. Feje, nyaka, begye, háta, farokajla, farcsíkja és czombja fekete, ellenben melle és hasa, szárnyafedői és a nagy evedzők belső fele fehér. Ezek együttesen tarkává teszik a madarat. Farka hosszú, ékalakra metszett, zománczos fényű, úgy a szárnytollazat is. Fészkét fákra rakja s a teljes fészek a madárpítkezésnek egyik remeke; csészéje sárral van kitapasztva és erre boltozatosan tövistető borúl, a melyben oldalt van a bejáró; fészekajla négy, néha hét tojás, szürkészöldes alapszinen, sötétebben szeplős.

Élete módja. Rendkívül okos, ravasz és számító madár, mely noha sokszorosan az emberrel tart, mégsem válik bizalmassá; de már szemtelenné igen, mert kilesve az alkalmat, egyszerre csak leszáll, pelyhest lop és: vesd el magad! Disznóöléskor ugyancsak körülüli a többi varjúfélel a pörkölt- és bontó-helyet, órán át lesve és a mint kileste a pillanatot, leszáll, elkapja a prédát és már ismét ott van a ház, a kazal tetejében. Kemény télen beveszi magát az udvarokba, leszáll a falu piaczára, csipdes, a hol csíphet. Az uton, a vetéses táblákat szegő ákác sorokban különösen szeret fészkelni, mert ott tágas tere van a szarkaműködésnek; egyfelől dézsmálja az aprómadarak fészkét s evvel árt, másfelől szedi a pajodot, a kukacot, a sok gonosz bogárságot, a mivel azután használ. De a kár, a melyet okoz nagy s ezért ritkítani kell.

Hogy a szarka is rájár a fényességre, innen a hasonlat:

Lop, mint a tolvaj szarka.

És hogy szépen fénylő, jó hosszú, de mégis csak gyenge a farka, innen ered a közmondás:

Sokat akar a szarka, de nem bír a farka.

Az pedig, hogy a háztájon fészkelő szarka cserreg, mikor ember közeledik a háztáj felé, szülte a közmondást, hogy:

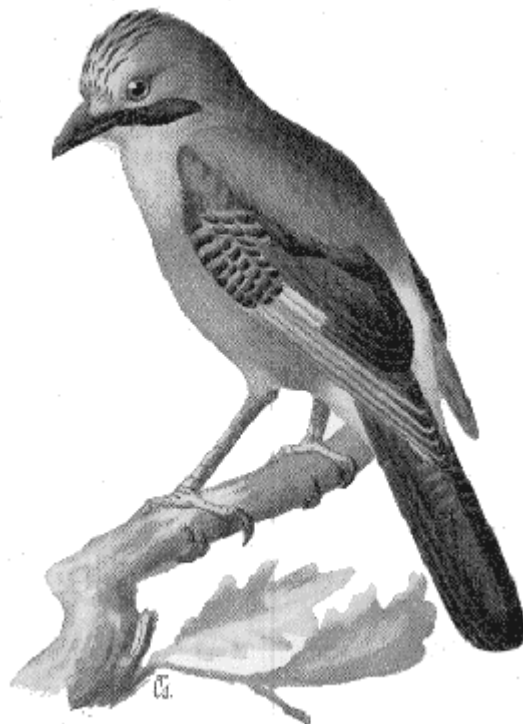
Cserreg a szarka, vendég jön.

18. A MÁTYÁS SZAJKÓ.

Egyéb neve: mátyás, mátyásmadár, matyimadár.

(*Garrulus glandarius* L)

KÁROS.

18. A MÁTYÁS SZAJKÓ.

Leírás. Kisebb testű a csókánál. Tollazata vörössesszürke, gyeplője széles, fekete; búbja fehéres, feketés csíkokkal. Farcsíkja, farokalja fehér, szárnyán fehér tükör; farka fekete, a véneknél tövén halavány kékes harántcsíkokkal; legfőbb ékességei a szárnyfedő tollak, melyek keresztberóva fehér, fekete és szép kék csíkokat viselnek. Szeme világoskék, eleven tekintetű. Fészket hol alacsonyan, hol magasan rakja a fákra; fészekalja öttől kilencz tojásig terjed; a tojások halavány, néha zöldes földön sötétesen, sűrűn és aprón szeplősek.

Élete módja. A hol él, ott szavától hangos az erdő, rendes szava pedig hasonlít a «mátyás» szólamhoz, azért népies neve Mátyás. Sandor István uram régi szókönyvében *zajgó*-nak is mondja a zajtól, a melyet csap és a miből aztán a szajkó származnék. Eleven, nyughatatlan lakója erdőnek, bokrosnak, erdő közelében a kerteknek is. Mindent eszik, mindent felfal, mert nagy az ő torkossága. Dió, mogyoró, makk, bükkmag, gyümölcs, bogyó; aztán a gilisztán kezdve szöcskén, futóbogáron át mindennemű bogárság mind a begyébe vándorol; a minek kemény a héjja, mint diónak, mogyorónak, azt odvakba, résekbe még gyűjtögeti is. Ez idáig nem is volna baj; de már az igenis és igen nagy, hogy zajgó úr ő kegyelme még gébicsnél, szarkánál is nagyobb fészekrabló. Tojás, meztelen madárporonty, a fészek szélén üldögélő és anyját váró tokos poronty, az mind Mátyás úr prédája. Ezekért aztán még a galagonya tüskés bokrát is bújja. Szóval, nagyon káros és nem ajánlható kegyelemre.

Ifjan elfogva, ha nem is válik egészen kezessé, de kalitkában és folyosókon tartva, nagyon mulatságos madár, mert utánzásaival nagy imposztor. Először is eltanúlja a majorság minden hangját, csipog, kukorékol, gágog, pityereg; közbe nyávog egyet, mint a macska, majd meg nyikorog mint az ajtó kenetlen sarka, vagy a targoncza kereke, szóval mulatságos egy kópé biz ő. Felelget is a hangokra; a kakasnak kakasúl, a lúdnak lúdúl és innen ered a népszó:

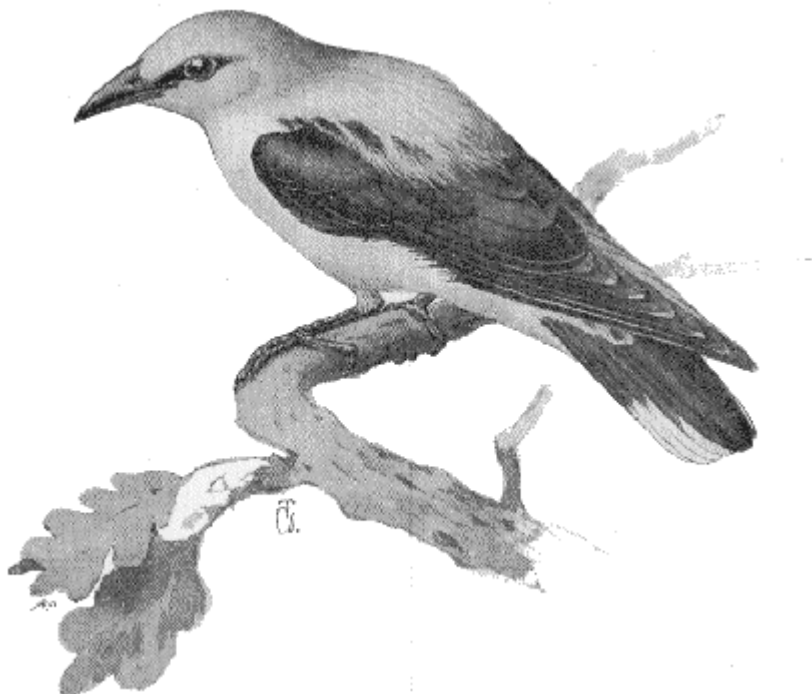
Igen örvend a rigó, felel neki a szajkó.

Hazánkban még jócskán van; külsejével pedig az erdő disze.

19. AZ ARANYMÁLINKÓ.

Egyéb neve: sárgarigó, sármáringó, sárga velyhe, aranybegy, sármárinkó, aranymárinkó, aranymálú, aranymálé, szolgabíró, aranymál rigó, lórió, aranymál, aranymáj.

(*Oriolus galbula* L.)

19. AZ ARANYMÁLINKÓ.

Leírás. Rigó nagyságú. A hím szép aransárga, szárnya, farka fekete, az utóbbinak a vége sárga; a szemén át a csőr tövétől indulva fekete pászta, csőre vöröses hússzínű, szeme vérvörös. A tojónál és a fiókáknál mindaz, ami a vén hímnél aransárga zöldes, az alsó testrészek szürkésfehérek sötétebb csíkokkal. Fészke remekmű; mindég villás ágra, a villa tövébe építi és mindenféle finom rosttal és szélesebb hánccsszalagokkal odaköti; kirakja és kiépíti mindennel a mi finom, még pókhálóval is. Fészekalja rendszeren öt tojás fehér alapon gyéren álló élesen írott sötét foltokban. Kertekben is fészkel.

Élete módja. Tavaszkor és nyár elején hangos madár, melynek lágy, mélyhangú tilinkóra emlékeztető hangja betölti az erdőszéleket és a nagy gyümölcsösöket. Ez a szép szózat a hímtől ered, míg a tojó bizony úgy felelget, mint a kis macska, amikor valaki a farkára hágott. A régi Szirmay uram azt mondja a hím hangjáról, hogy görög:

Sárga rigó görögül: «flüa reo ió»

Borsodi neve: szolgabíró; ez is hangját festi a hímmadárnak. A többi magyarázatot már elő is soroltam abban a szakaszban, mely a hangról és értelmezéséről szól.

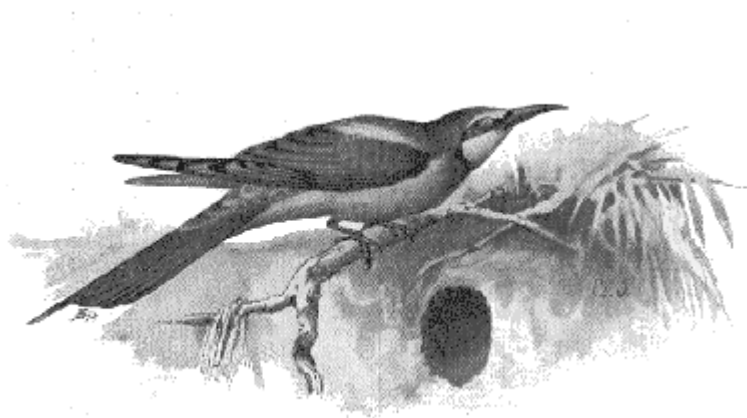
Az aranymál linkó gyümölcsérés idején kívül igen hasznos madár s nincs az a hernyó, még ha a legszörösebb papmacska is, a melyet el ne csípne, cserebogár járáskor meg éppen irtóháborút folytat a gyümölcsösök ez istencsapása ellen; hanem az is igaz, hogy amikor a kora gyümölcs érik - mert az őszit nem várja be: elvonul melegebb tájakra - nem igen törődik az ártalmas bogársággal, hanem rámegy a cseresznyére, kajszín-barackra, korán érő édes körtére. De a bogárság üldözésével nyújtott haszna sokkal nagyobb a kárnál és éppen azért grácia legyen fejének - a madár különben is remek gyönyörűsége szemünknek.

20. A PIRIPIÓ.

Egyéb neve: gyurgyóka, török fecske, gyurgyalag, földi rigó, méhmadár, méhész.

(*Merops apiaster* L.)

KÁROS

20. A PIRIPIÓ.

Leírás. Rigó nagyságú, de karcsúbb madár; színe és egész megjelenése szerint mintha nem is a mi éghajlatunkból, hanem messze délszokról való volna, oly gyönyörű és csillogva ragyogó az ő színe és oly különös az ő formája. Begye aranysárga, melle, hasa gyönyörűen sötétzöld; homloka tövén fehér, aztán zöld; szemén át fekete pászta, nyakán, a mell felé, fekete kaláris; tarkója, dolmánya sötét fahéjszínű, a szélek felé világosodó, farka zöld, két középső tolla nyilszerűen kiálló; lába kurta, kuczorgásra alkalmas, szeme kármínpiros, csőre hajlott és hegyes. Elég csodálatosnak tetszik, hogy ez a ragyogó madár méter hosszú csövet váj sánczokba, földes szakadékokba, melyeknek végében van a fészkelő barlang; kevés mohára és egyéb növényzetre letolja a tojó öt, néha nyolcz majdnem golyóalakú tiszta fehér fényes tojását.

Élete módja. Ha fészkelésével a földhöz is van tapadva a piripió, egyébként a levegőég madara, mely repülése szerint akár versenyre kelhetne a fecskével. Verőfényes napokon a repülő piripiónál szebb madarat már kívánni sem lehet és annál szebb, mert nagyon szeret csapatban röpdösni valamint hogy fészkeit is telepesen vájja a földbe. Hangja sivító, de néha tilinkószerű is. Tápláléka mindenféle röpdülő rovarság, különösen pedig annak fulánkös része; mindennemű darázs, poszméh, földi méh; de a gazdasághoz tartozó hasznos méh is.

Verőfényes időben felkeresi a síkság gödrös helyeit, hol a földi méh sokaságban tanyázik és függőgetve is lesi a kibúvókat. Ha darázsfészket tud meg, odatelepedik és nagy ügyességgel kapkodja el a ki- s beröpdülő darazsakat. Az esős időt nem szereti és ilyenkor a méhesek tájára telepedik, hogy mindenképpen méhekhez jusson: ez határozottan kártétel és nem tűrhető.

Őszre elvonul és csak késő tavasszal tér vissza.

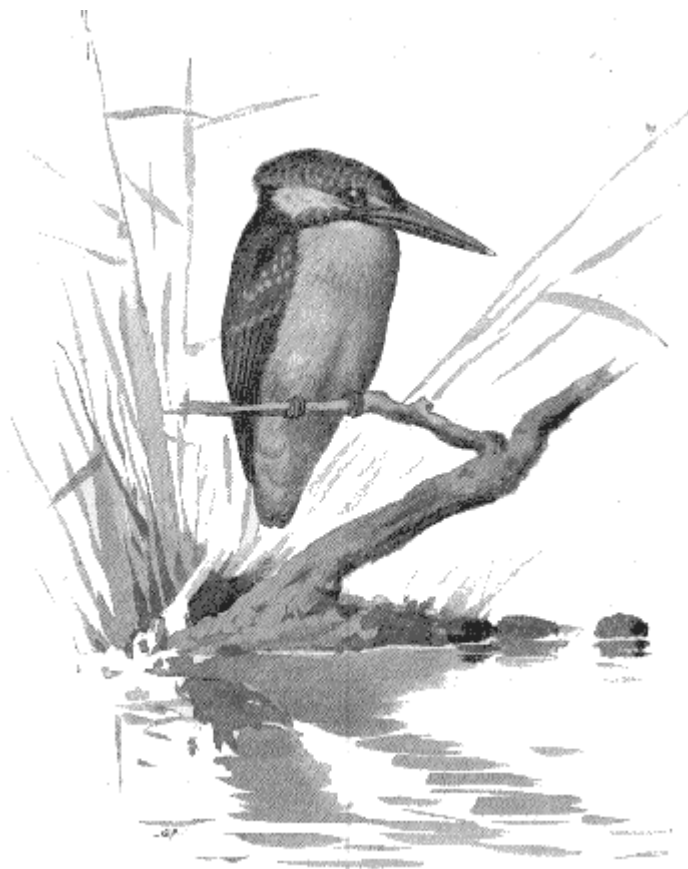
Hazánkban csak az ország délibb, tehát melegebb részeit lakja bővebben és ez időszerint még nem is ritka.

21. A JÉGMADÁR.

Egyéb neve: halászmadár, vizi király.

(*Alcedo ispida* L.)

KÁROS.

21. A JÉGMADÁR.

Leírás. Pipiske nagyságú, de kurta, zömök madár, rövid farokkal és egyenes, hegyes csőrrel, mely úgy mered, mint valami léczszög. Szín szerint ez is olyan Isten remeke, mely röptében úgy megragyog, mint valami kék drágakő. Fejébúbja, tarkója, dolmánya, farcsíkja különösen gyönyörű kék, szemén át fahéjszínű pászta, mely a nyak oldalán világosodva folytatódik, szeme barna, torka fehér, hasa eleven rozsdásszínű; lába vörös, rövidke, ujjai tövükön összenöve: igazi kuczorgó láb. Úgy fészkel, mint a piripió, de folyók és patakok mentén; a part szakadékos részébe méternyire, vízszintesen csövet, ennek végén tágas katlant váj. Fészket nem épít, hanem a kiökröndezett halszálkákra rakja gömbölyű fehér tojását; fészkekalja hat, néha hét tojás.

Élete módja. Ez aztán az igazi halivadékpusztító és szinte hihetetlen, hogy ez az aránylag kis madár az ujjnyi halat csakúgy lecsusztatja bárzsingján és begyömösözi gyomrába. Roppant gyorsan emészt, a szálkát, pikkelyt, úszót pedig kiökröndözi. A kis halat leginkább ágról lesi. Patakmentén, ott, a hol a bokor ráhajlik valami csendesebb folyásra, vagy a göbe lengje fölé, kiálló száraz ág legvégébe telepedik ez a ragyogó haltolvaj, hogy hihetetlen szívóssággal és mozdulatlansággal lesse a vizet és a benne folyó életet. A mint a pizstráng vagy más ivadék bizton érzi magát s a víz felületét megközelítgeti, a jégmadár mint valami ólomdarab lecsap és csőrének késéles kávaival, megragadja a prédát, aztán lerázva a vizet, tova száll, újból ágra kap, rendbe gyömösözi a falatot és ismét lesésre fogja a dolgot. Színe védő és csaló. Hasa olyan színű, mint valami száraz levél, a hal tehát nem gyanakszik; háta meg olyan, mint a futó patak kék csilláma, ezért nem veszi észre a kerengő karvaly. De jár ám a síkon is, a hol ér vagy holtág mentén nincs a vízre hajló alkalmatosság. Ilyen helyen kórón, rögön megtelepszik s néha-néha a víz fölé szállva, ott függöget, mint a vércse.

Barangoló madár, mely megjelenik, aztán eltűnik, évek múlva ismét jön. Káros, de kevés van.

22. A KAKUK.

Egyéb neve: kukóka, becéző, gyöngykakuk, a fiú.
(*Cuculus canorus* L.)

HASZNOS.

22. A KAKUK.

Leírás. Gerle nagyságú, de nyulánk, hosszúfarkú madár. Hímje hamvas dolmánynyal, keresztbe rovott farkkal; hasafele fehéres keresztbefutó hullámos csíkokkal. Tojója és ifja vörhenyes feketéssel kihányva nagyon emlékeztet a vércsére, innen az a hit, hogy a kakuk őszrekelve vércsévé változik. Lába sárga, szeme tűzvörös, sárgán szegve, csőre feketés, szájzuga vöröses. Fészket nem épít soha és szaporításában igazi gazmadár, avval a csudálatos tulajdonsággal, hogy tojásának nagyjából színe és némileg alakja is hasonlít ahhoz a szegény madáréhoz, a melynek fészkébe becsempészi; de már az nem áll, hogy a tojást egészen azéhoz idomítja. Az elhelyezett, csempészett «fészkealja» kitehet egy kakuktól 20-22 tojást is, rendszerint azonban 11-12 között váltakozik.

Élete módja. Tápláléka szerint, mely mindenféle, leginkább nagyon kártékony rovarból, hernyóból, még a legszörösebbekből is áll, a kakuk a leghasznosabb madár; annál is inkább, mert telhetetlen; de alábbszállítja a hasznát avval, hogy nagyon megviseli azoknak a kis hasznos madaraknak a fészkelését, a kikhez tojásait és annak rendén fiát becsempészte. A kakuktojó ugyanis kerületet választ, ott felkutatja az ökörszem, vörösbegy, a poszáták, a barázdabillegetők és mások fészket s ekkor tojni kezd idegenbe. Az odvakban fészkelők fészkealjához nem tudva hozzáférni, a földre tojja monyát, aztán csőrébe ragadja és becsempészi, a hova szánta. Ugyanaz a kakuk ugyanazon vidéken leginkább egyazon faj fészkeit keresi fel és rendesen azoknak a fajokét, a melyeknek fészkeiből maga is kikelt volt.

Hirtelen növekedésével elhatalmaskodik, kilöki gyenge mostohatestvéreit.

Mindég a maga nevét kiáltja, de inkább «ha-hú»-nak hangzik, közbe kaczagó szava is van.

A roskadozó emberről mondjuk:

Nehezen ér több kakukszót.

A vénülő lányról meg:

Sokszor hallott már kakukszót.

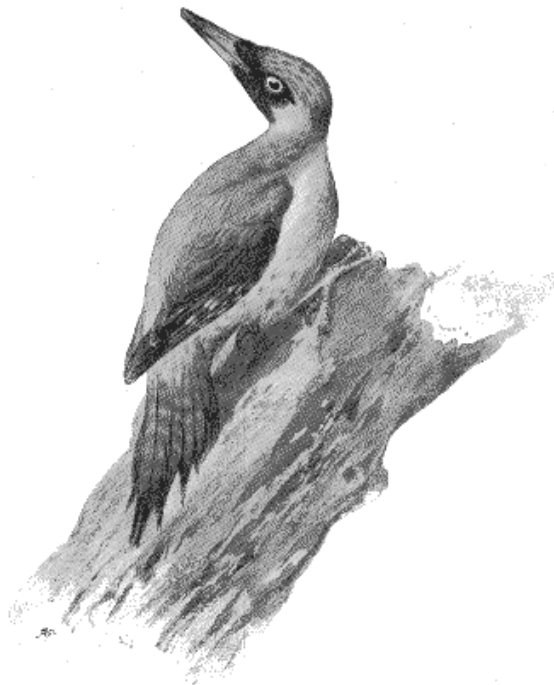
Vonuló madár s nálunk még jócskán van.

23. A ZÖLD HARKÁLY.

Egyéb neve: zöld küllő, külü, zsóna, sárküllő, ződhorokály.

(*Picus viridis* L.)

HASZNOS.

23. A ZÖLD HARKÁLY.

Leírás. Majdnem galamb nagyságú. Dolmánya eleven olajzöld, farcsíkja világos; hasafele halavány olajzöldes; a hím fejeteteje a tarkóig tüzesvörös, kantárja ugyanilyen színű, a tojóé fekete. A szárny evedző tollai feketések, fehér foltokkal. A láb két ujja előre, kettő hátrafelé áll, a karmok erősek, hajlottak, megkapaszkodásra kitűnőek. A fark tollai igen kemények, a középsők lándzsásan kifutók, megtámasztásra igen alkalmasok. Csőre ólomszürke, erős, taszítófejszére emlékeztető éllel; nyelve féregalakú, hegyén szakás és gyerekarasznyira is kilökhető. Középmagasságban - 15 méterig - szűk bejáratú fészkelő odvat farag ki alkalmas fákba és ide tojja hat, ritkábban nyolcz hófehér, fényes tojását.

Élete módja. Fáradhatlanul ácsoló, a férgeket kiszedegető igen hasznos madár, mely íves röptével szálldos fáról-fára és mindig alulról kezdi a felkúszást, keresve a fa elbetegesedett, korhadó részeit, a melyekbe lyukakat farag, hogy a pondrókhoz hosszú nyelvével hozzáférhessen, azokat kiszigonyozhassa. De éppen oly buzgó az erdő földjén is, hol a hangyabolyokat gyalogosan keresi fel, kilyukasztatja s mikor a hangyák nagymérgesen és tömegesen kigyülekeznek, közéjük böki hosszú ragadós nyelvét, a melyre mint valami friss lépvesszőre reátapadnak, hogy pillanat alatt az ácsoló madár gyomrába vándoroljanak. Ezt a fűrfangot télen át is űzi és bizony kibontogatja a keményre fagyott bolyok oldalát, hogy a téli álomban szunnyadozó hangyanépet megdézsmálja.

Hangos madár, melynek «klüklüklüklü» szavától csak úgy zeng ez erdő.

Gyümölcsösökben tiszta áldás, valóságos felcsere a betegesedő fáknek, azért kíméletet érdemel.

Nálunk még jócskán van.

24. A FAKOPÁNCSS.

Egyéb neve: tarka harkály, cifra harkály, fakopogató, favágó, fakopácsoló, harkány, horokály.

(Picus major L.)

HASZNOS.

24. A FAKOPÁNCSS.

Leírás. Fekete, fehér és égővörösen tarka, különben rigó nagyságú madár; fekete gyeplője kantárszerűen levonúl a nyakon; háta és farcsíkja fekete. A hímnél a koponya hátulsó része vörös, a tojónál fekete; mind a kettőnél a farokálja égővörös; a hasfél szennyes fehér, a vállon fehér folt; az evedző tollakon rovott fehér foltok. A fark erős, középső tollai hegyesek, feszesek, támasztásra alkalmasak. A csőr aránylag kurtább, de tövén erős, hegyén vésőforma. Odvát középmagasságban fákba vágja, a bebúvó lyuk kerek és éppen csak hogy beereszti a madarat; fészekálja négy, ritkán hat finom héjjú, fényes, hófehér tojás.

Élete módja. Ez is igen buzgón ácsoló, kopácsoló madár, mely nagy serénységgel szálldossa be az erdőt, kertet s alulról fölfelé kúszva, apróra vizsgálgatja a fák kérgét és belét is, hogy az élő pondrót, szút vagy bujkáló bogárságot felkutassa, kiácsolja és hosszú, hegyes nyelvére felpeczkelje. Alkalomadtán rámegy a fakopáncs olajos magvakra, így a tányérczára és bogyókra is; de ezt kárnak beszámítani nem lehet. Egész lényénél és működése sajátosságánál fogva leghatározottabban a hasznos madarak közé tartozik. Nem áll az a széltiben elterjedett hit és gyanú, hogy ezek a harkályok, az igaziak, kopácsolásukkal az épséges fát rontják, erre csőrük minden erősségénél fogva nem is alkalmas, csak oda bír bevágni, a hol a fa redvesedéstől, korhadástól meg van gyöngítve és éppen ezért alkalmas tanyája az őrlő bogárságnak is. A harkály munkálkodása, a fák tövén elszórt forgácschal figyelmezteti a jó gazdát a fa betegségére, hogy utána láthasson a segítségnek addig, a meddig nem késő. A fakopáncs ügyesen búvik, embert látva mindjárt a fa ellenkező oldalára kúszik. Őszrekelve, más fatisztító madarakkal egy rajban jár-kel. Tavaszkor pergő dorombolást végez a száraz ágakon.

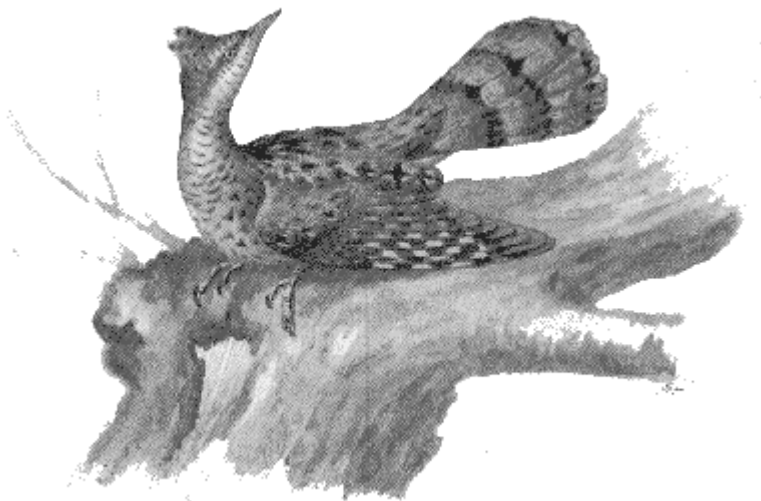
Nálunk még nem ritka.

25. A NYAKTEKERCS.

Egyéb neve: nyaktekerő, tekerints, nyakforgató.

(*Jynx torquilla* L.)

HASZNOS.

25. A NYAKTEKERCS.

Leírás. Pacsirta nagyságú madár, finom puha tollazattal, mely emlékeztet a bagoly vagy a kecskefejű tollára; torka agyagos színű, keresztbefutó, finom, sötét hullámvonalakkal; farka szép szürke, feketén permetezve, hat széles, csipkés, keresztberovott sávolylyal; hasafele szürke alapszinen barnás, fehéres és feketés foltokkal tarkálva és finoman permetezve; tarkójától lefelé a háton és a válltájon nagy fekete foltok. A szárny evedőtollai rozsdaszínnel keresztberova. Két lábujja előre, kettő hátrafelé áll; a lábak rövidek. Odvakba fészkel, olyanokba, a minőket talál s ott a puha murvára tojja le monyait, számszerint hét, néha tizenkettőt; színük fehér.

A nyaktekercsnek is féregalakú, hosszú messzire kiölthető nyelve van.

Élete módja. A nyaktekeres is vándormadár, mely őszkor elhagy, tavaszkor visszatér és rögtön hallatja éppen oly sajátos mint kellemes hangját, mely így szól: kjü-kjü-kjü-kjü-kjü-kjü és tagadhatatlan, hogy ez a hang a hosszú tél után kedvesen hat az emberre. A nyaktekeres nem kopácsol és nem is kuszik, mint a harkály, de nyelvével éppen úgy működik. A hangyabolyt kilyukasztja s a kitóduló hangyák, mint lépvesszőre, úgy tapadnak hosszú nyelvéhez, melyet hirtelen visszaránt és mintegy lehántja róla a prédát. A hangyatojást felpicézgeti nyelvének kemény, hegyes végére, mely azonban nem szakás, mint a harkályé. Így szedegeti a kéreg repedéseiből is a bogárságot: a petét, bábót és mindent, a mi ott bujkál, nyugszik vagy leskelődik. Ezért a nyaktekeres kiméletre méltó, igen hasznos madár.

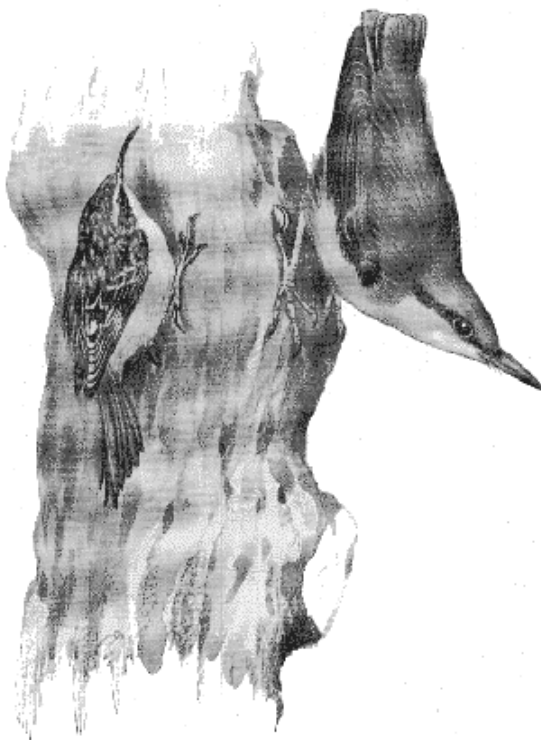
A nyaktekeres nem vad madár, azért közléről is megvigyázható. Nevét onnan vette, hogy nyakát nyújtogatja, csavargatja, miközben bóbitáját felállítja és farkát kitergeti. Szereti a lombos fákat, gyümölcsösöket. Nálunk még nem ritka.

26. A FAKÚSZÓ.

Egyéb neve: fatetű, famászó.

(*Certhia familiaris*.)

HASZNOS.

26. A FAKÚSZÓ ÉS 27. A CSUSZKA.

Leírás. Még az ökörszemnél is kisebb testű, de hosszabb, igazán ösztövé madárka, támasztásra alkalmas, merev farokkal. Körmös lábain három ujj előre, egy hátrafelé áll; csőre finom, könnyedén hajlott. Hátafele cseresszürke, fehér cseppentésekkel, hasafele fehér. Fészekalja öt, néha kilencz tejfehér tojás, finom rozsdás és vérvörös foltokkal permetezve. A fészek hasadékokban, kis odvakban, néha lehámló és elálló kéreg mögé van finom anyagból rakva.

Élete módja. Ügyesen kúszik, mint a legjobb harkály, nyelvét ugyan nem bírja kiölni, mint az előbbi, de roppant ügyesen dolgozik vele és csőröcskéjével a legfinomabb repedésekben is, honnan a legparányibb bogárkát, petét kiszedegeti. Sokszor tagja a munkás rajnak is. Igen hasznos madara erdőnek, kertnek s még nem ritka.

27. A CSUSZKA.

Egyéb neve: Poncz, kurtakalapács, köcsögmadar, kéregszücs, kéregfutó stb.

(*Sitta europaea* L.)

Leírás. Veréb nagyságú, de kurtább; felül kékesszürke, alul fehér vagy rozsdás; szemén át fekete pászta, farka nem támasztásra való; lábai kurták erősek, ujjai erős, sarlós karmokkal; három ujj előre, egy hátra szolgál, Fészekalja hat-nyolcz tojás, fehér alapon rozsdás permetezéssel. Fészke tág odú, melyet sárral annyira beépít és betapaszt, hogy éppen csak bebúvó lyuka marad.

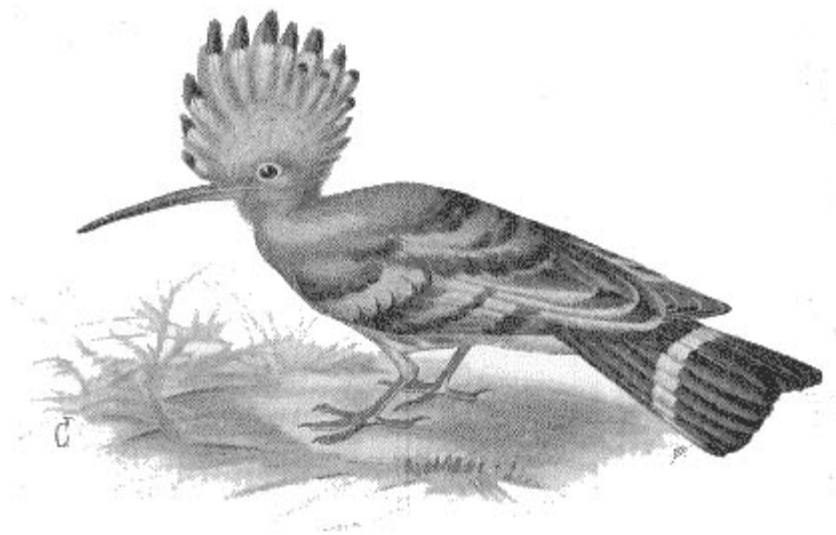
Élete módja. A hol él, ott hangos töle erdő, kert; jókorákat füttyent, akár valami juhász, a mellett mindég nagy dologban van. Egyetlen madarunk, a mely fejjel lefelé is ép oly biztosan, mint gyorsan kúszik. Csőre erős és jóhegyű; kéreg közül, repedésből mindent kifeszeg, a mi kukac és egyéb. Őszkor rámén olajos magvakra is, elhordozza a diót, mogyorót alkalmas hasadékb, abba belefeszíti s addig kopácsol rajta, míg feltöri; ezt teszi a gubacsokkal is, hogy a gubacsdarázs pondróját, bábját kiszedhesse. Feltétlenül hasznos madár és nálunk még nem ritka.

28. A BÚBOS BANKA.

Egyéb neve: banka, бүдös banka, sáros banka, babuta, babuba, bugybóka, babuk, babuka, babucska, babutyka, budoga, dutka, daduk, dudoga, dod, szurtos dudu, бүдös dod, baták, ganajmadár, jututu banka, szalakakóta stb.

(*Upupa epops* L.)

HASZNOS.

28. A BÚBOS BANKA.

Leírás. Rigónál nagyobb és igazi szőke madár, melynek azonban nagyon és ékesen tarka a köntöse. Nyaka, a hát eleje és a mell halavány rozsdaszín, ilyen a feje is és ezért szőke. Dolmánya fényes fekete, fehér ékességekkel tarkálva; farka azonképpen fekete, rajta félholdszerű, a farcsík felé behajló fehér keresztzalaggal. Fejét egy felállítható és lekonyítható koronaszerű - vagy talán inkább pofoncsapott kalapszerű, magas tollbokréta ékesíti, tollai hirtelenszőké, hegyük fekete, a leghosszabbaké fehér és fekete. Csőre hosszú, könnyedén hajló, vékony, turkálásra nagyon alkalmas. Fészekalja négy-hét szürke, zöldes olajsínű, vagy agyagos, de egyszínű tojás, melyet faodvakba s az ott található korhadó részekre rakosgat te. Valamennyi madár közt a banka leginkább az, a mely fészket rutítja, a melynek fiai piszokból és szennyből kelnek; ezért az anyamadar éppen úgy, mint fia is nagyon rossz szagú. Ezért az a «büdös» jelzője.

Élete módja. Ez a nagyon népszerű madár - a miről már tengersok népies neve is tanuskodik - vándor és hazaérkezve leginkább az erdő széleit, bokrosait és a legelő közelségeit lakja. A legelőkön fáradhatatlan kutatója az ott elterülő, hullott lepényeknek, a melyekből a nyüzsgő bogárságot s annak álcáit kitapogatja, kiszedegeti és begyébe csusztatja; de működik nedves, puha talajon is, a melyből kiszedegeti a hernyót, a csimazt, a pajodot, a lótetűt és ivadékát; de elkapkodja a röpülő legyet, az ugró szöcskét is. Hangos madár, mely ágraszállva vígan hallatja pu-pu-pu-pu-pu gyorsan pergő hangját, melytől neveinek nagyobb részét mint: babuk, budoga, huputa stb. vette.

Egyike leghasznosabb és legékesebb madarainknak, mely védelmet érdemel.

Nálunk szerencsére még nem ritka.

29. A KERESZTORRÚ.

Egyéb neve: keresztorrú madár, keresztcsőrű.

(*Loxia curvirostra* L.)

KÁROS.

29. A KERESZTORRÚ.

Leírás. A verébnél nagyobb, erősebb. A vén hím hátafele vörös, a farcsík égő színű; hasafele vörös; szárnya, farka sötét olajbarna; a tojó hátafele szürke, farcsíkja zöldes sárga, hátaalja zöldesbe hajló. Feje «buxsi», csőre felső kávája lefelé, alsó kávája fölfelé görbülő, oldalt kihajló, éleshegyű; a csőr végei majd jobbról, majd balról kereszteződők s ez a kereszteződés teszi ennek a madárnak egészen különálló sajátos jelentőségét. A keresztcsőrű vagy orrú madár fészekalja 3-5 tojás, mely szennyes, zöldesfehér alapon halaványan szeplős. A fészek finom anyagból roppant magasan épül, még pedig kizárólag fenyveken és jól van eldugva; készül pedig télszakán, úgy hogy a költés java sokszor vizkeresztre esik. Ezért vastag és jól kipárnázott a fészek és az anyamadar szorgosan költ, hogy a meleget tarthassa.

Élete módja. A keresztorrú madár állandó is, kóborló is, mert tartózkodása, illetőleg vándorlása szorosan egybefüggő a fenyőtoboz vagyis fenyőmag termésével, mely majdnem kizárólagos táplálékja; de rámegyen a bükk, a jászor, az égerfa, sőt még a szárnymagvára is; de szedi a hernyóságot is. Csőre kitűnő morzsoló, kihámozó szerszám; de azért roppantúl pazarolja a magot s a melyik nem nyílik egy morzsantásra, azt elejti. Nemcsak csőrük formájával, hanem annál fogva is emlékeztetnek a délszaki publikán - közönségesen papagáj - madárra, hogy ügyesen kúsznak ágról-ágra és e végett nemcsak lábukat, hanem csőrüket is használják, éppen mint a papagájok. Különböztetnek eleven, sőt nyugtalan madarak, melyeknek van nótájuk is, a melyet az öreg német madártudós, Bechstein uram, így szedett betűre:

Hi-czeri-czeri-döng-döng-döng-hiszt-hiszt
Hedi-gip-gip-gip-gip-dhioja, dhioja
Gaga-gaga stb.

Ebből a Csernel István uram becsületes magyar füle csak annyit hallott, hogy nótájuk:

Gip-hip-gip; hívogatásuk: zok-zok.

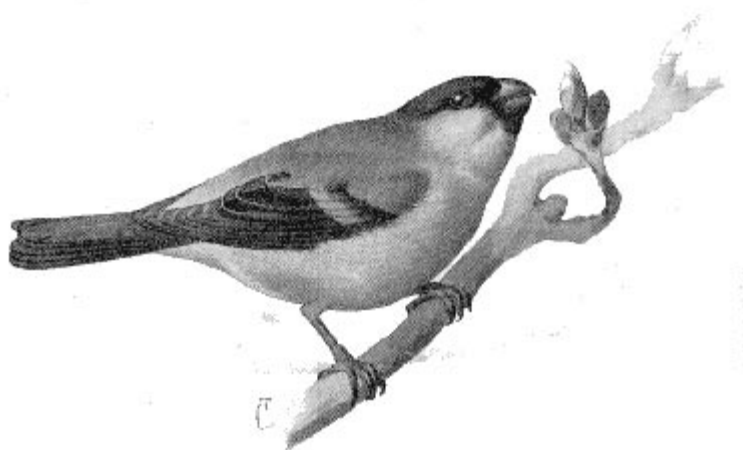
Nálunk a Felföld fenyveseiben még elég akad.

30. A SÜVÖLTŐ.

Egyéb neve: gimpli, pirók, süvötyő, gyöp.

(Pyrrhula pyrrhula G.)

KÁROS.

30. A SÜVÖLTŐ.

Leírás. Pacsirta nagyságú. Fejeteteje, csőretöve köröskörül, szárnya és farka fényes fekete; dolmánya szép hamuszürke; farcsíkja és farkalja hófehér, melle és hasa gyönyörű hajnalpiros; a tojónak hasafele is hamvas. Csőre kurta de nagyon vastag, csúcsán kampósan hajló. Fészkalja öt tojás, mely zöldeskék alapon biboros és szürke szeplőkkel tarkáló. Fészke a hegység fenyves részében áll, úgy öt-hat méter magasságban. Burkolata vékony ágacskákból, bélése szőrből készül.

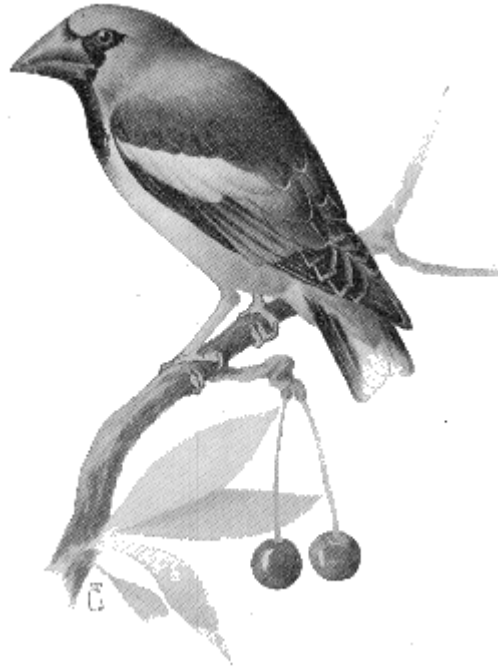
Élete módja. A süvöltő nálunk nyáron át hegyi madár, késő őszkor pedig levonul az aljakba, a mikor a messze éjszak nálánál erősebb testű, hozzánk telelésre levonuló süvöltőkkel találkozik és velők együtt barangolja az erdőt, ligetet és a kertet, még a házak közvetlen közelében is. Mikor a fákat hófehér, a téli Nap hideg sugaraiban csillogó zuzmara lepi el s ez a remek színezetű madár a vékony ágon megtelepedik, a legszebb és legkedvesebb téli képet látjuk és még ezt is megszépíti mélán hangzó hívogatása, a székelység szerint süvöltése, a melytől székely neve is ered. Ez a hang olyan, mint a somogyi hosszú furulya legszebb középhangja. Fogságba ejtve külső országokon nótára tanítják, a melyben mesterré válik és ekkor ötven koronáig is megadják az árát. Könnyen rajtaveszt, mert nem óvatos, innen van az, hogy az együgyű, könnyen hívó embert a gimpli névvel tisztelik meg.

Az aljakban növényevő madár, mely nekiesik ifjú hajtásnak, rügynek, mindenféle bogyó magjának, mint a kányabangitáénak, az ostorményének stb.; de már dudvákra rá nem jár. Kemény teleken, mikor megszorul, nagyon rájár a gyümölcsfák rügyeire s ekkor kárt is okoz.

Télen át nem ritka.

31. A MEGGYVÁGÓ.

Egyéb neve: vasorrú, kosorrú veréb, magnyító, vasorrú pinty, cseresznyemagtörő, meggymagtörő.
(*Coccothraustes coccothraustes* L.)

31. A MEGGYVÁGÓ.

Leírás. A verébnél nagyobb, vaskosabb, buksifejű, kurtafarkú és igen hatalmas csőrű madár. Fejébúbja és pofái fahéjszínűek, tarkója szürkés, dolmánya gesztenyebarna. Torkán, a csőretövén és a szemén át fekete folt. Szárnyán fehér folt. Farka közepén fehéres, szélein sötétebb; hasafele szürkés ibolyásan futtatva. A szárny középső evedző tollai a végükön el- és kimetszettek, némileg hullámosan hajlók s úgy néznek ki, mintha ollóval nyírták volna. Csőre rendkívül erős, tövén nagyon vastag, de hegybe kifutó. Fészekalja négy-hat tojás, szín szerint halavány zöld földön ritkásan szeplős. A fészek jól van megépítve s embermagasságtól kilencz méter magasságig található gyümölcsfákon és ritkás erdők sudarain is.

Élete módja. Nem igazi vándormadár, mert csak kemény telek idején húzódik melegebb tájakra. Őszkor azonban leszáll az előhegységből az aljakba és be még az emberi hajlék közelébe is, a mikor aztán nagyon nyughatatlan életet folytat. Óvatos, vadmadár létére mindentől megriad és szökik, röptében élesen sivító zü-zü-zü hangot hallatva. Már csőrének feltűnő hatalmas volta is elárulja, hogy táplálékának szerzése nagy erővel jár és ez úgy is van, mert legkedvesebb eledele a legkövesebb cseresznyemag, úgy a meggyé is, a melytől a madár neve ered.

Rendesen kis csapatokban jár s jó prédára akadva, nagyon csendesen viselkedik, úgy hogy csak a kemény magvak feltörésével járó csattanások hallhatók; csőre egyenesen ilyenekre van alkotva. Az alsó káva mélyedésébe beléfékszik a mag, a felső káva bordázott, a magvak őrlésére kiválóan alkalmas. Oly cseresznye- vagy meggymagot, a melyet az ember testsúlya csak a csizmasarokkal bír felroppintani, ez a madár csak úgy kihüvelykezi. Tavasz felé, mikor magvakban megszorúl, rügyeket csipdes és ekkor káros.

Egészben gyéren előforduló madár.

32. A HÁZI VERÉB.

Egyéb neve: pirip, csuli, csuri, bazsar.

(Passer domesticus L.)

KÁROS.

32. A VERÉB.

Leírás. A nagyságát hasonlítani nem kell, mert úgy is mindég szemünk előtt van; de már a színéről el lehet mondani, hogy fejeteteje gesztenyeszín pászták között szürke, begye fekete - ez a hím; a tojónak begye fehéres, fejetetején a szem fölött fehéres sávoly. Csőre erős, kúpalakú, hegyes. Az egész madár erőteljes. Fészekalja öthat tojásból áll, mely fehér alapon sötétesen és sűrűen szeplős. A fészek szalmából, szénából, szöszből, szőrökből és tollakból nagy kócosan van tákolva, de belül puha és meleg. Évenként kétszer, néha háromszor is költ.

Élete módja. A madarak között, város és falu utcáján az, a mi a suszterinas: vidám, szemtelen, tolakodó, czivakodó, mindég mozgó és mindenben kajtárkodó szárnyas; csak ugrálni tud. Az emberlakta helyet alig képzelhetjük nélküle. Ott van az utcán, hol lovak nyomában turkál; a zöldségpiacon, a hol kilesi a kofaasszony szundikálását és nagy merészen kilopkodja a kosárból a nekivalót. Mikor a gabonának tejes a szeme, ráveti magát a mezőre s nemcsak a maga, de csimazai gyomrát is avval töltögeti; mikor a gabona meg van érve, seregbe verődik, ráveti magát és beleront, mert többet ver ki a kalászból, mint a mennyivel jóllakhatnék. Reámegy a cseresznyére, az eperre, mindenféle magra, közbe elcsipdesi a zsenge rügyet, a zsenge hajtásnak a hegyét; ésatöbbi.

Hiszen szent igaz, hogy cserebogaras esztendőben ezt is fogyasztja és rájár a repcebogarra is; de mihelyt könnyebben szerezhető táplálékra bukkan, ott hagyja a kártékony rovarok irtását. Hasznossága annyi, hogy kemény, havas teleken nagy seregben bekalandozza a határt és szedi a gyomok magvait; no meg az első kotlásból eredő fiait rovarokkal neveli fel. De bizony nem szabad megengedni, hogy túlságosan felszaporodjék, mert érzékenyen káros. Népszerűsége és tulajdonságai sok példabeszédet teremtettek, ilyet:

Veréb van a süvege alatt.

Szemtelen, mint a veréb.

A verebek is róla csiripelnek.

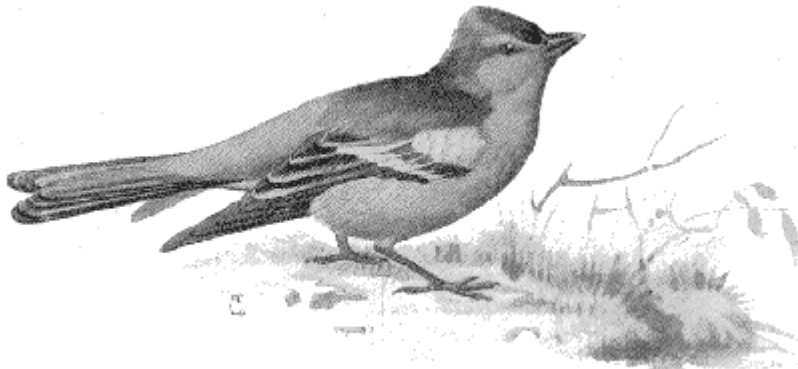
Nem fél a veréb a köből faragott botos embertől, stb.

33. A PINTYŐKE.

Egyéb neve: pinty, árva pinty, siró pinty, csicsimépinty, borpintyőke.

(*Fringilla coelebs* L.)

HASZNOS

33. A PINTYŐKE.

Leírás. Veréb nagyságú, erdei és kerti nagyon kedves madár; az öreg hím szárnyán egy széles fehér és egy keskenyebb sárgás, keresztberovott pászta; farkán a két szélső kormánytoll nagy, fehér ékalakú folttal; felröpküléskor ezektől tarkának tetszik a madárka. Egyébként fejeteteje és tarkója kékesszürke, homloka fekete; a pofák és a hasafele szépen barnavörös; szárnya fekete, úgy farka is a fehér foltokon kívül. A tojó és a fiak egyszerűbbek; de hasonlítanak a hímhez. Fészket jó magas ágakon, néha egészen szabadonállva rakja, még pedig nagy művészettel a legfinomabb zuzmókból, mohotkából, finom gyökérrostokból, gyapjúból és szőrből. Fészekalja öt-hat tojás, mely halavány földön sötétesen pettyezetett, néha finoman írásos; ritkán egyszínű.

Élete módja. A pintyőke hasznos madár is, hozzá meg a kert, az erdő ékessége, nemcsak szép színével és tarkaságával, jámborságával és lépegetésével, hanem különösen hangjával, mely úgy szól, mint valami ezüst csengettyű; ezenkívül hívogatása úgy hangzik, mint a neve: «pinty-pinty». Egész szaporítási vagy fiasítási idején át buzgón szedi a legkártékonyabb rovarokat, különösen a rügyeket bántó apró és nagyon káros hernyócskákat, piczi bogarakat. Magvak érésekor ezekkel is táplálkozik s majdnem kizárólag a földről szedegeti azokat. Igaz, hogy veteményesekben, ha odaszokik és csapatosan jár kárt is okozhat, de a haszon mégis csak nagyobb.

Kemény télen sok nyomorgó madártárssal, sármányokkal, zsezsékkal, pipiskékkal, verebekkel seregbe vagy laza kompániába verődik, bejön falvakba, de még városokba is és ott is keresgéli szemetet, hulladékon úton-útfélen szűkös eledelét. Régente, de még ma is, külföldön mint éneklő nagy becsben állott és énekének változatai szerint nevezték el. A jó pintynek tehén is volt az ára.

Szólásmód ügyes lányról, meg fiúról, rendben levő dologról:

Olyan mint a pinty!

Nálunk még nem ritka.

34. A SÁRMÁNY.

Egyéb neve: sármán, sármánkó, sármályú, sármantyú stb.

(*Emberiza citrinella* L.)

HASZNOS.

34. A SÁRMÁNY.

Leírás. Veréb nagyságú, de hosszabb, ösztövérebb madár. Az öreg hím begye, hasa és fejeteteje aransárga, a mit a régiek «sárarany» színnek mondtak, innen a neve. Dolmánya rozsdaszínű, de zöldesbe játszó, erősen vonott, sötét szárfoltokkal tarkálva; szárnya, farka feketés, rozsdásan szegett. A tojóka és a fiak sokkal szerényebb, fakóbb színezetűek. A csőr sajátságos alkotású. Alsó kávája szűkített, a felső káva padlásán egy bütyök s az egész magvak kimorzsolására alkalmas. Alacsonyan, bokrokban fészkel elég jól rakott fészkekben. Fészkalja öt tojás, mely világos földön sötéten, írásosan van tarkálva.

Élete módja. Ügyes, eleven madár, mely azonban mindig bizalmas; kertek, bokrosok és erdőszélek lakója és legkülönb tulajdonsága az, hogy szereti a nem fajbeli madarak társaságát, nevezetesen a fenyőrigóét, a melylyel szorosan együtt tart. Tápláléka fiasítás idején és addig, a míg a magvak nem érnek, jobbadán rovarokból áll és szereti a sima hernyóknak oly fajtáit is, a melyek más madárnak nem izlenek. Ezen túl szereti a magvakat, de sokkal inkább a liszteseket mint az olajosokat. Nagy kedvvel tagja a télszak idején egybeverődő szárnyas munkáscsoportoknak, a melyekkel a határt barangolja s ugyancsak szedi, irtja a hóból kiálló kórók, gyomok magvait. Tehát kettősen is használ a gazdának.

Kemény teleken a többi szárnyas vendéggel bevetődik a helységekbe is; hetivásárok után pintyőkékkel, bubospacsirtákkal és verebekkel vetekedve szedi a hulladékból a még csak félig emésztett zab és egyéb maradványokat; ilyenkor igen bizodalmas. Repülése ——— ives, mert a míg szárnyait verdesi, ekkor emelkedik, majd testhez húzza s ekkor süllyed. Szavával nagyon is kedvesen élénkíti a tavaszi tájat. Azt mondja ághegyre ülve: cze-cze-cze-cze-cze-cze-cziiiii!

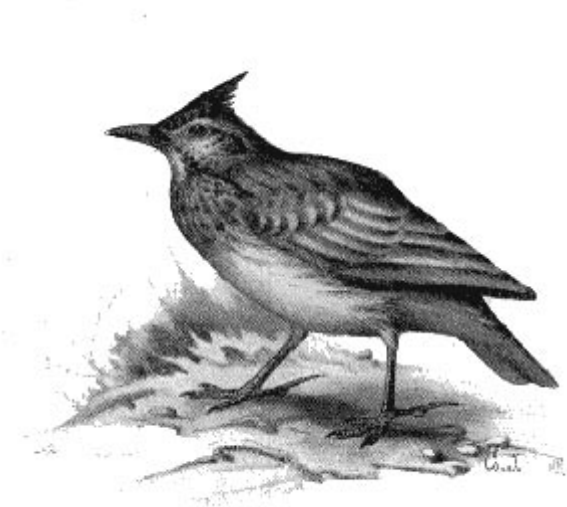
Nálunk még bőven fordul elő.

35. A PIPISKE.

Egyéb neve: bubos pityer, kontyos madár, butykós kató, pisitnek, kontyos pacsirta.

(*Alauda cristata* L.)

HASZNOS.

35. A PIPISKE.

Leírás. Hát mondjuk, hogy erősebb a verébnél, a fején pedig hegyesen ágaskodó bóbitája van. Ezentúl pedig ez a jámbor becsületes, a szegénységhez ragaszkodó madár színe szerint olyan, mint a rög. Még a bóbitája is olyan, mint a rögön csucsosodó kis rög. És a mikor a szántás közel esik az országúthoz, a melyen a pipiskének mindig van keresni valója, az ember elmegyen a gyalogúton, ráesik a szeme a szántás rögeire is, de a mikor éppen arra fordulna gondolatja, hogy bizony élet nélkül való a táj, hát megmozdul a rögökön valami, az ember odatekint és ime! a szántás rögén ott ül a pipiske! Bevárja az embert pár lépésnyire, ekkor egyet csikorog és tíz lépésre tovább száll! Fészkalja rendszeren öt tojás, világos alapon sötétebben és annyira szeplős, hogy az alapszín alig látszik ki; fészke pedig bizony csak tákolt és ott található a földön gyepesekben, útszéli lóherésekben.

Élete módja. El lehet mondani a pipiskéről, hogy úton-útfélen belébotlik az ember. Mindig az ember környezetéhez tartja magát, leginkább pedig a kunyhók, a faluvég, az útmelléke tanyája neki. Fára nem száll, de megpihen a házak, vagyis viskók fedelén; szóval, megfelel Tompa Mihály felfogásának, ki is a pipiskét mint a szegény ember háza tájának hűséges madarát énekelte meg.

Hogy mit eszik és mit csinál?

Hát a fiait mindenféle bogársággal tömi és neveli fel; aztán a körülményekhez képest leszáll mindenféle magvakig; ha pedig a tél nagyon is vicsorgatja a fogát, járja az országút hulladékait, belé vegyül más szegény madarak gyülekezetébe és ott keresi falatjait város, falu szemétdombján, útján, piaczn.

A nép példabeszéde nem igen karolta fel; de azért valamiket mondtam a könyv elején; ezentúl kényes kis lányról mégis azt mondja:

Ugy begyeskedik, mint a pipiske!

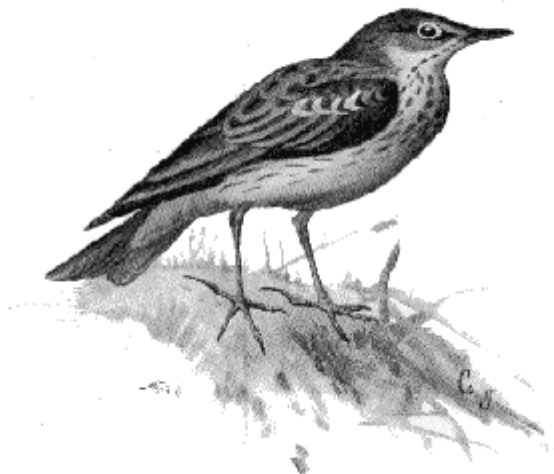
Hasznos madár, nem ritka és megérdemli a védelmet.

36. A PITYER.

Egyéb neve nem igen van.

(*Anthus trivialis* L.)

HASZNOS.

36. A PITYER.

Leírás. Nagyság szerint olyan, mint a barázdabillegető, de farka kurtább. Egészbenvéve színe szerint hasonlít a pacsirtához, de kevésbé foltos. Dolmánya olajzöldes, melle sárgás. Az összetett szárny csúcsát a három első evedzőtoll alkotja; a negyedik evedzőtoll nagyon kurtított. A láb hátulso ujjának karma hosszú, sarkantyúforma; de azért mégis kurtább az ujjnál. Csőre finom árszerű. Igen szerényke és jámbor madár, mely ívesen ——— röpül. Fészket ügyesen és úgy építi, hogy bajos megtalálni; szorosan a földre zsombíkok tövébe, odvasan fölfekvő kövek alá, gyepe és hasonló helyekre rakja és nagyon finom anyagokból, nyílt csésze alakra építi. Fészkekalja rendszeren öt tojás, mely nagyon változó, homályosan kékes, barnás, néha fehér alapon sötétebben szeplős.

Élete módja. Szereti az erdőt, de csak a ritkást, kivált az elhanyagoltat, a hol tisztások, bokrosok váltakoznak, földjük pedig mohás; vonulás idején azonban szeret káposztás földeken és ugarokon megpiheni; szereti a fákat is; de mégis leginkább a földön tartózkodik. Ez a jámbor madár egyáltalában nem magevő, de annál buzgóbban keresi a rovaroknak és álczáiknak minden elérhető fajtát. Hangja kellemes, a szabadban hallatja a «czia-czia-czia»-féle éneket, hívogatása inkább «szib-szib-szib»-hangzású. Feltétlenül hasznos.

Nálunk leggyakoribb fészkelő pityermadár, holott vannak fajrokonai, a melyek csak vonuláskor érintik hazánk vidékeit; megérkeznek, megpihennek, hogy aztán tovaszálljanak.

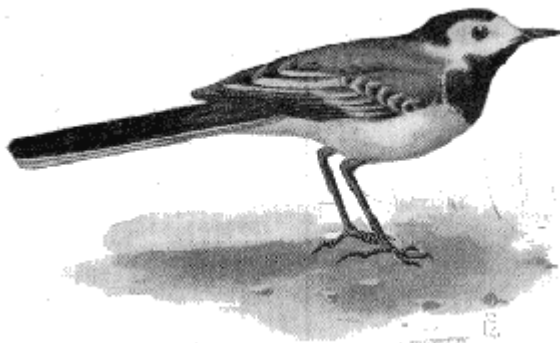
Az itt leírt erdei pityeren kívül költ minálunk a havasi pityer, mely nyáron a havasra vonul, télire pedig a völgyben keresi a védő enyhelyet; költ a parlagi pityer, mely az előbbieknél valamivel nagyobb, csőre pedig hosszabb s szereti a parlagokat, hol igazi «gyalogmadár»; aztán jön a réti pityer, a mely csak átvonul éppen úgy, mint a rozsdástorkú pityer is; mind a kettő messze éjszaken fészkel, télen pedig messze délre vonul, hogy meleget és eledelt találjon.

37. A BARÁZDABILLEGETŐ.

Egyéb neve: barázdácsa, brázdabillegető, borozdabillegető, leánykamadár, lipinkamadár.

(*Motacilla alba* L.)

HASZNOS.

37. A BARÁZDABILLEGETŐ.

Leírás. A pacsirtánál kisebb, karcsúbb, hosszabb farkú és nagyon kedves madárka. Három a színe: fekete, fehér és hamvasszürke. Fejébúbja és tarkója, meg a torka szép fekete, homloka, pofája és hasa fehér, dolmánya hamvas; szárnya, farka feketés, az előbbin a tollak fehéres szegéssel; a farok két szélső tolla nagyrészt fehér. Farcsikja sötétszürke, farokálja fehér. Csőre finoman árszerű, feketés; karcsú lába is ilyen színű. Fészket vízmellékre szereti rakni, nagyon különböző elhelyezéssel: kis odvakba, kövek közé; hasadékokba, gyökerek alá, farakásokba. Fészkealja öt, néha nyolcz tojás, mely fehéres alapon finoman sötétesen szeplős; a szeplők a tojás vastagabb végén néha koszorúba sűrűsödnek. Némely vidéken a kakuk ennek a kis madárnak a fészket szereti megnyomorítani.

Élete módja. Nagyon eleven, ügyes és mindig mozgó madárka, mely igen szépen lépeget, szaladgál és hogy gyors mozgásában biztos is legyen, erre való a hosszú farka, a melylyel úgy billeget, mint a kötél tánczos hosszú rúdjaival. Vizek lengjében, szélein ügyesen lépeget át körül-köre és még ügyesebben szedegeti a nyugvó, kapkodja a felröppenő rovarságot. Fenyérekben, kerítő falakon ehhez képest iramodik, néha felröppenve, mintha czigánykereket hányna a repülő préda után; de farkával mindig úgy billen, hogy talpra kerül. A barázdabillegető hasznos madár, mely kizárólagosan rovarokkal él. Elfogja a kis bogarakat, a szunyogot, az apró szitakötőféléket és minden álcáját; de ott, ahol vizek táján nagy legelők vannak, nagy barátja mindenféle legelő jószágoknak is, a mely körül, de néha rajta is ugyancsak szedegeti a sok legyet és mindazt, ami a szegény állatnak terhére van. Vannak fajrokonai is: a havasi billegető, melynek hasafele kénsárga, dolmánya olajoszöld, és a réti billegető, néhol sárgyóka a neve, mely kevésbé billeget, eleven sárga hasú és mindig a jószág körül szolgál. Valamennyi vonuló és még bőven van nálunk.

38. A SZÉNCZINKE.

Egyéb neve: küncsicsmadár, küncsics, tökczonege, szegczinege, szegczin, tükrös czin, szenes czin, czincze is.

(*Parus major L.*)

HASZNOS.

38. A SZÉNCZINKE.

Leírás. Veréb nagyságú nagyon eleven madár. Fejébúbja, tarkója, torka fekete s a fehér pofát szélesen kantározza, a kantártól a has közepén is végig széles fekete szügyellő pászta. Dolmánya eleven zölde, farcsíkja, farka és szárnya szilvakék; a szárnyon fehéres rovott csík. Hasa a szügyellő pásztától kétoldalt szép elevenen sárga. Csőre rövid, erős, búzaszem alakú, barnás színű; erős lába kékes. Fészket nagyon finoman és leginkább oly odvakba rakja, a melyek szűk bejáróval bírnak, néha elhagyott méhes üres köpűjébe is. Fészkealja nyolcz, tizenkét, nagynéha tizenöt is; a formás tojások tisztafehér alapon szép rozsdaszínű sűrű szeplőzéssel.

Élete módja. Hasznosságban és elevenségben ez a czinegék vezére. Nyugtalan, dolgos, hangos és mindig jókedvű; hajnaltól napestig folyton munkálkodó. Megragad az ágacska legvégén, fejjel lefele és vizsgálja a koronarügyet, vajjon nem rontja-e valami gonosz nyű vagy bogár? Megtapad még a falon is, csak egy kicsit ripaesos legyen; búvja az odvakat, zugokat, a hova csak fér és mindenütt üldözi a rovarságot; hozzá mintha sohasem tudna jóllakni, folyton keres és folyton eszik. Nem sokat törődik az emberrel, bátran bejön az eresz alá, néha rászáll még a verőczére is; az ablakdeszkára kerülve benéz a szobába. Ez a bátorsága, mely egy kicsikét szemtelen, könnyen dönti veszedelembe, no meg határtalan kíváncsisága is.

Egy kis faggyúcska miatt azonnal rajtaveszt a bodzakalitkán, vagy a fogósan felállított tőkön. De ugyanennek a tulajdonságnak köszöni nagy népszerűségét is. Az ő szavát érti a magyarság leginkább. Ő hirdeti a szőlőnyitást Borsodban, mondván tavaszkor:

Nyitni kék, nyitni kék, nyitni kék!

Toroczkón pedig azt kiáltja a rest leánynak, ki nem szőtt és nem font a télen úgy, hogy tavaszra kirongyosodik:

Küncsics, küncsics, küncsics!

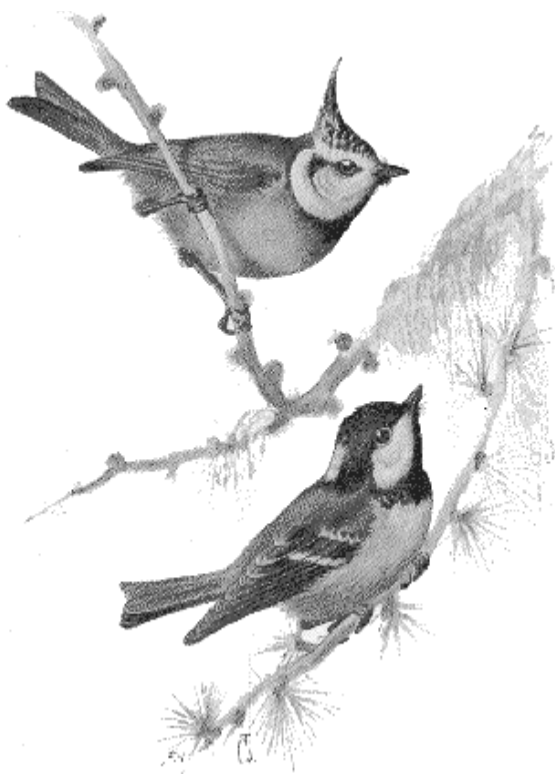
Minden védelmet érdemlő szép és jó madárka.

39. A BÚBOS CZINKE.

Egyéb neve: bóbás, bóbitás és kontyos czinege.

(*Parus cristatus* L.)

HASZNOS.

39. A BÚBOS- ÉS 40. A FENYVES CZINKE.

Leírás. Sokkal kisebb a szénczinegénél. Hegyes, pipiskeszerű kontya azonban legott fölismerhetővé teszi. A konty fekete, fehérén szegett tollakkal. Pofája fehér; torka és a fül tája fekete úgy, hogy a fej kantárosan van szegve. Szárnya és farka szürkésbarna, fehérén szegett tollakkal; hasafele szennyesfehér, az oldalakban rozsdásos. Fészkét ez is leginkább faodvakba és évenként kétszer is, finoman rakja. Fészkalja nyolcz, néha tíz fehér tojás rozsdásszínű szeplőzettel.

Élete módja. Hogy megismerkedjünk vele, magasra kell hágnunk, oda, a hol már csak a fenyőfa bír megélni. Ennek a szintájnak a búbos czinege a hasznos madara, mert fáradhatatlan buzgósággal búvja a legsűrűbb fenyvek ágrengetegét, kiszedegetve a rovarság minden gonosz fajtáját. Fenyveseink lakója s nem ritka.

40. A FENYVES CZINKE.

Egyéb neve nincs.

(*Parus ater* L.)

Leírás. Akkora, mint a búbos czinege. Pofája, tarkóján egy nagy folt fehér, a fej egyéb része fekete, úgy hogy ez a szín széles kantárt alkot, mely a szénczinege kantárjára emlékeztet. Hasafele szennyesfehér. Dolmánya hamvas kékeszölden lehelve. A szárny, a fark sötét szürke; a szárny kettős, fehérös rovott sávolylyal. Fészkét közel a földhöz fenyőfák odvába elálló kéreg mögé, néha földlyukakba rakja, leginkább zöld mohából, csészéjét szőrökkel béleli jó melegre. Fészkalja hat, de néha tíz tojás is, mely fénylő fehér alapon finoman rozsdásan szeplős.

Élete módja. Ez az eleven, kedves és ügyes jószág is a fenyvesek madara, hol is a legsűrűbb ágakat búvja, hogy kiszedhesse mindazt a rovarságot, a mely a fenyvek életének árthat. Van ám olyan is, de mennyi! A németek ujabbán állították, hogy ez a jámbor madár a rügyekben tenne kárt, a mi azonban a mi tapasztalásunk szerint nem áll s ha itt-ott le is csípne egy-két rügyet, szükségből tenné; és mi az az éven át tett nagy haszonhoz képest?

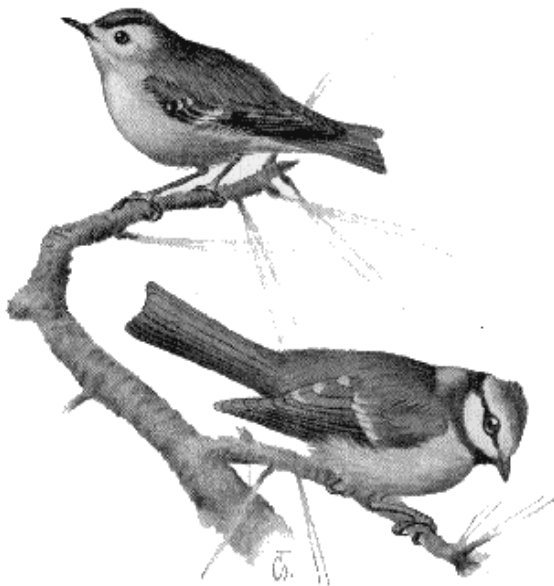
Még elég akad.

41. A KIRÁLYKA.

Egyéb neve nem igen van.

(Regulus regulus L.)

HASZNOS.

41. A KIRÁLYKA ÉS A 42. A KÉK CZINKE.

Leírás. Még az ökörszemnél is kisebb testű, de bolyhosabb tollú kis madárka. Fejébűjén egy nyelv alakú tüzesen sárga, sáfrányos folttal, mely feketén van szegve. Egész köntöse nagyon egyszerű zöldesszürke, hasafelén világosabb. A szárnyak tolla szerény, világosabb szegéssel. Csőröcskéje sötét és árforma, lábai feketések. Fészkét, mely remekül van rakva, fenyveken építi, hol nagyon nehezen található. Fészekalja hat, néha tizenegy tojás, akkora, mint egy öreg borsószem; vörhenyeges földön sötétebb szeplőkkel.

Élete módja. Örökösen mozgó, fáradhatatlanul bújkáló, kereső és nagyon hasznos madárka, mely rovarokkal, tojásukkal és álczáikkal él, leginkább a fenyvesek öre és kertésze. Sokszor a czinegékkel egy rajban dolgozik, jön-megy s hallatja szit-szit-szit hívogató szavát. Nem ritka és aranyánál is hasznosabb kis jószág.

42. A KÉK CZINKE.

Egyéb neve: molnárczinege.

(Parus coeruleus L.)

Leírás. Fejébűjén eleven kék, homloka, pofája fehér; szemén át a tarkófelé húzódva sötétes vonás; a fehér pofa hátul és alul feketésen szegélyezve; hasa és farcsíkja kénsárga, inkább citromos; farka és szárnya, mint a szilva hamva kék; a szárnyon egy rovott, fehér pásztácska. Csőre olyan, mint egy szorult búzaszem, lába kékes. Fészke szűk nyílású faodvakba van rakva, finom anyagból és nagypuhán. Fészekalja pedig héttől-tízig változik. Tojása a szénczinegéhez hasonlít, de sokkal kisebb.

Élete módja. Legékesebb és leghasznosabb madaraink közül való, mely, mint czinegetársai is, fáradhatatlan munkása az erdőnek, a kertnek, gyümölcsösnek s a rovarok pusztításával kiszámíthatatlan hasznót okoz. Milliókra rúg az egy-két czinegecsalád által elpusztított káros bogárság száma és meg van számlálva, hogy egy párocska 17 óra alatt négyszázhetvenöt-ször tért vissza fiaikhoz eledellel.

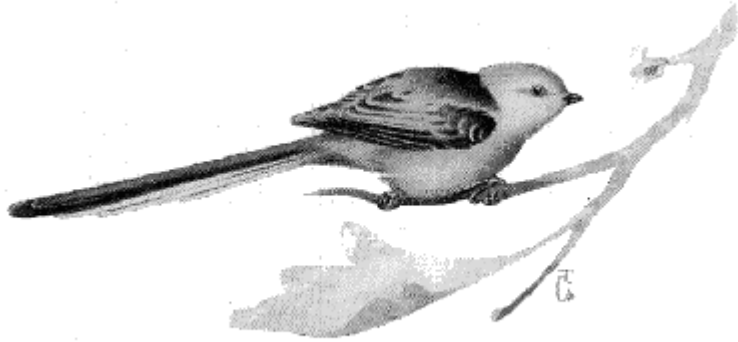
Igazi kincs, melyet meg kell becsülni. Nem ritka.

43. AZ ŐSZAPÓ.

Egyéb neve: dorongos őszapó, farkos cinke, hosszúfarkú cinke, dorongfarkú cinke, rudas cinke.

(*Aegithalus caudatus* L.)

HASZNOS.

43. AZ ŐSZAPÓ.

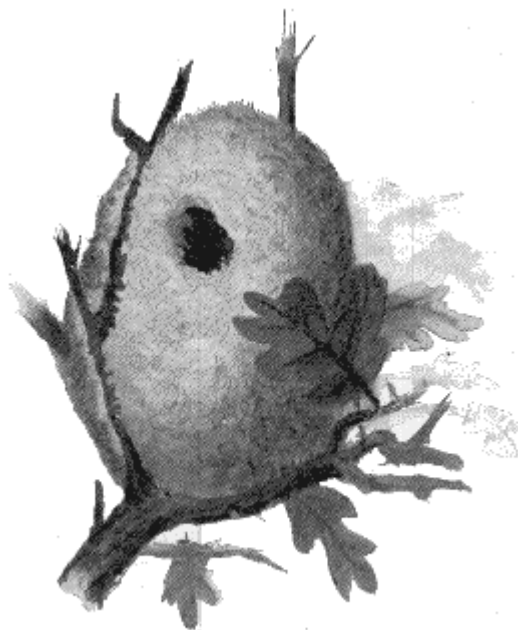
Leírás. Ökörszemnyi, de igen hosszúfarkú, piczinke csőrű, ezért kerekfejű madárka; feje fehér, nagyon emlékeztet a galambősz apóra, innen és hosszú, látszólag ékalakra végződő farka után van az őszapó és rudas stb. neve. Hátának eleje feketés, dolmánya halavány vöröses; szárnya feketés, fehér vállfolttal; farka feketés, három szélső tolla nagyrészt fehér és lépcsőzetes; a két középső rövidebb a mellette állónál; hasafele rózsaszínes. Fekete csőröcskéje nagyon picziny, lábai feketések. Fészkeről és fészekaljáról a következő oldalon lesz szó.

Élete módja. Igazi cizinege, mely sohasem pihen s pitymalattól alkonyatig izeg-mozog, bujkál, keres; hozzá a hajlékony ágakon oly gyakorlatokat végez, a melyekhez képest a legügyesebb vásári kötél-tánczos is valóságos ólommadár. Nincs kedvesebb és tanúságosabb látomány, mint az a társaság, a melyben a rudas- vagy őszapó többedmagával is a nagymester. Egybeverődnek ők, a szénczinkék, fenyves és kék czinkék, vagy egy fakúsz és egy-egy tarka harkály még egy csuszka, mint valami mesterember csapat és ekkor sorban pásztázzák az erdőt, kiki a maga ügyességéhez, de teste, csőre alkotásához képest is: végig kutatják a fát a törzs kérgétől a legvékonyabb ágacska csúcsáig, a melyen azután mindég az őszapó a mester; azért is, mert könnyű a teste, így a legvékonyabb ág is csak hajlik és nem törik alatta, de azért is, mert hosszú farkával úgy dolgozhat; mint csak a kötél-tánczos a rúdjaival. Végig keresik ezek aztán az erdőt és késő ősszel rendszeren bizonyos órában térnek vissza ugyanarra a helyre, de mindég más-más részeken keresgélve.

Az őszapó is merő káros bogársággal él, és a hol fészket rakja és pásztáz, kincset érő hasznót hajt kertnek és erdőnek.

Még nem ritka, nagyon megbecsülendő.

44. AZ ŐSZAPÓ FÉSZKE.

44. AZ ŐSZAPÓ FÉSZKE.

Nemcsak a mi égtájunk alatt, hanem messze délszakra is, ahol a természet mintha csodákat teremtené; ahol a kis kolibri madár, mely akkor testű, mint egy gyermekujjnak egy íze, megragyoa a napfényben, mint a gyémánt és a rubint és oly fészket rak, mint a jércze szűztojásának a fele; mondom, nem csak itt nálunk, hanem azon a csodás tájon is számot teszen a kis őszapó fészke, mely a legszebb, legkedvesebb, legmesterségesebb és legmelegebb madárotthonok közé tartozik. Néha gömbölyűsen rakja ágak hónaljába, melyek úgy fogják, mint az emberi kéz ujjai; de olyan is akad, mely valami fatönkre szabadon és úgy oda van állítva, mint valami picziny méhköpű, a melyhez ekkor hasonlít is. Szépen be van boltozva; oldalt oly ki- s bejáró lyuka van, mint valami öreg poszméhnek való és az egész alkotmány a legfinomabb száraz mohából, zuzmóból, nyárfa és más növények gyapjából van fölépítve, oly tömötten és mégis puhán rakva, hogy nincs kalapos, a ki utána csinálhatná. Ebbe a puha és meleg otthonba rakja le az a picziség a fészekalját, mely kilencz, néha tizenkét apróka tojásból való; ezek fehérek, a vastagabb végen finom rozsdaszínű szeplőcskékkel. Ezt a fészekalját a kis pár felváltva 14 nap alatt költi ki és ekkor kezdődik a nagy munka: azt a tizenkét porontyocskát finom eledellel kell ellátni. Hiszen igaz, hogy nagy a fecske buzgósága; de mikor az őszapóéké még sokkalta nagyobb! A fecske röptében és csak száját tátva kapdossa el a prédát; a kis őszapók ágacsokról, rügy mögül, függőgetve és himbálva nagy munkával keresik a piczi falatokat. És az már igaz, hogy kő van annak az embernek a szíve helyén, a ki nem bír gyönyörködni a kis madár család szeretetén, a mint az a tizenkét, apróka madárfiú lenge ágon szorosán összeül és a kicsike szülők, sohasem lankadva, folyton hívogatva felváltva jönnek-mennek; szép sorjában rendre adogatják fiaiknak az eledelt.

Embernek példa; de intés is!

45. A SEREGÉLY.

Egyéb neve: serege, seregje, seregény, seregil, seregé.

(Sturnus vulgaris L.)

HASZNOS.

45. A SEREGÉLY.

Leírás. Rigó nagyságú. Fekete, szivárványos zománczczal és fehéres, csöppentett pettyekkel. A fej aránylag kicsiny, lapos homlokú; szeme közel áll a csőr tövéhez. Ravaszkság képű madár. Tollazata keskeny és hegybefutó. Csőre sárgás. A tojó fakóbb, a fiak még fakóbbak. Lába erős, karmai élesek. Fészke fák odvaiban, különösen tölgyfa kerekerdőkben áll, kivált ha közel esik a legelők területe és a vízmellék nádasokkal. Melegebb tájakon nyáron át kétszer is költ. Fészekalja, az első, öt vagy hét, a második négy vagy öt tojás, melyek halaványan gáliczszínűek.

Élete módja. Nagyon eleven, mondhatni víg madár, mely folytonosan izeg-mozog, keresgél és csacsog. Nagyon szereti a társas életet s a mi legelőterületeinken, kerekerdők és nádasok közelében sokszor oly tömegesen sereglik, hogy felszálláskor és kavargáskor nagy árnyékfoltot vet a földre, akárcsak a nagy felhő. Kiválóan szereti a legelőt, ezen a gulyát, ménest és a nyájat, meg a kondát. Mindig úgy intézi a keresgélést, hogy a legelő jószág árnyéka ráessék; a turkáló sertések között a sárgyókával együtt az orr közelébe férkőzik, hogy a kitúrt földből a sok kukaczt kiszedhesse. De rászáll a jószágra is és buzgón felcserkedik ott, a hol nyüves vagy pondrós. Az állat tudja, hogy a madár javát akarja és meg sem moccan. Csőrével, mely olyan, mint a felcser csipőcskéje, kifeszegeti a pondrós kelést és kiszedi a nyüvet.

Igaz, hogy alkalomadtán beveszi magát a cseresznyefára, a szederre, no meg a szőlőre és ha felhőnyi, bizony érzékeny kárt is okozhat. De hát ilyenkor kereplővel, vaklövessel s a mivel lehet, riasztani kell. Évi munkája mégis csak ezerszer több haszonnal jár, mint a mennyi kárt okozhat.

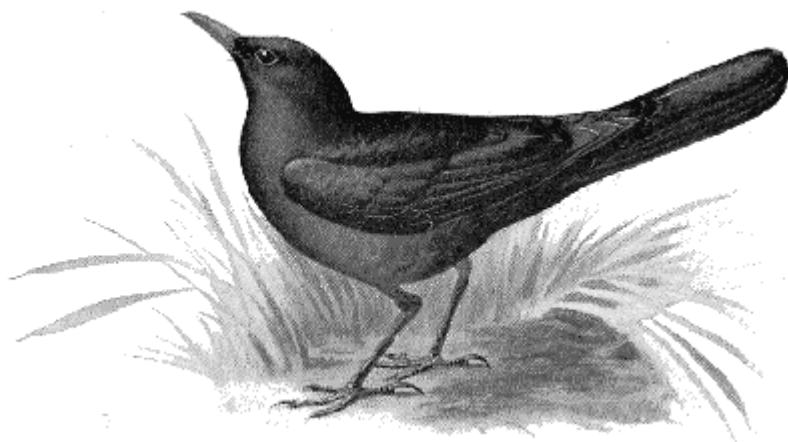
Fogságban nagyon tanulékony, szelid és kedves madár; eltanulja a nótát, még a szót is. Gazdájához ragaszkodik. Alkonyatkor szereti a nádaszt megszállani s ilyenkor oly zsinatolást visz végbe, hogy a malom zugójára emlékeztet.

A mig a magyar földet gulya, ménes, nyáj legelve járja, védeni kell a seregélyt.

46. A FEKETE RIGÓ.

Egyéb neve: rézorrú rigó - a hímje.

(*Turdus merula* L.)

46. A FEKETE RIGÓ.

Leírás. A hímje tiszta fekete; szeme finom aranyárga szegéssel; csőre aranyárga; lába feketés. A tojó barnafekete, álla fehéres, melle szennyes, homályos foltokkal; csőre barna, lába is ily színű. A hím a szép feketeséget csak harmadik életévében kapja meg. Fészkét bokrok és fák sűrűségébe és jól elrejtve rakja, legfőképpen mohából, finom ágacskákból, zuzmókból, belől pedig földdel elegyes mohával kitapasztja, aztán szőrökkel kibéleli. A fészek erős építmény. Fészekalja négy, ritkán hat tojás, mely halaványan zölde, halavány rozsdás és ibolyás szeplőzettel,

Élete módja. Nagyon eleven, kedves madár, az erdőszélek bokrainak és a tisztásoknak igazi ékessége, mely alkonyat beköszöntése előtt más rigófélékkel kiszáll a tisztásra és ugrálva, tippegetve, lépkedve és szedegetve gyönyörködteti az ember szemét. Buzgón szedi a földigilisztát és minden kártékony bogárságot. Aztán felkap bokor tetejére, fák kiálló ágaira és messze hallható, tiszta hangon hallatja énekét, mely andalítóan hat az emberre. Őszkor bogyókra is rájár, néha a gyümölcsre is, de óvatos madár létére, könnyen elzavarható. Szóval, hasznos madár s a táj ékessége tollával, szavával.

Ezt a fajt szedik ki leginkább fészkéből, felnevelik és a hímeket jó áron adogatják el, mert szépen tanulja meg még a sípláda után is a dalt; de mert könnyen tanul, bizony a legszebb nótába is belérecscent egy kis taliganyikorgással. Ám ez is kedves, mert nagyon mulattató. Messze külföldön a fekete rigó városi madárrá nevelkedett; ott, a hol jószívű emberek télen át enyhítik nyomorát, rendesen adogatva neki egy kis lisztesférget, vagdalt húst és szárított hangyatojást. Ilyen helyeken még a vadszőlővel befuttatott ablak közelébe is építi fészkét. Téltre el sem vándorol!

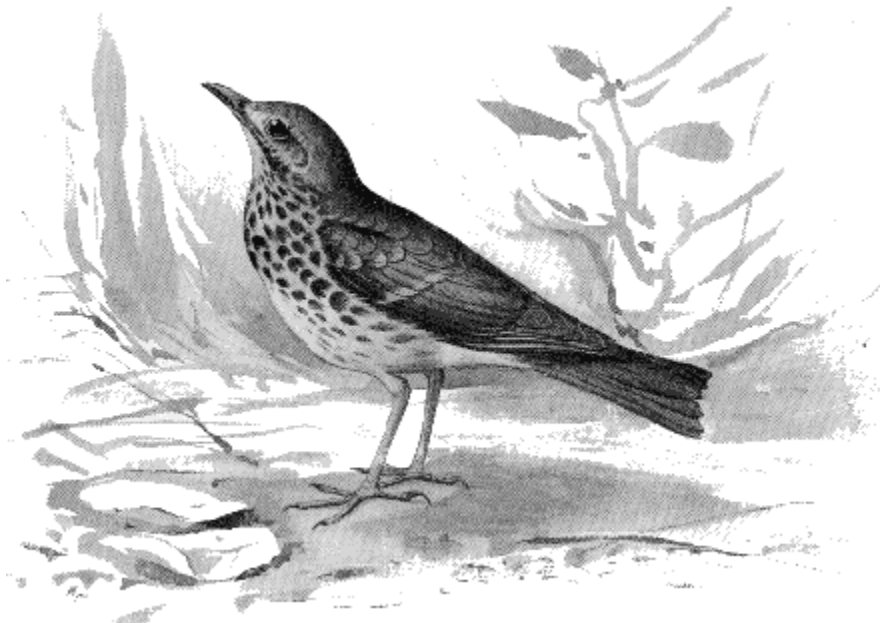
Bezzeg nálunk! Miért is neveljük ivadékunkat úgy, hogy rigót látva köhöz kap!

47. AZ ÉNEKLŐ RIGÓ.

Egyéb neve: énekes rigó, nyári rigó, tekerményes rigó.

(Turdus musicus L.)

HASZNOS.

47. AZ ÉNEKLŐ RIGÓ.

Leírás. Akkora, mint a fekete rigó, hátafele sötétes olajbarna, hasafele a torkon és hasalján fehéres; a mellen rozsdasárgás, szív- és cseppalakú sötét foltozattal: a szeme fölött világosodó szemöldökvonás; szárnya belül rozsdasárgás. Csőre, lába sárgásbarna. Fészke igen nevezetes; közepmagasságban és inkább lombos fákra építi vékony kórkából, fűszálakból és ágacskákból, közben mohával tömörítve és jól összeszöve. Ez nem volna oly nevezetes, mert ennél jobb szövést is lehet találni; de már a fészek csészéje, az mestermű! Mély és tágas, belül pedig a legfinomabban ki van tapasztva és síkárrolva; az így támadt kéreg késfoknyi vastagságú, de nagyon szilárd. Készül pedig korhadt fának nagyon felaprított murvájából, melyet a rigó ragadós nyálával gyúr és csőrével feltapaszt, elsimít. A fészekalja öt, néha hat halavány, rézgálicszínű, igen finom pontokkal hintett tojás.

Élete módja. Az éneklő rigó ügyes és erőteljes madár, mely biztosan bújja és járja a fák ágazatait; a földre kerülve, magasra tartja fejét, csőrét, ekkor figyel és ha megpillantotta prédáját, lekapja fejét, gyorsan odaugrik és elkapja, ha kell ki is vagdalja csőrével. Mohás talajon ügyesen kifordítgatja a mohafoltokat, hogy az azok alatt bujkáló bogársághoz és féregséghez hozzáférhessen. Fogdossa a sáskákat is. Késő nyáron és őszelején rámegegy az erdő bogyóira is.

Ellensége sok van az éneklő rigónak. Fészket leginkább a mátyásszajkó fosztogatja, legujabban még arra is rájöttek, hogy a mókus is rájár a tojásokra s bizony kiiszogatja a rigókét. Az éneklő rigónak igen szép az éneke, messzehallható fuvolahangokból áll és nagyon megeleveníti és meg is szépíti az erdőt. Énekét a fák legtetejéről hallatja s ekkor csöndesen ül, mintha elmerülne dalában.

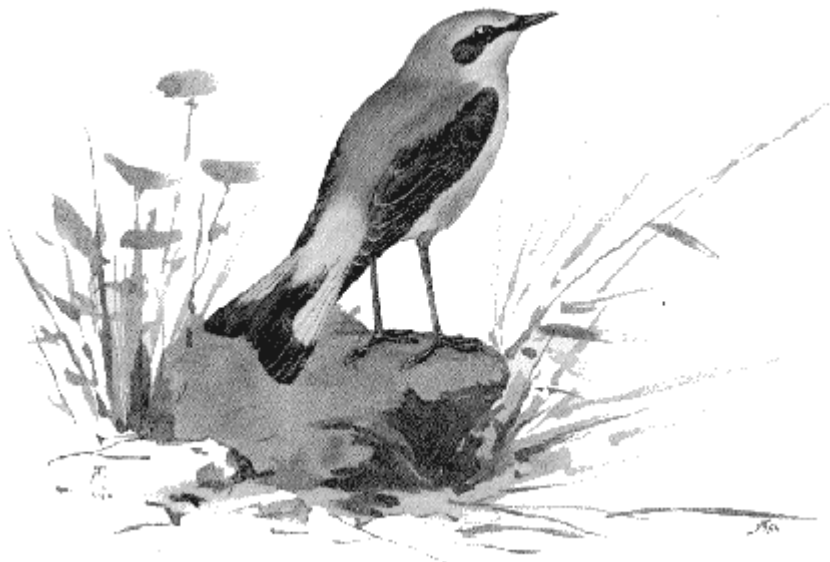
Még nem ritka.

48. A HANTMADÁR.

Egyéb neve: hontmadár, findzsa.

(*Saxicola oenanthe* L.)

HASZNOS.

48. A HANTMADÁR.

Leírás. Fejébúbja, tarkója és háta szép hamuszürke, torka fehéres. Szemén át, a fültájon szélesedő fekete pászta. Szárnya barnás fekete. Hasa fehéres, begyetája sárgás. A fark oldalsó tollai tövükön fehérek, végükön a középsőkkel együtt - ezek végig - feketék, mi a farkat nagyon tarkává teszi. Csőre árforma s mint a lába, barnás. A tojó és a fiatalok szerényebb színezetűek. Fészket nagyon rejtegeti és kőrakásokba, hasadékokba rakja, mindig azon mesterkedve, hogy valami fedje. Fészkalja öt, néha hét tojás, mely rendesen egyszínűen rézgálicz színű.

Élete módja. A hantmadár nagyon ügyes és éber. Megválasztja területét, a melyhez aztán ragaszkodik. Szereti az ugarokat, a köves lankásokat, a turjánt, semlyéket, ha van rajta magasabb kupacz; szereti a legelőt és különösen kedveli, ha sok rajta a begyepesedett vakondturás, vagy népiesen hancsik, de hant is; innen a padár neve «hantmadár». A hantra vagy kőre szállva, folyton szemmel tartja belátható környezetét s a mint megpillantja prédáját, leginkább futva ott terem, bekapja s erre szárnyra kelve, más hantra vagy kőre telepedik. Megszállja az alacsonyabb karót is; de fára, ágra csak szükség esetén kap fel. Mivelhogy szereti a szabad helyet, ott az embernek azonnal fel is tűnik, mert a mint szárnya szabadjára kerül, kiterjeszti a farkát, melynek fehér részei szinte megvillannak és feléje fordítják a vizsgálódó ember szemét. Igen hasznos madár, mely csupa rovarral él; őszkor különösen nagy pusztítója az oly kártékony káposztapille hernyóinak. Szerényke énekét nemcsak a kupaczokról, kövekről hallatja, hanem a szerelmi időben toronymagasságra fölrepesve gyönyörködteti párját.

Még nem ritka.

49. A CSALÁNCSÚCS.

Egyéb neve: fekete stiglincz, csaláncsattogató, cigánygébics.
(*Pratincola rubicola*.)

HASZNOS.

49. A CSALÁNCSÚCS.

Leírás. Ez az eleven kis madár, már hogy a hímje, teljes díszben ilyen: feje a torokkal és tovább a hát elejével együtt fekete; szárnyán fehér folt, füle mögött azonképpen; begye rozsdasárga; farka egyszínűen barnás. A csőr kicsiny, finom, árszerű és a lábakkal együtt világosodó. Fészket nagyon jól tudja elrejteni úgy, hogy nehezen található: rendszeren a földszinére, kis vájásba építi úgy, hogy a fiak feje a földdel egy szintájon van és úgyszólván belevész a környezetbe. A fészkalja, rendszeren öt kékeszöld, barnásan szeplőzött tojásból áll.

Élete módja. Nagyon ügyes és gyors mozgású kis madár, mely alkalmas területeken meglehetősen magánosan él. Mindég a növények csúcsát keresi, azokra telepedve szorgosan tekintget a földre, de mind arra is, a mi bogárság és röpdös, mert igen jeles kapkodó, nem is ritkán mintha bakfittyet vetne a levegőben, mi mindenkor annak a jele, hogy röptében megzavarta a röptülő rovar és el is kapta.

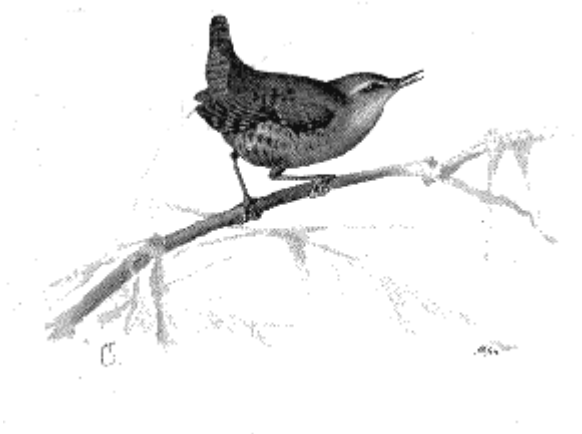
A kis csaláncsúcs inkább az előhegység madara, hol nagyon szereti a köves és bokros, nem egészen kopár lankásokat. Bokor csúcsán, ökörfarkkóró hegyében; ha van, csalán tetejében is, de mindig a legmagasabb ponton hirtelenül megjelenik, körülnéz, el-elkapdos valami rovar, aztán eltűnik, mintha a föld nyelte volna el: de kisvártatva megint csak tetőz és folytatja mesterségét. Közbe-közbe mindég egyet rándít a farkán is, néha néha ki is terjesztgeti. Késő ősszel, elvonulása előtt közelebb vonul az emberi lakokhoz és a sövényeken űzi rovarvadászátát, beveszi magát a káposztaföldekre, hol a torzsák és kiálló szálasabb dudvák kedves lesőhelyei és a hol őszfelé igen könnyen juthat táplálékhoz. Éneke finom, kellemetes, de nem erős, hívogatása mintha «vit-vit-vit csek-csek»-nek szólna. Rokona, a karógébics, tarka farkával különbözik tőle.

Mindég nagyon gyéren fordul elő.

50. AZ ÖKÖRSZEM.

*Egyéb neve nincsen.
(Troglodytes troglodytes L.)*

HASZNOS.

50. AZ ÖKÖRSZEM.

Leírás. Nem csak a magyar földnek, hanem az egész világrésznek, t. i. Európának legkisebb madara, nem is akkora mint az ökör szeme; mindössze öt grammot nyom. Színe szerint nem sok leírni való van rajta s elmondhatjuk, hogy cserbarnás, szépen rovott sötétebb és sűrűn álló csíkokkal; szemöldöktája, torka és begye világosodó. Kurta farkinczájának tollai különösen sűrűn és szépen vannak róva. Csőröcskéje egy kicsikét íves, finom, tűhegyes; lába aránylag erős, barnás. Fészke levágott ágak rakásában, gyökerek között, néha elhagyott erdei kunyhók alkalmas zugaiban és átbúvót alkotó odvakban áll; aránylag igen nagy, tágas bebúvóval. Kivülről száraz lombból és ágacskákból; beljebb mohaszövedékből, legbelül roppant sok, de simára illesztett tollból való. Fészekalja hat, ritkán nyolcz apróka, fehér és finoman, vérvörösen szeplőzött tojásból áll.

Élete módja. A legkisebb, de a legelevenebb madárka is, mely bizalmában, különösen télen, nagyon közel férkőzik az emberhez és szédületes surranásokkal búvja az őlfa hézagait. Mindég csak pillanatokra látható és ekkor mindig felállított farkinczájával, hirtelen mártogatásaival és eliramodásával még a legmogorvább embert is valahogyan gyönyörködtetheti. A legsűrűbb, legtüskésebb kökényesen át úgy surran, mint a legsebesebb egér, és alig hogy az egyik oldalon eltűnt, már ott van a tulsó oldalon; majd köd előttem, köd utánam, mint a nyíl, úgy röpül a szomszéd sövénybe, melynek fonása szinte elnyeli; de nem birja messze, és ha a sík mezőre szorúl ki, besurran biz ő még az egérlyukba is. Tápláléka a legparányibb és legrejtettebb életű rovarvilág; apró pókokcskák, picziny hernyók, a legkisebb álczák, nyugvó bábok, a melyeknek felkutatásában nagyon ügyes és ernyedetlen. Télen-nyáron kitart nálunk. Ennek a parányiságnak is van ám éneke, még pedig oly erős, a minőt nem is várnánk. A ki nem ismeri, keresi a madarat, a melytől ered, és elcsodálkozik a piczi művészen; az ének a kanáriéra emlékeztet és mindig szabadon ülve hallatja.

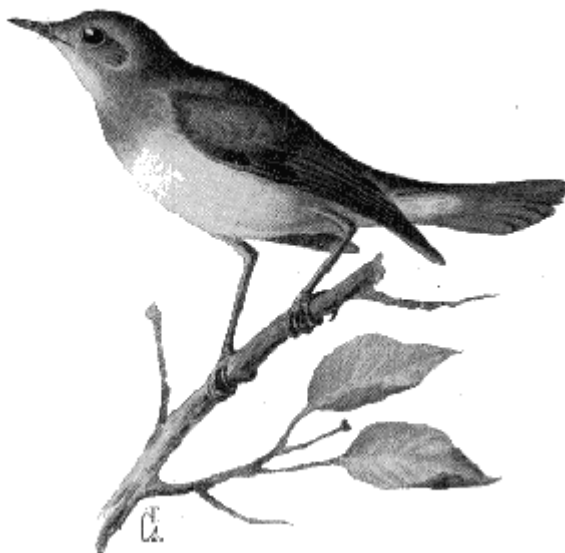
Nem sok van, minden kiméletre méltó.

51. A FÜLEMÜLE.

Egyéb neve: ligeti fülemüle, nagy fülemüle, magyar fülemüle.

(Luscinia philomela Bechst.)

HASZNOS.

51. A FÜLEMÜLE.

Leírás. A mily fönségesen szép a fülemüle éneke, oly egyszerű a ruházata. Dolmánya rozsdabarna, farka rozsdaszínű; a test alsó része fehéres. A madár alig veréb nagyságú, finomabb alakzatú; csőre finom, hegyes, lába karcsú. Sötétbarna szeme szinte lángol és megmondja annak, a kinek fogékony a szíve-lelke, hogy ez a szem nemes tekintetű. Fészke sűrűségekben, bokros helyeken, majdnem mindig a földön áll; külső burka száraz levél, azután füvek kalásza, száraz szála és finom gyökér következik, néha szőrök is be vannak fonva. A fészek beléolvad a körülete levő földbe és ember legyen, a ki megtalálja. Fészekalja öt-hat olajzöldes sötétebben felhőzött és szeplőzött tojás.

Élete módja. Majdnem titkos életet folytat a bokrok sűrűjében, sokat surran a földön, hol csupán bogárságból él és így nagyon hasznos. Páráz idején és a míg a tojó költ, a hím kiül a fészek táján, néha szabad ágra is, és hallatja majd zokogó, majd csattogó, majd zizegő dalát, a legszebbet, a mely madártól telik. Némely hím éjjel is énekel s elandalítja a hallgató embert. A párjavesztett, vagy magára maradt hím folytatja dalát, messze be a nyár szakába is. Buzgó madártudósok, különösen a németek, le is jegyezték emberi szótagokkal a fülemüle dalát és felvitték akár huszonöt versig is. E szerint az erdei fülemüle így kezdi dalát:

Fid! fid! fid! kr-kr-czi-czi, doridó, riridezit

Czi-czi-czi--lo-lo-lo-lyi

Fid a czkvo-czkvo-czkvo tiriririri

Lü-lü-lü-lü--lollolollolyi

Daczi-daczi-daczi--rrrrrrrrr czuzzuzzuzuczi stb.

A mi berki fülemülénk, mely az erdeinél erősebb és sötétebb, felhőzött mellű, a madárkereskedők magyar fülemüléje, ellenben így kezdi:

Fülöp-Fülöp-Fülöp

Tarak-Tarak-Tarak

Diderot, Diderot, Diderot

Dávid-Dávid-Dávid

Kvepiktiác zerrrrrrrr

Judit-Judit-Judit stb.

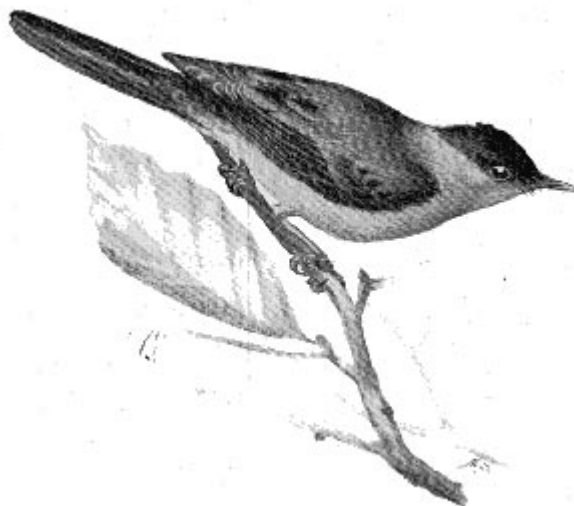
Madárkereskedők vad pusztítást vittek már végbe a remek madárban!

52. A BARÁTKA.

Egyéb neve: barátposzáta, papfülemüle.

(*Sylvia atricapilla* L.)

HASZNOS.

52. A BARÁTKA.

Leírás. Ez is nemes éneklő madár. Dolmánya olajosszürke, alsó fele fehéres, fején s a szemig érve fekete kucsma, ezért barátka és papfülemüle. A tojó és a fiak fején a kucsma barna. Farka, szárnya barnás-fekete. Csőre finoman árforma, lába erős. Szeme sötétbarna és eleven fényű. Fészke, mint bokorlakó madárhoz illik, mindig sűrű bokrosokban és közel a földhöz áll, készül pedig finom fűszálakból és gyökerekből, összeszöve rovarok fonadékával, néha szőrrel és mindég csak kevés tollal. Fészekalja öt-hat, alapszin szerint változó, majd barnás, vagy fehéres, vagy szürkés-olajos sötétebb pettyezéssel, néha írással is.

Élete módja. Szereti a bokros helyeket, kivált ha közben magasabb fák is belévegyülnek; de betelepedik kertekbe, sőt nagy városok terein az élő sövényzetekbe és bokrosokba is, hol ugyancsak szorgalmaskodva szedi a bogárságnak minden csak képzelhető fajtáját, nagy hasznot hajtva evvel erdőnek, kertnek egyaránt. Példás és benső családi életet él és a kis hím, szerelme idején, ugyancsak hangos. Dala egyszerű, nem is közelíti a fülemüléét, nem csattogó, nem bánatos, nem zokogó; hanem kedves füttyörészés, akár valami víg gyerkőczé; fel is hangzik a bokornak majd erről, majd arról az oldaláról és a figyelő emberre vidámságot áraszt. Őszre kelve, a kis barátka belékóston a bokrok termésébe, a különféle bogyóba is; rájár a bodzára, a vérfürtre, az ostorményre, a szederre, kertekben a ribizkére, a nélkül, hogy érezhető kárt tenne, vagy bár tehetne is, mert főtápláléka mégis csak a bogárság.

Vidám dala miatt ezt is üldözi a madárfogók és kereskedők kapzsisága. Kalitkáját rendszeren zöld portékával vonják be, hogy bokorban higgye magát és ilyen csalódásban élve énekel, sőt eltanulja a nótát és rabtársainak énekét is.

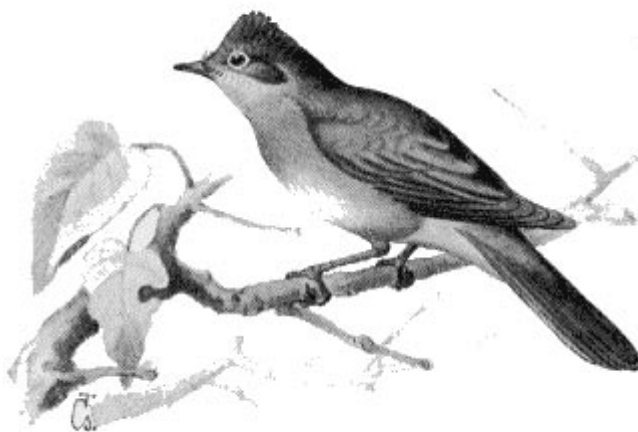
Nem sok van.

53. A POSZÁTA.

Egyéb neve: nyomorék, csóvánka.

(*Sylvia curruca* L.)

HASZNOS.

53. A POSZÁTA.

Leírás. Kisebb a verébnél és sokkal finomabb alkotású kis madár. Feje teteje hamuszínű, pofája sötéten hamvas, dolmánya barnás-szürke; háta, melle fehér, oldalaiban sárgászörösen futtatva. Farkának szélső tolla ékalakú fehér folttal; a szomszédos toll kicsiny, homályos folttal. Csőre finom, áralakú, lába erős, kékes színű. Fészke kötés, vagy vállmagasságban áll, leggyakrabban galagonyásokban, kökényesekben; kertekben felfutó rostokolatokon, magasabban is; építi pedig finom fű- és gyökérszálakból, közbe-közbe pókhálóval szöve, erősítve és sertés meg lószőrrel bélelve. Fészkekalja öt-hat szépformájú tojás, mely fehér vagy kékes alapon finoman szeplős; a szeplők a vastagabb végen koszorúsan is tömörülnek.

Élete módja. Nagyon kedves és megbecsülésre méltó ez a jámbor, egyszerű, kicsi madárka azért, mert szereti az ember házának környékét, kertjét, udvarát, ha bokros. Alkalmatos helyeken már kora tavaszkor hallatja lilililili szólású hívogatóját. Szüntelenül friss, eleven mozgású kis szárnyas, mely az ember környezetébe jutva, bizalmas; folyton ott forog, sűrög, ágról-ágra síklik. Éneke halk és finom, mint az egész kis madár is, nem változatos, mert leginkább a lilili szótagnak öt- vagy nyolczszoros ismétléséből áll; de nagyon kedves és andalító, akár ősszel a szőlőtücsök pirregése. Tápláléka a legnagyobb részben rovarokból áll, melyeknek felkutatásában fáradhatatlan és éppen azért vetekedik hasznosságban bármely czinegével. Őszrekelve megcsipdesi a bokrok termését is; rájár a bodzára, ostorményre, a nélkül, hogy valamiben kárt tehetne. Szóval kedves, hasznos madárka, mely teljesen rászolgál az ember védelmére.

De immáron az a kérdés: miért mondja a régiség és a nép nyomoréknak? Testalkatáért nem lehet, mert nagyobb ez ökörszemnél; ép is, vidám is; hát miért? Azt mondja Szenczi Molnár uram régi szókönyve: Nyomorék, «parva avis quae alienos pullos pro suis educat.» Magyarúl: «Nyomorék, kis madár, mely idegen porontyokat a magáé helyett nevel.»

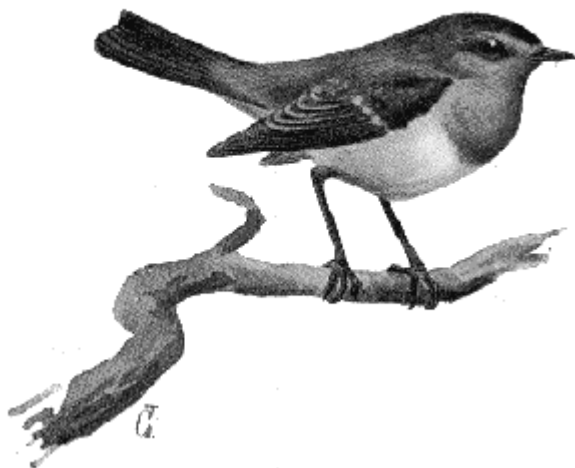
Igen, a kakuk! a kakuk!

54. A VÖRÖSBEGY.

Egyéb neve nem igen van.

(Erithacus rubecula L.)

HASZNOS.

54. A VÖRÖSBEGY.

Leírás. Kicsiny, kurtának látszó madárka. Egész hátafele a tarkóval és fejbúbbal együtt olajbarna, hasa szennyesfehér, torka, begye és a homlokra is átmenve szép, eleven rozsdavörös, a mitől neve is ered. Szárnyán jól kivehető világos, rovott csík. Szeme sötétbarna, nagy; csőre árforma, finom; lába sötétszínű, karcsú. Tollazata puha, finom és lazán álló. Fészke a legnagyobb, tömött sűrűségben és mindig alacsonyan, a földhöz közel épül, finoman és jól rakva fák odvában, vágásokban, hasadékokban; anyaga kívülről száraz levél, befelé finoman és tömötten szövött moha finom gyökerekkel átszövögetve; szőrökkel, szövedékekkel és tollal. A fészek nagyon nehezen található. Fészkalja öt, ritkábban hét tojás, mely halaványsárgás, barnás, olajos alapon rozsdásan szeplős; a szeplők vastagabb végén koszorusan is sűrűsödnek.

Élete módja. A vörösbegy a legügyesebb bujkálók közül való; a földön egyet surran, aztán hirtelen megáll, nagyot bókol, leereszti szárnyát és felvágja farkinczáját; aztán lángoló szemét nagy bizodalmasan rászegezi az emberre is, mintha azt mondaná: «bízom benned!» A szárnyacskáit mindig úgy eresztgeti le, hogy végül a fark tövénél alacsonyabban áll. Nagybuzgón szedi a bogárságot; de nem irtózik a meztelen csigáktól, sőt a kisebb gilisztáktól sem, a melyekhez a nemes poszták a világért sem nyulnak hozzá. Fel is kap egy-egy magasabb ágra, veszteg áll, csak néha bókol egyet és felvágja a farkát; egyszerre a föld felé levágódik, felkapja a kiszemelt prédát, visszaszáll az ágra és elkölti. Éneke kedves, andalító, a pacsirtára emlékeztető. Hallatja veszteg ülve hosszan és kitartóan.

Olyan madár ez, hogy fogságban úgyszólván az első órában megszeli; szereti a szobában a szabadon való járást-kelést és szegény embernél nagyon kapdossa a legyet, zúgban a pókot, az ágyban mindent, akár mozog, akár ugrik. Szegény munkások ezért tartogatják is.

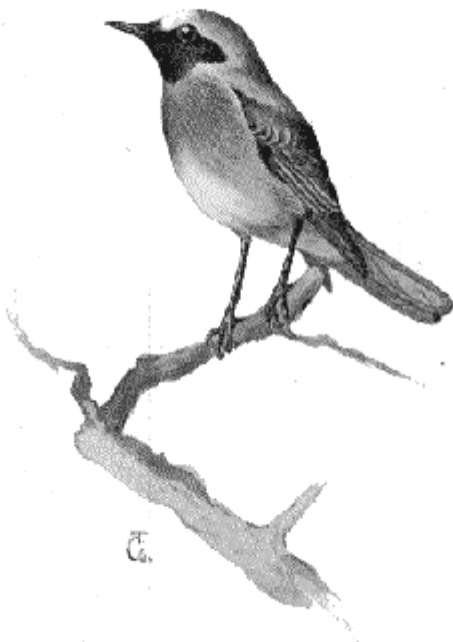
Minden védelmet érdemlő becsületes madár. Még sok van.

55. A ROZSDAFARKÚ.

Egyéb neve: kerti füstfark.

(*Ruticilla phoenicura* L.)

HASZNOS.

55. A ROZSDAFARKÚ.

Leírás. Színesen-tarka finom madár, karcsúbb a vörösbegynél. Torka és fületája, csőretövének homlokrésze szép, tisztafekete. A homlok többi része hófehér, de belemosódik a fejbúb kékes szürkéségébe. A tarkó és a dolmány szintén szép kékes szürke; a mell, farcsík és a fark eleven rozsdavörös, csak a fark középső tolla barna. A csőr és a láb finom, az utóbbi karcsú. A tojó és a fiak kevésbé színesek. Fészke résekben, lyukakban, kerti házak ereszeinek és padlásainak alkalmas zugaiban áll és laza, de síma, belülről különösen szőrökkel, tollakkal szépen bélelt. Fészekalja öt-hat, igen ritkán hét gyönyörű egyszínűen zöldes kék tojásból áll.

Élete módja. Eleven és magaviseletével nyomban szembeszökő, szép és kedves, no meg hasznos kis madár; mondhatni, hogy kertlakó. A mint felröppen, nagyon szemet szűr eleven rozsdavörös farka s a mint valami karón, kerítésen megtelepedik, úgy megrázogatja farkinczáját, hogy csupa gyönyörűség. Rendesen magasabb helyről lesi, különösen a gyepek bogárságát, akár mászót, akár röpülőt; az előbbire lecsap, az utóbbit ügyes, néha majdnem forgó röpüléssel kapja el. Él pedig bogárral, légygyel, mindenféle hernyóval, kukacokkal, petével és hasonlóval, ezért kertben, erdőben nagyon hasznos; őszfelé belecsíp a bokrok termésébe, mindenféle bogyóba is, a nélkül, hogy kárt okozna, lévén a bokrok termése, ha bogyó, úgy is «madárbogyó». Hivogató szava vid-vid-vid--tik-tik-tik-tik, mely csettegetésfélébe végződik. A méhészgazdák itt-ott nagy ellenségei ennek a kedves szárnyasnak, mert azt hiszik, hogy a munkásméhet kapkodja el, pedig nem úgy van, mert csak a herét, melynek nincs fulánkja, a kihordott, megromlott álcákat és az oly kártékony viaszmozlyt fogdossa és szedi; tehát így is hasznos és minden védelemre méltó - hozzá még a kert díszé, mert az ember szemének is jólesik.

56. A NÁDI RIGÓ.

Egyéb neve: nádiposzáta.
(*Acrocephalus turdoides* L.)

HASZNOS.

56. A NÁDI RIGÓ.

Leírás. Nagyobb a verébnél és alakja szerint rigóra emlékeztet. Hátafele rozsdásan futtatott barna, szemén át világosodó csík; fületája is világosodó. Alsó fele fehéres, az oldalakban agyagsárgán lehelve. Csőre rigószerű, elég erős és kicsit íves, különben hegyes; farka ékalakra metszett. Lábai erősek, fogódzásra nagyon alkalmasak. Fészkeről a következő oldalon leszen szó.

Élete módja. A nádi rigó kizáróan csak a nádasokat lakja, melyek aztán fiasítás idején ugyancsak hangosak dalától, mely azonban lármának is beillik.

Nem lévén ritka, szép számmal lakja egyazon nádasat s ekkor a hány van, annyi versenyez torkaszakadtából egymással, hogy csak úgy zeng tőle a táj, még jobban, mint a kecskebéka brekegésétől. Hogy azután mit is énekel? Hát elkezd:

Csak-csak-csak, csik-csik-csik
Cserek-cserek-csik-csik-csik,
Ke-ke-ke-kara-kara
Kit-kit-kit
Csere-csere-csak-csak-csak

és így tovább, kora pitymallattól, alkonyatig; sőt mikor nagyon nekibuzdúl, még egész éjszakán át is.

A német fülnek így szól ez a nóta:

Karre-karre-karre
Ker-ker-ker
Hedder-hedder
Duí-duí-duí stb.

A hol a nád legsűrűbb, úgy surran, mint a takács vetélője a fonalközben. A mi pedig még mesteribb, az a mereven álló nádszálakon való kúszása. Ujjjaival, karmaival átmarkolja a nádszálakat s ízibe a nádbojton terem, éppen oly gyorsan le is szalad vagy csuszszan, hogy csak úgy elnyeli a nád sűrűsége. És hogy hát mi a haszna? Megteszi biz' ő is a magáét oly helyen, a hová csak ő férhet hozzá, mert olyan az alkotása. Szedi a tóság számtalan bogárságát, a szunyogot, álcáját. És így sokban hozzájárul ahhoz, hogy ott más teremtetek is megélhessenek.

57. A NÁDI RIGÓ FÉSZKE.

57. A NÁDI RIGÓ FÉSZKE.

Ime itt a madárművészetnek harmadik remeke: a nádi rigó fészke! Az első a függő czinege zacskója, a második az őszapóczinege kis köpűje volt. A nádi rigó alkotmánya, itt az 57. képen bemutatva, azért remek, mert czélszerűségében oly számításra vall, a melyet a madár fejétől nem is várna némely emberfia.

Miben van azután a számítás és az abból származó czélszerűség? A ki a tóságot és szegő nádasait jól ismeri, tudja, hogy a síkvizeken szabadon lenghet, de vágthat és üvölthet is a fuvalom, a szél és a vihar. Azt is tudja mindenki, hogy a lágy szellő már meglibegteti a nád levélzetét, meginogtatja a nádszálat és magát a nádrengeteget, mely oly könnyen enged a szél nyomásának, akár csak maga a víz. A természet fönséges, alkotó hatalma pedig ide rendelte, ehhez képest alkotta a nád rigómadarát és megalkotta úgy, hogy máshol meg nem élhetne. Így ide kell építenie a fészket is, még pedig teljes biztossággal, hogy letojhassa fészekalját, kikölthesse tojásait és felnevelhesse, felápolhassa fiait, az eredetileg tehetetlen vaksikat, egész addig, a míg anyányiak lesznek és szárnyuk szabadjára kerülnek.

Nagy dolog oly fészket építeni az ingó nádak közé, a mely csendes időben, viharban biztos legyen! Ha erősen odaköti a nádszálak közé, jön a szél, megingatja a nádat s a fészek kötése szakadoz - vége mindennek!

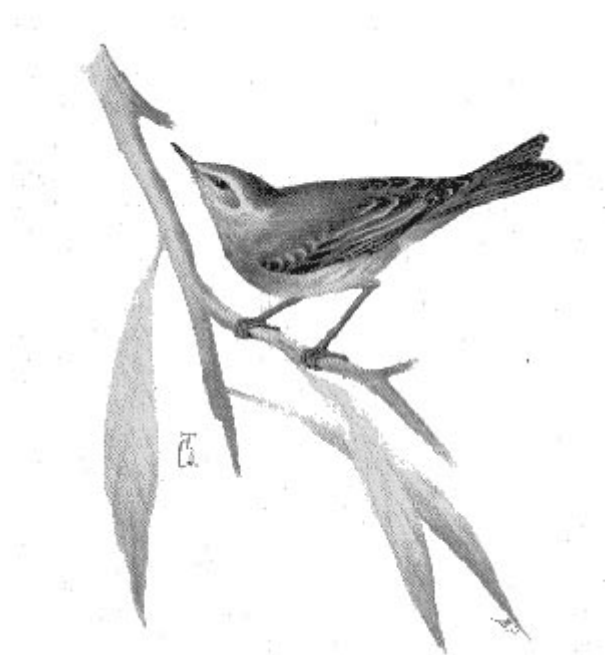
Mit teszen most már az a nádi madár? Kiválaszt három vagy négy nádszálat, mely kellő távolságban áll egymástól és a gyökér felé kissé szorul, e közé szövi és köti a nádi rigó fészket, mely olyan, mint a megfordított magyar kucsma; de oda is kötözi, még pedig szijjas fűszálakkal a nádhoz, úgy azonban, hogy szélfúvaskor a nád csúszhat is, tehát nem ronthat a fészken! A fészek csészéje mély, szádja kicsit szűkül, hogy ingáskor semmi sem hullhat ki. Itt van az öt, hat halavány zöldes, sötétebben szeplőzött tojás, mely tizennegyedik napon kél.

Szóval: remek alkotás!

58. A FÜZIKE.

Egyéb neve: csil-csal.
(*Phylloscopus acredula* L.)

HASZNOS.

58. A FÜZIKE.

Leírás. Parányiségben vetekedik az ökörszemmel, ennél látszólag nyurgább, ösztövérebb. Hátafele, a fejetetejét is beleértve, zöldes-barna szürkésbe menő; hasafele feketés, oldalai sárgások, pofái barnás-sárgák; a szárnyak belső oldala sárga, lába barnás, a talpfél sárgás. Ezen az egyszerű színű kis madárkán minden olyan fakós és semmi sem szembeszökő; mindene azonban finom, csőröcskéje hegyes, a legszűkebb rések, rügyhónaljak kifürkészésére alkalmasok.

Hogy miért füzike? Azért, mert szereti a füzest, melynek levélzete - színe és alakja miatt - szinte elnyeli.

Fészket nagyon jól rejtegeti; közel a földhöz ráboruló füvek, bokrok alatt abból az anyagból építi, a mely a kiválasztott helyen található s éppen evvel azt éri el, hogy a fészkek alig, s csak gyakorlott fészekkereső szemével található, a fészkek fedeles. Fészkealja öt-hat apróka fehér, vörös-barnán finoman szeplőzött tojás.

Élete módja. Nagyon eleven, sohasem nyugvó kis madár; nagyon szereti a lombos erdő fáinak koronáját is, hol nagy ügyességgel ugrál ágról-ágra és örökös nyugtalanságával hamar szemet is szúr; de jelenlétének és fajának árulója sem a szín, sem a nyughatatlan mozgás, hanem a hangja, mely ahhoz a parányiséghez és még parányibb torkához képest igazán roppant erős, messze hangzó. Ez az erős hang, melyet tavaszkor hallat, szólama szerint ez:

Csil-csal--csil-csal

és így tovább, a melytől németnél és különösen angolnál is nevét vette.

A német így hallja: *Czilp-czalp--czilp-czalp* stb.

Az angol így írja: *Tchilp-tchalp--tchilp-tchalp*. Ám ez minden jobb-rosszabb festése a kis madár hangjának. Eledele minden rovar, a melyhez a fákon hozzáférhet s éppen azért hasznos jószág. Hogy őszre ráfanyalodik egy kis bodzabogyóra és hasonlóra, avval ugyan kárt nem teszen.

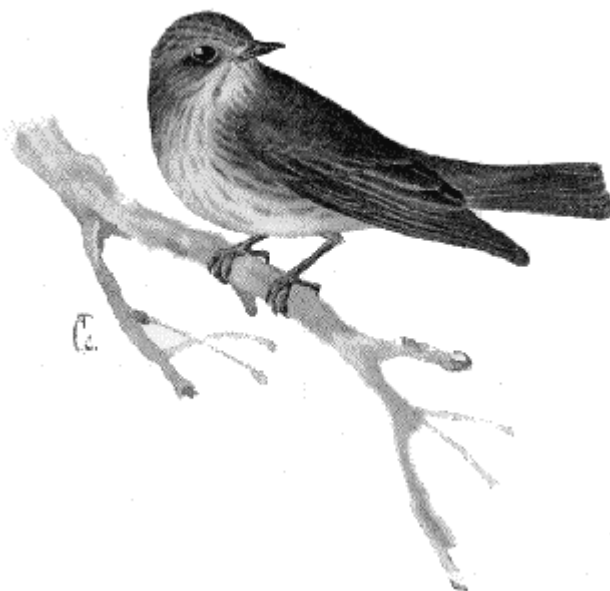
Mint a tavasznak hangos hirdetője, és mint ilyen, az ember vidítója is megérdemli tőlünk az oltalmat.

59. A SZÜRKE LÉGYKAPÓ.

Egyéb neve: szürke legyész, légyfogó.

(Muscicapa grisola L.)

HASZNOS.

59. A SZÜRKE LÉGYKAPÓ.

Leírás. Kisebb a verébnél és azután nagyigazán szürke kis madár. Hátafele egérszürke, hasafele fehéres, a begy és a kantár táján sötétebb foltocskák. Csőre fekete, tövén laposos, széles; a felső káva szélén mindkétfelől serték meredeznek, melyek nem engedik, hogy a préda kiszökhesse. Szája öble sárga. Lába fekete és gyenge. Szeme sötét és eleven. Fészke leginkább fákon, csonka ágakon a törzs közelében áll; de lyukakba is építgeti, azonban sohasem mélyen. A fészek igen szép szövésű; anyaga finom moha, háncs, vékony gyökerek és fűszálacskák; belül gyapjú és lószőr a simító. Fészkekalja öt világos zöldes szürke alapon sötétebben márványozva és rozsdásan szeplőzött tojás; a szeplők néha a vastagabb végen koszorúba sorakoznak.

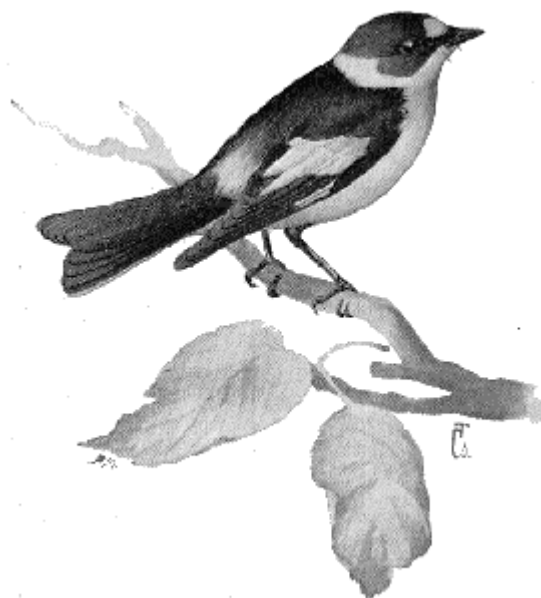
Élete módja. A szürke légykapó élet mód szerint egészen más, mint a kerti és erdei munkatársai, teszem azt a czinegék. A míg ezek örökösen izegnek-mozognak, bujkálnak és keresnek, addig a légykapó kiül valamelyik ágának legvégére, csúcsra, karóra és lesésre fogja a dolgot; lesi pedig kizárólagosan a röpülő rovarokat, mint a legyeket, bogarakat, méhesek táján a heréket, - de sohasem a fulánkos méhet, vagy darazsat. Veszteg ülve, folyton vetegeti szárnyait, mintha próbálná, hogy rendben vannak-e, mert a mint a röpülő rovar megpillantja, már röpül is. Fecskebiztossággal elkapja a prédát s aztán ivet vágva visszatér leső helyére.

Innen van az, hogy a szürke légykapó a hasznos madarak közé tartozik, különösen kertekben, a hol a gyümölcsfákat megszálló, röpülő bogárságot ugyancsak szedi és irtogatja; hogy az erdön elkapdossa többek között a gubacsdarazsakat is, ez nem oly kár, hogy a nagy hasznót elfelejthetnők. Ez a madár kivált kertekben védelmet érdemel, öblös nyílású házikót, a melybe fészket rakhassa.

60. AZ ÖRVÖS LÉGYKAPÓ.

*Egyéb neve nincsen.
(Muscicapa collaris Bch.)*

HASZNOS.

60. AZ ÖRVÖS LÉGYKAPÓ.

Leírás. Kivált az öreg hímje tarka madár, hogy szinte megkápráztatja a szemet. Csak két szín van rajta: fekete és fehér. A tarkaság így alakul meg: csőre fekete, homloka fehér, feje a tarkóig fekete, azon alól fehér örv; dolmánya fekete, farcsíkja fehér; farka fekete, egész alsó fele torkostul-begyestül fehér. Szárnyán, ha kibontja, kettős, fehér tükrőfolt van. A tojó nem ilyen ékes, inkább kormos, fehéressel és nyakörve nincs is. Csőre éppen olyan alkotású, mint a szürke légykapóé. Fészke odvakban, de ágak sűrűjében is áll, szövése pedig mohából, finom fűszálakból, gyökerekből és szőrökből való. Fészekalja rendszeren öt, rézrozdsaszinű, minden szeplő nélkül való, finom, nagyon törékeny tojás.

Élete módja. Az örvös légykapó inkább melegebb tájak és itt a lombos erdő madara. Bizony szépséges látomány a tavasz ifjú zöld lombozatában díszlő bükkös vagy tölgyes erdőben ennek a finom, tarka madárkának az ügyeskedése, röpködése. Nagyon szereti azokat a vénülő fákat, a melyeknek teteje már száradásnak indult, itt a magasban, a száraz ágon szeret leskelődni s a milyen kicsiny és jámbor, még sem lehet róla azt mondani, hogy

A légynek sem vét,

mert az erdő nagy hasznára bizony nagyon is vét légynek, szunyognak és mindenféle röpködő bogárságnak. Az öreg, vén fák nagy odvai előtt néha függőget is, nagy szelet csapva bár kicsiny szárnyának sebes verdesésével, a mikor azután felriad az odvakban pihenő bogárság, szárnyra kap, hogy biztos prédája legyen a légykapónak. De szálás bükkösökben, melyeknek sudarai magasra törnek, koronáik pedig egybeborulnak, az örvös légykapó a lombsátor alatt is fogdossa a betévedő napsugárban játszó légyfélét.

Minden védelmet megérdemlő ékes madárka.

61. A FÜSTI FECSKE.

Egyéb neve: istenföcske, vizesföcske, czifraföcske, kéményföcske, tarka föcske.

(*Hirundo rustica* L.)

HASZNOS.

61. A FÜSTI FECSKE.

Leírás. A dolog rendje úgy hozza magával, hogy azt is le kell írni, a mit minden ember ismer. A füsti fecskének szembeszökő jegyei, a melyek más fecskéktől megkülönböztetik: homloka, torka szép gesztenyebarna; begye és háta a szárnyával és farkkal együtt kékes zománczszal ékeskedő fekete; de a farkon csak a két középső toll tiszta fekete, a többin fehér foltocska van, a szélső farktollak hosszú ágú villát alkotnak; hasa hol fehér, hol barnásan futtatott. Csőre picziny; de szája mélyen hasított, öblös; ha kitátja, kis zsákot alkot. Lába kicsiny, éleskörmű, megkapaszkodásra alkalmas. Fészke félcsésze alakú; tehát nyitott öblű, sárból épül, melyet a madár ügyesen tapaszt, közbe-közbe fűszálakat, szalmát is belevegyít s innen van az, hogy a magyarság a szalmával elegyes sárból való építést «fecskerakásnak» nevezi. Fészket falun régi viskók tapasztott kürtőjébe is építi, majd eresz alá, a hol az ember jár-keel, néha karnyújtásnyira; szóval beáll házimadárnak. Fészekalja az első költéskor öt-hat; második költéskor, mely nyár derekán történik, három-négy tojás, mely fehér alapon vörösbarna és szürke szeplővel van ékesítve.

Élete módja. Folyik az az ember gyönyörűségére és szeme előtt. Tavaszrakelve a füsti fecske régi fészkéhez tér vissza, kitatarozza és kezdődik a családi boldogság. Hajnalban már ott ficserékel valami ágon, vagy az ablak tábláján, keresztpánton, rúdon; ezután szárnyra kap a pár és nyilaló röptével végig hasít a levegőn, kapdosva a legyeket közben-közben röptében szeretkezve; majd jön a költés ideje, kikelnek a fiak és kezdődik azoknak etetése, felápolása; felváltva nagy buzgósággal dolgozik a fecskepár és mikor a fiak már anyányiak, sőt szárnyrakeltek, még akkor is kiüldögélnek szép sorjába valamelyik ágra s az öregek nem sajnálják tőlük a falatot. Ennek láttára megenyhül még a falelkű ember érzete is. Csak a déli népeké nem: százezrével fogdossák és eszik!

Népünknek kedves madara, tehát megvédi a magyarságnak tiszta embersége.

62. A MOLNÁRFECSKE.

Egyéb neve: fehérmellű fecske, gatyás fecske, kapczás fecske, berczés fecske.

(Chelidon urbica L.)

HASZNOS.

62. A MOLNÁRFECSKE.

Leírás. Kisebb a füsti fecskénél és ettől könnyen megkülönböztethető. Első tekintetre fehér-fekete tarka. Torka, begye hasa fehér és ilyen színű a farcsíkja is; feje, tarkója, dolmánya, szárnya és farka fekete, de az utóbbi csak mélyen kivágva, nem villás. Csőre fekete, apróka lábai fehér puhelylél borítva, innen «gatyás» és «berczés». Szája is kevésbé öblös. Fészket félgömbösré és zárva úgy rakja sárból, hogy csak szűk bejárója van, építi pedig ereszek, párkányzatok alá, templomok, magas házak védelmet nyújtó részére, igen sokszor telepesen, majdnem gerezdfomára egymás fölibe és alá ragasztva. Fészekalja öt, néha hét fehér tojásból áll.

Élete módja. Ha a füsti fecske belső házi madár, mert sokszor a ház tűzhelye fölött is folytatja családi életét: akkor a molnárfecske inkább városi, mert az emberi építményekre és hajlékokra kívülről rakja szilárd és aránylag nagy fészket. Még hegyes vidék sziklás helyeitől sem idegen és ott a meredek szirtfalra rakja madárhajlékát, gondosan figyelve, hogy eső ne érhesse. Némely faluban, ahol a házak padlása teljesen el van zárva, a füsti fecske el is marad; de itt a molnárfecske lép a helyére, építván a házak külsejére sokszor igen népes fészektelepeit. A molnárfecske is röptető bogársággal él és tisztán csak röptető bir megélni, mert lába picziny, csak megkapaszkodásra alkalmas.

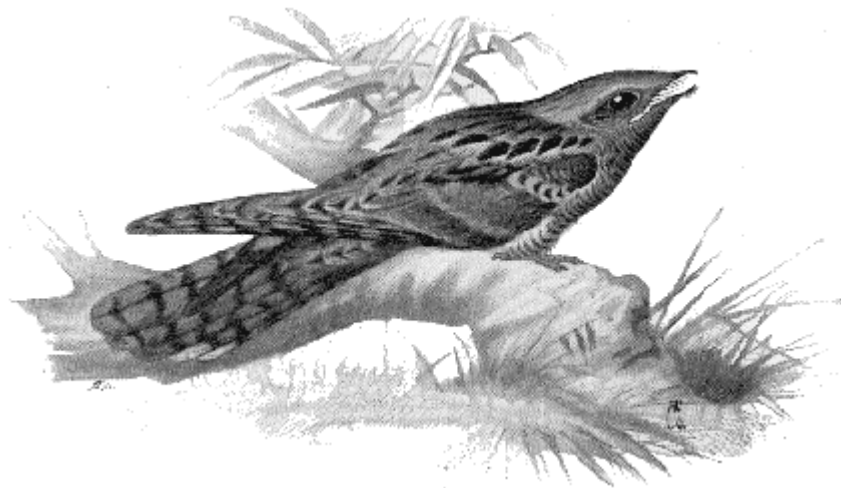
Ennélfogva ez a fecske is hasznos madár. Az ember szemében nem oly kedves, mint a füsti fecske, mert nem oly barátságos, nem oly illeszkedő, mint ez. Nem is gyönyörködteti az embert semminémű dalával és a zárt fészek elrejtéi családi életét is. Tavaszkor később érkezik mint a füsti fecske; őszkor pedig a tornyokra, házakra, néha fákra való gyülekezésnél ő alkotja a tömeget. Tudjuk, hogy jól felgyülekezve valamely őszi napon csak eltűnik - el a délszak messzeségébe. Minden védelemre rászolgál.

63. A KECSKEFEJŐ.

Egyéb neve: lappantyú, álmosfilkó, bagolyföcske, kecskeszopó, málonfekvő.

(*Caprimulgus europaeus* L.)

HASZNOS.

63. A KECSKEFEJŐ.

Leírás. Rigó nagyságú, de hosszabb madár, melynek sok különös tulajdonsága van. Nagyon finom, lágytollú madár, tollazata, színezete pedig nagyon emlékeztet a baglyokéra, avval a különbséggel, hogy kevés benne a baglyok tollának a sárgasága s annál több a hamuszürke, sötétbarnán és elmosódva tarkálva. A fark két középső tolla szép szürke, feketés pontokkal és szakadozott rovásokkal. Feje nagy; szeme sötét és nagy, barna, az alkonyat sötétjében is látó szem. Csőre picziny, mögötte azonban roppant nagy, öblös száj nyílik, melyet felső széle felől erős sörték tesznek fogóssá. Lába kurta, gyenge. Fészke nincsen. Fészekalja két fehéres, sötétebben felhőzött és mintegy márványozott tojás, melyet az erdőben a puszta földre letojik és ott ki is költi.

Élete módja. A kecskefejő, az alkonyat és késő est madara. A mint a nap leáldozott és terjedni kezd a kora est homálya, a kecskefejő elhagyja nappali tanyáját, mely vén fák ágain van, a melyeken hosszában telepedik meg, úgy, hogy színével mintegy beléolvad a kéreg színébe; szárnyra kap és sajátságos imbolygó, de sebes röptével neki iramodik a sikságnak, az erdők tisztásainak vagy nyíltabb közeinek és mint a fecske, röptében kapkodja el az éjjel járó bogárságot, e között még a legnagyobb pilléket is.

Nagyöblű szájából és abból kigondolva, hogy a kecskefejő járáskelésében sokszorosan ellátogat a marhaállások tájára, ott levágódik, ismét szárnyra kap és lappangva keresgélne látszik, ráfogja balgatag emberek hite, no meg egy kicsit babonája is, hogy azért jár a jószág körül, hogy elszopogassa a tejet. Pedig dehogy! Minden pásztorember és szemes gazda tudja, hogy a marhaállások hulladékjában nagyon megterem a bogárság és hogy ez alkonyatkor kel szárnyra, hogy nászt tartson; tudja ezt a kecskefejő is és éppen ez a bogárság csábítja a jószág állásai felé.

Hasznos, védelemre érdemes, már elég ritka madár.

64. A GERLE.

Egyéb neve: gerlicze, gelicze, gilicze, gilimadár, görlicze, gölicze.

(Turtur turtur L.)

HASZNOS.

64. A GERLE.

Leírás. Igazi galamb. A házi galambnál kisebb, karcsúbb, nemesebb formájú. Fejébúbja, homloka szép mákszürke; pofája, fületája rozsdásan futtatott; a nyakán kétfelől sorosan álló fekete-fehér kaláris. Dolmánya hamuszinü sötét foltokkal, melyeket rozsdás szín beszegett. Farcsíkja hamvaskék rozsdásan befujva, torka és begye pirosas, ibolyás zománczczal, hasa fehér. Szárnya fekete, palaszinüen futtatva; farka palaszinü, a szélső tollak körül legalább négynek fehér a vége. Csőre fekete, szeme csillaga tüzespiros, lába vérvörös. A fiak kevésbé színesek. Fészke sűrűségekben és jól elrejtve áll, bizony csak tákolt alkotmány, ágakból és ágacskákból oly ritkán rakva, hogy a tojás és a tojó madár alulról látható. Fészekalja két fehér tojás.

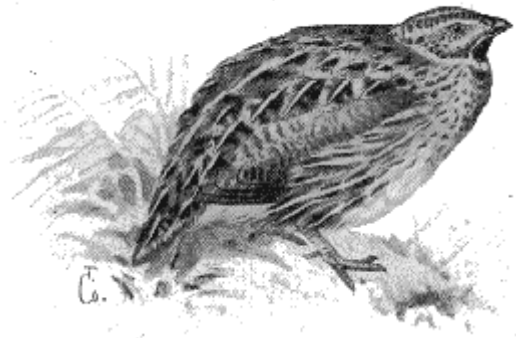
Élete módja. Gyönyörűen járó, roppant sebesen repülő, ügyes és kedves madár; szép, tiszta; párjához ragaszkodó, megindítóan burukkoló jószág. És ki csodálkozzék akkor azon, hogy a nép szerelmének és a szerelemben hűségének madarát látja benne? Romlatlan lelkülete nyilatkozik meg a nép hitében, hogy az özvegyen maradt gerlemadár utána pusztul elveszett párjának. A gerle szereti az erdők szélét, nálunk a vetéstáblákat szegő ákác és jegenyesorokat; szereti a vízmelléket, hol itatóhelyre pontosan és nagyszámmal jár el. Eledele majdnem csupa mag, de legnagyobb sokaság szerint dudvák magva. Éppen ezért a gazdaságra nézve hasznos madár. Igaz, hogy rájár az új vetésre is, ha nincs jól beboronálva, bizony megszedi a begyét úgy, hogy hézagok is támadhatnak; de ez mindig csak rövid ideig tartó és nem is mindig kártétel, mert a fölös magot szedi. Más a dudva, melyet egész nyáron át pusztít, még pedig nagy számmal. Egy derék tudós ember nyár derekán felmetszette az egyik gerle begyét, hogy mit evett és mennyit; hát bizony kisült, hogy a begyben 1942 mag volt, ebből pedig 1932 volt a füzlevelű mérges kutyatej magva, egy meg az aszaté. Sokkal több a haszna, mint a kára; azért védeni kell. Van még elég.

65. A FÜRJ.

Egyéb neve: für, fürgy, fürmadár.

(Coturnix coturnix L.)

HASZNOS.

65. A FÜRJ.

Leírás. Akkora mint egy siheder ökle, szinte gömbölyű madár, s a mint rávetjük a szemünket, nyomban eszünkbe jut a «kurta, furcsa suta tyuk». Az egész madárka agyag-színű, sötétebb foltokkal és oly világos vonásokkal, a melyek nagyon emlékeztetnek a zab polyvájára. Az egész test rajzolatja, de különösen a háton tisztán arra való, hogy a lelapúlt vagy meglippent madarat észre ne lehessen venni. A kakas torka fekete, néha nagyon és mélyen is: ekkor «czigányfürj» a neve. Csőre a tyukéhoz hasonlít, lába azonképpen. Eleven szeme világos dióbarna. Fészke a földön van, mindössze kapart lapos gödör, fűszálakkal inkább meghányva, mint bélelve, ide tojja le a tyukocska tíz, néha tizenhat tojását, mely olajsárgás alapon szépen barnán és foltosan szeplőzött. A csirkék, a mint kikeltek és megszáradtak, azonnal anyjuk után futnak, a mi bizony csak szép és ritka látomány, mert tudnak ám meglapulni s ekkor elnyeli a környék színe.

Élete módja. Olyan az, mint a tyúkoké is. Pitymallattól alkonyatig jönnek-mennek, keresgélnek, magot, bogárságot szedegetnek; tyúkmódra kapargálnak, majd kikerülnek a verőfényre, poros vagy homokos helyre, kis gödröt vájkálnak s úgy fürdenek a homokban, hogy csakúgy porlik. Csak lehullott magot szedegetve, csirkéit arra vezetgetve, hasznos madár, mely megérdemli a védelmet. Hangjánál és életmódjánál fogva a népnek kedves madara. Nagyon szereti a nép a vetésben bujkáló fürjkakas «pitypalatyty» szavát, melyre a fürjtyukicza «vá, vá» szólammal felelget. A tűzről pattant, gömbölyű menyecske

Friss mint a fürj.

És hogy a fürjkakas nagyon, de nagyon szerelmes, annyira, hogy szerelme vakságában néha még a varangyos békának is udvarol, ezért kurjantja a székelő legény a táncz hevében ezt a tánczszót:

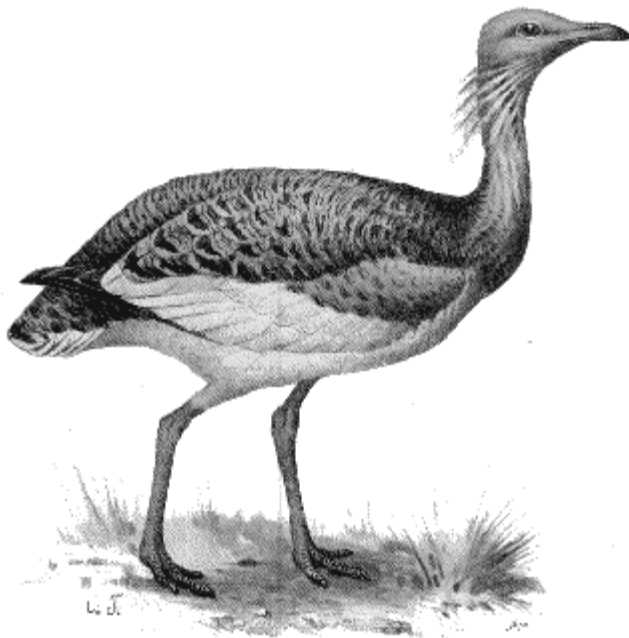
*Kicsi nekem ez a csűr,
Kiröpülök mint a für.*

66. A TÚZOK.

Egyéb neve: túzi, vadpóka.

(Otis tarda L.)

KÖZÖMBÖS.

66. A TÚZOK.

Leírás. Pulykakakasnál is nagyobb és erősebb madár. Feje, nyaka világosszürke, hasafele fehér; dolmánya eleven agyagsárga és rovott barna és fekete sávolyokkal; a nagy szárnyfedők fehérek, néha tenyérszerű szélesek és szépen hajlók; farka kurta; de széles tollakból való; lába magas, vaskos, csak három ujjú és húsos, de erős talpú, igazi futóláb. Csőre erős, gerinczén elég íves; a kakas bajuszos, a bajusz kemény, de finoman foszlott tollból való. A tűzok szeme eleven, komoly tekintetű, nagy bizalmatlanságra valló. Fészke legtöbbször zabvetésben áll, sekély, kapart gödör, kevés alommal meghányva. Fészkalja két, ritkán három tojás, a melyet már ismerünk. De a míg idáig jut a családi élet, a kakasnak nagy viadalai vannak vetélkedő társaival; tyúkját ki kell küzdenie. A költés ideje eltart majd egy hónapig is. A csirkék kevés napok multán már követik vezető anyjukat.

Élete módja. A tűzok nemes, címerez madár s a magyar síkságon, az erdélyi részek mezőségén az, a mi délszakon a struczmadár; ámbár ennél szerencsésebb, mert bár nehezen kél, ha már fölkapott a levegőbe jól és tartósan röpül. Őszrekelve seregbe verődik és így húzza ki a telet. Régentén ezeket a seregeket fogták körül, ölmos eső idején szilaj lovon a csikósok és beterelték valami állásba. Nagy vásár volt ilyenkor és a legények kalapja ugyancsak kivirított a sok, ékes tűzoktolltól, a melyet még régi idők földesura is büszkén viselt a csalmáján, süvegén. Ha egy-egy pásztor erősen bizakodott a szerencsébe és csalódott, megtudta mit is jelent a bölcs példabeszéd:

Jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok.

A tűzok kis korában leginkább bogársággal, később nagyobb korában mindenféle magvakkal, friss növényhajtásokkal él, rájár a repczére, de a szemes életre is, a nélkül, hogy érezhető kárt okozna. Elnyeli az egeret is. A legóvatosabb madarak egyike, melyet csak nagynehezen lehet megtévesztteni.

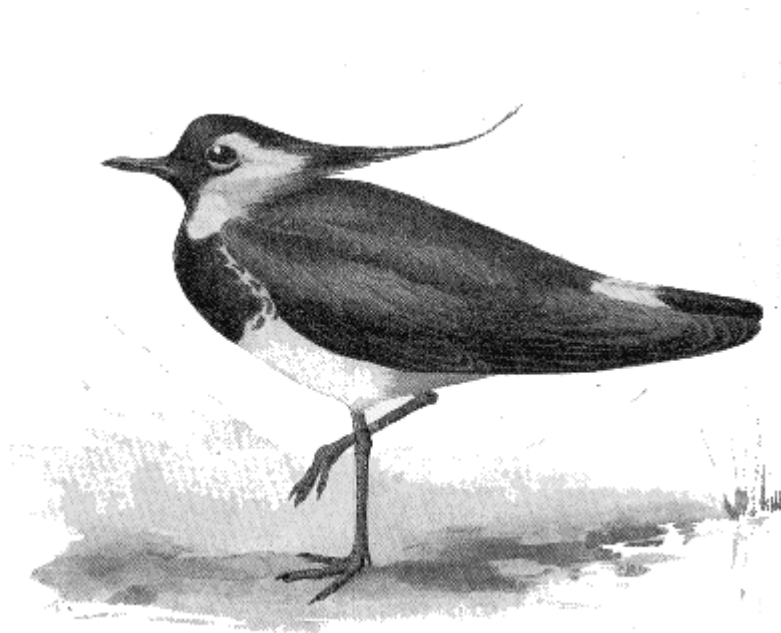
Nemes vad, mely ezért is védelemre méltó.

67. A BÍBICZ.

Egyéb neve: libucz, libocz., bébicz.

(*Vanellus vanellus* L.)

KÖZÖMBÖS.

67. A BÍBICZ.

Leírás. Akkora mint a galamb, de hosszabb futólábú; a miről pedig abba a nyomba meg lehet ismerni, az a fejebúbjáról induló, hátrafelé álló és egy kicsit felkunkorodó, hosszú, hegyes konty, mely úgy áll, mint a délczegen kifent fél bajusz, különben fekete, ilyen a homloka, torka és begye is. Hasa tisztafehér, farcsíkja eleven rozsdaszín, farkatöve fehér, vége széles szegést alkotva fekete. Dolmánya fekete, eleven, szivárványos zománczczal. Lába piros, szeme barna, eleven tekintetű, csőre mint a vastag ár. Ilyen a vén hím; a tojó és a fiak egyszerűbbek, kisebb kontyval. Fészke a rétségekben, a mocsár sekélyebb helyein kapart gödör, száraz alommal meghányva. Fészekalja rendszeren négy körteformájú tojás, mely olajos zöldes földön sötét olajbarna pontokkal és pecsétékkel van megtarkítva. A pelyhesek, a mint csak kibujnak, már ott is hagyják a fészket, sokszor a féltojás még rajtuk szárad. Nagyon szép, tarka jószágok.

Élete módja. Bíbicz nélkül a rétség, a nedves kaszáló, mocsár és tavak környéke pusztára ki volna halva. Kerengő szép röptésével, közben-közben hirtelen fordulataival és levágódásaival, a mikor tarkasága szinte kápráztat, no meg avval is, hogy mindig több pár lakik egy darabon, megeleveníti a levegőget. A mikor pedig a fészkelés megkezdődött, ugyancsak hangos lesz a táj, síró, pityergő szavától, mely emberadta nevét:

biibicz-biibicz

mondogatja. A földön ügyesen és szépen futkos. Ha kutya, vagy varjú közelit a fészke tájára, nagy jajgatással lecsap reá és vagdossa csőrével; ha ember, akkor mindenféle cselhez folyamodik: alant szálldos, le-leül, csak hogy elcsalja a fészektől. Rendes tápláléka a giliszta, a sok csigaféle, a bogárság meg a sáska. Őszkor felhőző nagy seregekbe verődve ellepi a legelőt, mezőt, kaszálót, de a szántást is, és ugyancsak szedi a gazda ellenségeit. Téltre elvonul. Mint a táj ékessége és mint hasznos madár is védelemre érdemes.

68. A PÓLIMADÁR.

Egyéb neve: gojzer, gujzer, ujtó, hujtó, pólicz, kúlicz, szélkiáltó, hojsza, töcs, töcsmadár, teős-teős, töcsér.

(*Numenius arquatus* L.)

HASZNOS.

68. A PÓLIMADÁR.

Leírás. Varjú nagyságú. Csőre lefelé konyul, hosszú, kaszaalakú. Lába hosszú, gázolásra alkalmas; nyaka hosszú. A madár színe a kendermagosra emlékeztet, csak hogy a foltok inkább hosszukások, itt-ott nyilasok; farka fehér, egy kicsit barnásan futtatott, minden tolla barna keresztrovásokkal. Szeme barna. Nálunk nem fészkel rendszeren, mert inkább csak tavaszi és őszi vendégünk, de nem lehetetlen, hogy egy-két pár nálunk is tanyát üt és kikölti fiait. Északi hazájában az ingoványon fészkel; fészkalja négy nagyon körtealakú tojás, akkora, mint a házi kacsáé, különben olajzöldes földön sűrűn, sötéten szeplős.

Élete módja. Nagy vándorlásain, a melyek földrészünk éjszaki tájaitól le a Nilus folyóig is terjednek, a mi közben nálunk mint vendég száll meg pihenőre, no meg etetés miatt, nagyon változtat élete módján, mert eltartózkodik a tenger sekély partjain, majd a sivatag szélén, majd folyók sziklás partján, nálunk pedig legelőn, nagy ugaron, szíkes térségeken, semlyékes helyeken. Mindenütt nagy pusztítást viszen végbe, különösen sáskákban, futóbogárban. Legkedvesebb eledele a prücsök, de bekapja a csigát és néha-néha a békát is. Ezért és mert nagy számmal járja és tisztogatja a mezőséget, nagy hasznára van az ember gazdaságának. Védelmet nem is kell valami nagyon, mert még a tűzoknál is vigyázóbb madár és vadász legyen, a ki, ha csak egyszer is, meglopja és puszkavégre kapja. Az alföldi nép vadászai azonban még ravaszabbak a pólinál és kívárlák alkalmas helyein, odacsallják «maskarával» - kemenczében szárított madárral, melyet letűznek a tószélbe - és egy-kettő mindég beszámol kaszás csőrével.

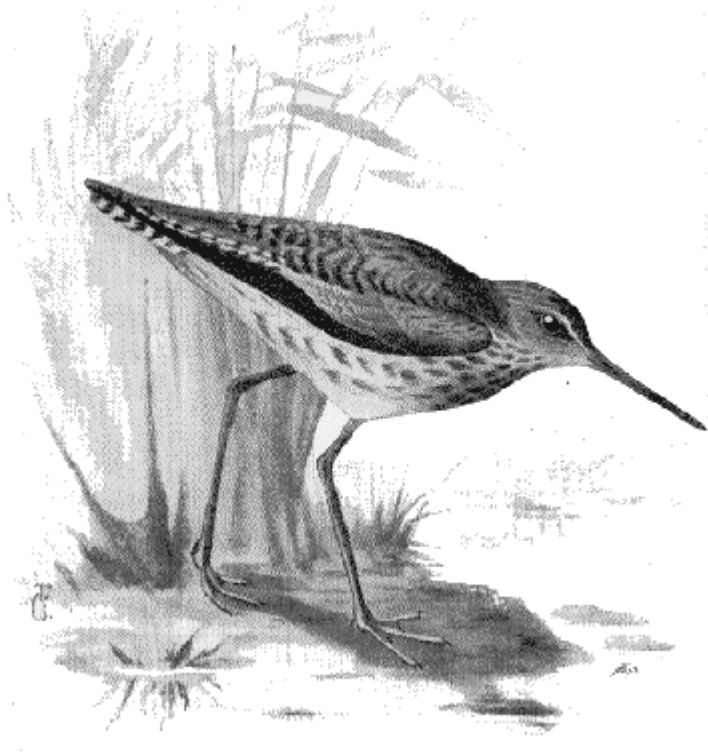
Szava messze hangzó «poli-póli-tüi». Pásztorok hite szerint, a mikor nagyon hangzik, szelet jósol.

69. A CZANKÓ.

Egyéb neve: füttyülő snyeff, piros lábú snyeff.

(*Totanus totanus* L.)

KÖZÖMBÖS.

69. A CZANKÓ.

Leírás. Jó rigónyi. Ez is egészben kendermagos, de inkább foltos és keresztberovott csíkokkal ékes, hosszúcsőrű, piros lábú madár; lábai elég hosszúak és az ujjak között már egy kis uszóhártya is látható. Farka fehér, sötéten keresztbe róva. A sötét szárnyon fehér tükrőfolt. Hasafele az oldalakban hegyes és csepp alakú foltokkal borítva. Fészke vizes rétségekben, zsombékos helyeken, torzsák között, kis mélyedésekben áll és bizony csak almozott. Fészke négy körtealakú tojás, mely a fészkekben begyével van körberendezve, színe agyagsárgás földön szürkés és sötétbarna pontokkal és foltokkal tarkított.

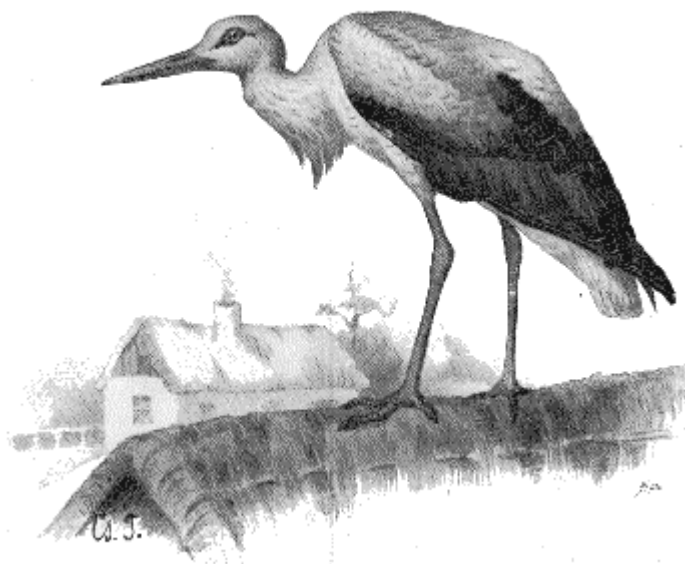
Élete módja. A hol meg van telepedve, mint a rétségekben és mocsaras helyeken, ott ékes és hangos tőle a tájék és a levegő ege. Tarkaságával, piros lábával fölroppenéskor jól esik a szemnek, szép, messzehangzó füttyülésével gyönyörködteti a fület. Jó futó s a vízbe begázolva szükségből úszik is. Fészke táján mikor már pelyhesei kibujtak, megindítja az embert bánatos hangjával, melylyel kicsinyeit félti, de ezermesterségével is, mely mind arra való, hogy az embert elcsalja, megtéveszse. Siránkozva leereszkedik a földre, bókolgat, füttyül, majd fut, mintha mondaná: jer utánam emberfia. Ha már a kerengésből kifogyott, leereszkedik facsúcsra, karóra, még a telegraf drótján is próbálgat megállani. Közbe még keservesebben jajgat, mint maga a bíbicz madár. Még a lövés sem riasztja el: levág, eltűnik, de kis vártatva ismét csak helyt van és folytatja keserves jajgatását. Füttyje: dlüdlüdlüdlü-di-di-didl-dié messze hangzó. Mint minden mocsármelléki gázló madár, a czankó is nagyétű és jó gyomrú madár, mely mohón és buzgón irtja a bogárságot, a szöcskét, sáskát, csigát, mind a növények hasznára, és hasznára az embernek is, a kinek a tó mellék sokszoros hasznót hajt. Vonuló madár.

70. A GÓLYA.

Egyéb neve: czakó, eszterág, gagó, koszta.

(*Ciconia ciconia* L.)

HASZNOS.

70. A GÓLYA.

Leírás. Nagy, hosszúlábú madár, erős hegyes csőrrel. Teste fehér, a szárny evező-tollai feketék; lába, csőre piros; feketésen szemők. Fészke az emberi hajlék oromzatán, kéményein, kazlakon, de itt-ott fákon is áll, néha telepet is alkotva. Fészke, a melyhez évről-évre visszatér, eredetben lapos; alapja vastag ágfa, melyre majd vékonyabb ágacskák jönnek, majd gyeptarab, széna, szalma alkotja csészéjét. Évről-évre pótolgatja, mitől a fészek vastag lesz és végre kedves fészkelő tanyája a verébnek is. Fészekalja háromtól öt tojásig való; a tojás nagy, színe fehér. A pár együttesen felváltva egy hónap alatt költi ki apróit, de a tojónak mégis csak több jut a kotlásból.

Élete módja. A gólya is gázoló madár, mely azt a rétséget szereti, a melyben elgázolhat táplálékja után; de az emberhez simulva, belételel magát gazdaságába is és szorgalmasan járja a luczernást, a lóherést és hasonlókat. Begyét megrakja mindennel, a mi él s a mit bekaphat, a kis szöcskén kezdve a természetes kigyóig. De hát éppen ez a baj: bekapja a földön fészkelő hasznos kis madár porontyait is, a mivel bizony kárt is teszen és napjainkban sok a vadászember, a ki fészekrablásáért keményen megszólja a gólyát, - itt-ott bizony már füttyül is feléje a puska golyója, sörétje. Szent madárnak tették, tudjuk pedig, hogy «minden szentnek maga felé hajlik a keze», a szent gólyának meg a csőre. No de itt is az az igazság, hogy tovább tart a bogárszedés, mint a többi, a mi aztán a gólya javára lesz irva. Azután pedig befogadtuk ősi soron szeretetünkbe - bajos ám azt onnan kizavarni!

Már nagyon kora ősszel a gólya is gyülekezik, mindig egy és ugyanazon a határrészen. Egy szép napon aztán szárnyat bont a sereg és akkor beteljesedik Petőfi szava:

*Jön az ősz, megy a gólya már,
Hideg neki ez a határ.*

71. A DARU.

Egyéb neve nincsen.

(Grus grus L.)

KÁROS.

71. A DARU.

Leírás. Hatalmas, czimeres madár, mely a magyar nemesség ármálisaiban nagyon sokszor van meg és ősi soron becses madara a magyarságnak. Az egész madár nemesen hamvas szürke; fehebűbján piros süvegfoltt; feje különben fekete sörtetollakkal fedett; torka és a nyak felső-külső része fekete. A szárny evedzőtollai palaszínűek; a három utolsó - a test felől - hosszú, hajlékony, sarlós és bokros, de a fölöttük lévő fedő tollak is sarló alakúak, belső zászlójuk fekete. Fészket járhatatlan mocsarak legrejtettebb helyére, alacsonyan nem is építi, se nem szövö, hanem rakja; sohasem röpül feléje, hanem messziről, titkon lopakodva közelítgeti meg. Fészkalja két hatalmas olajos színű, sötétebben szeplős tojás, mely akkora, mint az öreg lúdé. Kevés ember fér hozzá!

Élete módja. A daru szép röptű, gyönyörű mozgású, magas madár, mely egykoron telepesen fészkel a magyar rétségeken, de a mióta azokat lecsapolták, sok, ha tíz fészek akad az országban. Azért tavaszkor és őszkor már csak vonúl kétágú rendbe sorakozva és búsan krúgatva hazánk fölött. De vannak helyek, a melyeken vándorlásai közben rendesen megpihen, meghál, hogy friss erővel ismét csak tova szárnyalhasson. Azokban a régi időkben, nem volt Magyarországon kúria, melynek udvarán nem akadt volna egy-egy szelidített daru, mely nagy komolyan, czimeres madárhoz illő méltósággal állott a majorság között és néha, lábát váltogatva, fejét emelgetve, hátravagdosva, szárnyát verdesve tánczot is járt. Bokros tolla azokban a vármegyékben, a hol a daru megtanyázott, kedves ékessége volt a legény süvegének, a szebbjének borjú is volt az ára és legény számba sem ment az, a kinek süvegén nem lengette a szél a darutollat. Innen a Thaly nótája, mely így kezdődik:

*A süvegem darutollas virágos,
Félrevágva olyan szilaj betyáros.*

Bezzeg manapság már jó a szürke gém foszlott, czímeresebb tolla is. Valamikor, a mikor a daru nálunk még telepesen fészkel, ha belészabadult a vetésbe, különösen borsóba, kárt is tehetett. Ma már erről kár még csak szólani is.

72. A VÖRÖS GÉM.

Egyéb neve: vasgém, rozsdás gém.
(*Ardea purpurea* L.)

KÁROS.

72. A VÖRÖS GÉM.

Leírás. A gólyánál kisebb ösztövé, hosszúnyakú és hosszúlábú madár; fején toll-varkocs, mely jól lekonyúl. Csőre oly hosszú, mint lábának a csüdje, hegyes, a kávák késélesek. Hátafele palaszürke, foszlott tollakkal ékesítve. Szárnyahajlása fehéresrozsdás. A nyak hátulja tövefelé hamuszürke, torka fehér; a nyak mindkét oldalán hosszában egy-egy hosszú fekete-fehér csík. A begyen szakálasan lecsüngő tollak; a has szürkés fekete, a szárny belől palaszürke. Lába olajbarna; szeme sárga, eleven. Fészke a mocsár megközelíthetlen részében áll és sokszor ötven-hatvan fészekből álló gémfalu keletkezik; készül pedig a címeres nád sűrűségében, magán a felső félben letördelt nádon, nádszálból, nádlevélből és puha gyékényből. Fészekalja rendesen négy zöldeskék tojásból áll.

Élete módja. Ez a gém a melegebb égtáj madara és ehhez képest szereti az ország melegebb részeit, hol a rétséget, mocsarat és a nádist lakja. Kevésbé szereti a síkvíz széleit, mint a nagyobbik szürkegém, hanem inkább beáll a sásosba, a csuhé üstökökbe és a nád rigyásaiba s ott lesi gémtürellemmel a prédát, mely leginkább apró halból áll; de bekap minden apróbb élőlényt, csibor bogarat és egyebet, a mi a víz színét megközelíti. Lesés közben mereven áll, mint a magyar kút ágasa és egyenesre kinyújtja nyakát, mint ennek a kútnak a gémje és ekkor a csőr úgy áll a viznek, mint a gémeskút ostora a kút kávájának. Tisztára ez a hasonlatosság vitte rá a népet, hogy ősi kútját a gémről «gémeskútnak» nevezze. Mint minden gém, úgy a vörös gém is óvatos, vad madár, hozzá nagyvethető és éppen ezért a halászatra nézve káros madár.

73. A BÖLÖMBIKA.

Egyéb neve: dobos gém, vízi bika, nádi bika, ökörbika, bikagém, muszkagém.

(*Botaurus stellaris* L.)

KÁRTÉKONY.

73. A BÖLÖMBIKA.

Leírás. Közel akkora, mint a holló; de bokros tollazata, nyakának és lábának hosszúsága sokkal nagyobbak mutatja. Tolla puha, mint a baglyoké és a színe is bagolyszín: sárgás földön barna-tarka. Csőre sárgásan zöld, de orma barna; lába sárgászöld, nagyon hosszú ujjakkal. Szeme sárga, akár némely bagolyé. Nyakát úgy be tudja húzni s a tollazattal fedni, hogy csak a hosszú láb árulja el a madár gém természetét. Fészke mindég magában áll a legsűrűbb nádasban, közel a víz színéhez. Fészekalja három, néha öt, zöldesen kék halavány tojás.

Élete módja. Titkon lappangó, a nádasok legtömöttebb részeiben bujkáló és igen különös életű madár, mely mindenféle hitnek és babonának a kútforrása, pedig mindössze falánk, telhetetlen gémmadár, mely ugyancsak szedi a tóság apróbb ivadék halát; de belevág madárfészekbe, vízi patkányba, csíbor bogárba, szedi a gőtét, békát és még a lópióczát is.

A bölgébika, a mint azt már szeme is bizonyítja, éjjeli madár és ugyancsak éjjeli kiáltásáról nevezetes. Tompa Mihály koszorús költő erről a nádas életének leírásában azt mondja:

*Ha vastag bömbölés hallatszik a
Nádas felől: az a bölgébika.*

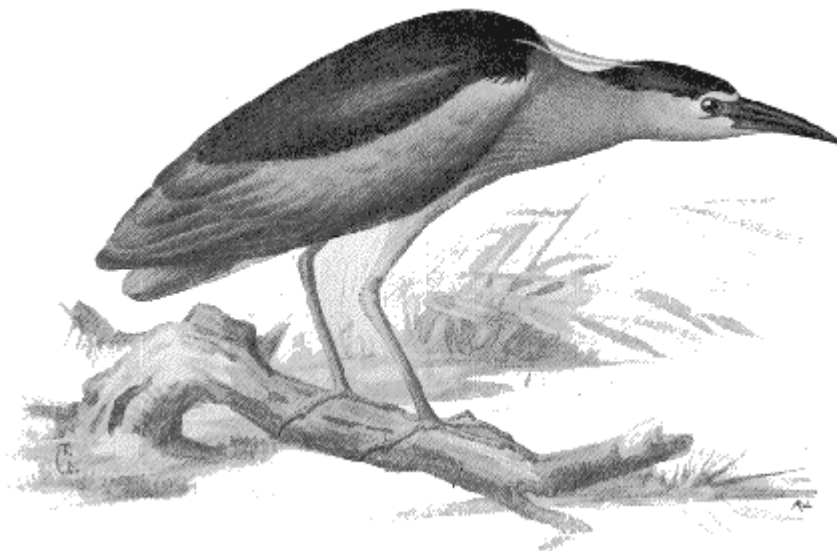
Ez a hang vastag, mély, bömbölő és mintha valami nagy állattól eredne; sok embernek nem is fér a fejébe, hogy ösztövé gémmadár a mestere. Szól pedig körülbelül üü-prumb--ü-prumm--üü-um. Könyvrealót írtak össze a tudósok ennek a hangnak a természetéről; az igazság az, hogy a bölgébika tele szívja bárzsingját levegővel, a levegőt nyeli és azután hangosan böfögteti. Tudni kell, hogy ez a bölgébika hímjének a szerelmi dala. Hát nem is lehet minden madár fülemüle.

74. A BAKCSÓ.

Egyéb neve: vakvarjú, kvakvarjú, oláhpap, kakcsó, vasfejű vakkánya, kakáta.

(*Nycticorax nycticorax* L.)

KÁROS.

74. A BAKCSÓ.

Leírás. Akkora testű, mint a varjú, de hosszúnyakú és lábú, gémforma madár. Fejébűjja le a tarkóig fekete, zöld zománczczal; homloka a csőr töve körül fehéren szegett. A fejbűbjából hátrafelé szegezve két-három, ritkán négy hófehér, hosszú tollból való konty. Háta fekete, foszlottas tollal és érczes zöld zománczczal. A nyak világos hamuszín, ilyen a szárny és a farok is. A hasfél fehér. Szeme csillaga kárminpiros, a szem nagy. Hegyes csőre fekete. Lába vöröses-sárga. A tojó kevésbbé ékes; a fiak anyányi korukban irombák. Fészke falut alkotó telepen áll mélyen a mocsár járhatatlan helyein, hol mocsárfűz, rekettyebokor szerzi meg a sűrűséget. Itt egy-egy fán annyi a fészek, a mennyi elfér. Maga a fészek igen hitvány tákolmány, pár ágból éppen csak összerakva. Fészekalja négy-öt halavány zöldeskék tojás.

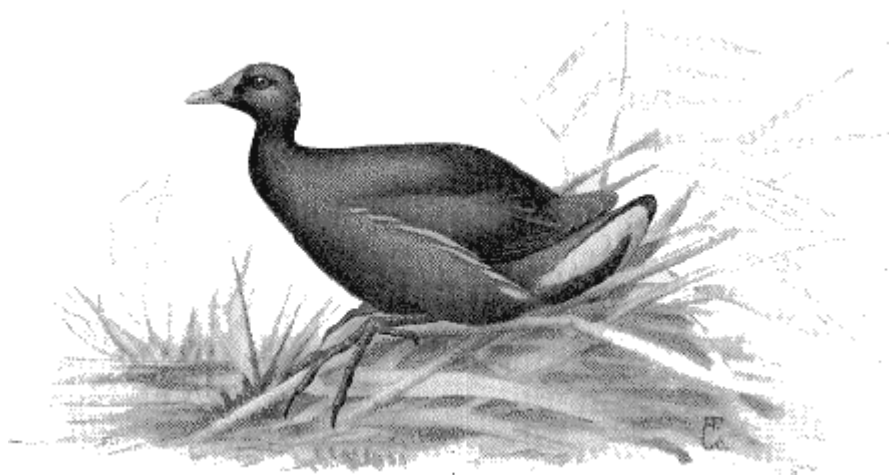
Élete módja. Kevésbbé bujkáló és titkosan élő, mint a bölömbika, nem is szereti a tóságot rónavizeivel és nádasaival, hanem igenis a mocsarat, különösen akkor, ha pocsolyás vizek, gyékényesek, bokrokkal és fákkal váltakoznak. Itt alapít bakcsó falut és itt leskelődik prédájára, mely apró iszaphalból: csíkokból, poczhalból, de egerekből, gőtékből és mindenféle nagyobb rovarból telik. Röpülés közben nyakát, lábát behuzza s ekkor alig hasonlít gémhöz; a mikor pedig fára kap, a mit gyakran cselekszik, behuzott nyakkal és kuczorogva, nagyon emlékeztet a varjúra, a mi talán hozzá is járult egyik nevéhez, a «vakvarjúhoz». A mi a «vak» szót illeti, ez nem szemére vonatkozik, mert ez nagy, fényes és tüzes színű, hanem a hangra, mely magyar fülnek így hangzik:

bak-vak -- bak-vak -- bak-vak;

tehát egy «vak» szavú, varjúhoz is hasonlító madár. A hol faluszámra tanyázik, bizony megérzi a szegény csikászember - ennek káros. Van elég; de a mocsarakkal egyetemben mégis csak fogytán van.

75. A VIZITYÚK.

*Egyéb neve nincsen.
(Gallinula chloropus L.)*

75. A VIZITYÚK.

Leírás. Kicsit nagyobb a fogolymadárnál, de zöld lábai, különösen ujjai sokkal hosszabbak. A szárny hajlása táján egy kis sarkantyúféle érezhető. Homloka csupasz holddal, a hold színe piros. Szeme-csillaga kárminpiros. Nyaka és egész dolmánya sötét zöldes-olajbarna, a test többi része palaszínű. A farok alja közbül sötétszínű szélein fehéressárgán szegve. A szárnyat tartó oldaltollak fehér végekkel, melyek a szárny szélén végigfutó fehér sort alkotnak. Csőre zöldes, tövén pirosas. Fészket mindig, vagy legalább leginkább a partisás elhalt üstökeibe rakja s a száraz levelet használja fészkalomnak. Fészkalja rendszeren tíz tojás felé is van. A tojás színe: halavány sárgás-vöröses alapon ibolyásan foltozott és vörösesbarnán szeplőzött.

Élete módja. Szereti a jól koszorúzott tóságot, melynek szélein tanyázik. Igen ügyesen kúszik fel a nádra és igen szépen szaporán úszik, noha úszóhártyája nincsen; még bukik is és hosszan kitart a víz alatt; ha üldözik, lebukik és csak néha üti ki éppen csak csőrét a víz színe fölé, hogy lélekzetet vehessen. Nagyokat lépve, de szaporán futós és boldogul még a vízitők kerek levelein, a hináron és úszó gazon is, mert hosszú lábujja megóvja a beszakadástól és bemerüléstől. Nagyon kedves és a hol nyugton hagyják, nagyon bizalmas madár is, mely nem vét senkinek, de annál nagyobb ékessége a tóságnak. Táplálékja rovar, vízilencse; csipegeti a kibúvó zsenge nád és sás husos hegyét. Szóval ártatlan, és inkább hasznos madár.

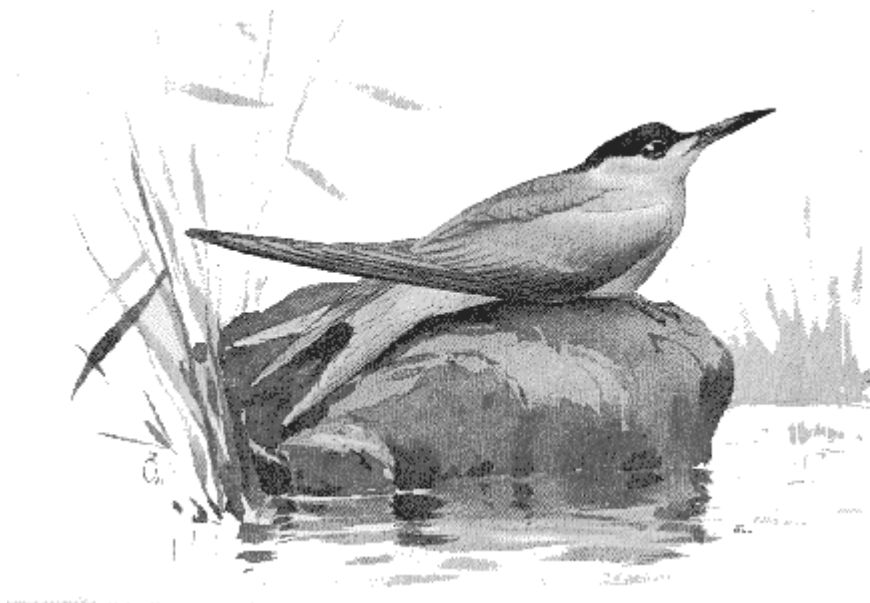
Farkinczáját mindig fenhordja és akár fut, akár úszik, minden mozdulaton egyet billent szép fejével. El sem képzelhető kedvesebb látvány, mint mikor a vízityúk először vezeti ki 8-10 diónagyságú, bársonyfekete, hunczutkás szemű csirkéit a vízre. Minden védelemre érdemes.

76. A HALÁSZCSÉR.

Egyéb neve: küszvágó, szerkő, halkapó, halászfecske, czerkó, csér.

(*Sterna hirnudo* L.)

KÁROS.

76. A HALÁSZCSÉR.

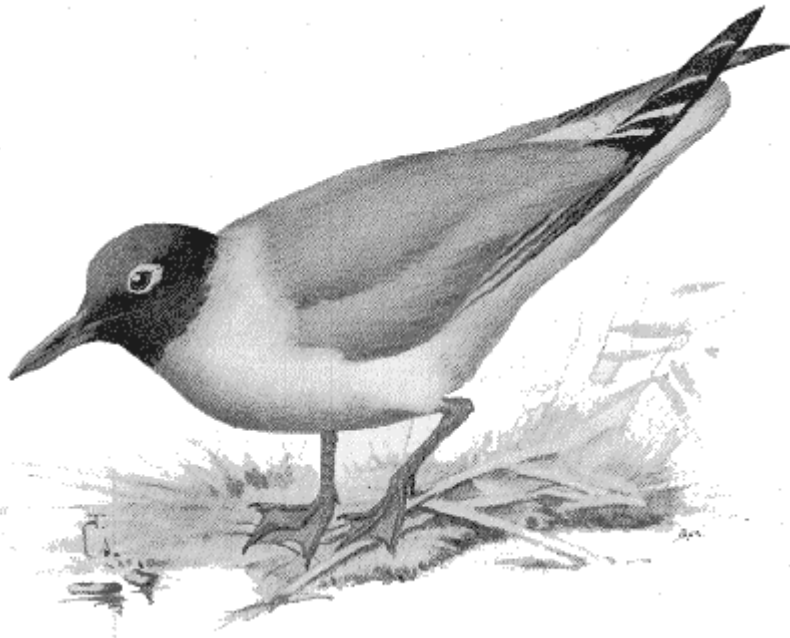
Leírás. Teste jó rigó nagyságú, de hosszú szárnyaival és hosszú farkával nagyobbak látszik. Lába uszóhártyás és piros; csőre éles-hegyes és piros. Fejeteteje és a tarkó tiszta fekete; dolmánya gyönyörűen kékes-hamvas; torka, begye és melle szép fehér. Szárnytolla feketés. Farka villás, mint a füstifecskeé; a leghosszabb külső toll, mely a villa ágát alkotja, sötét szürke, a fark többi tolla és a farcsík fehér. Szeme csillaga vörösbarna. Fészkét telepesen a folyómenti fenyérekén készíti; itt leginkább a kavicsos részen kapart, lapos gödröcske, mely pusztá, minden alom nélkül való. Fészekalja két-három agyagsárga, vagy barnasárga, viola-szürkésen és barnásan hintett, foltozott tojás.

Élete módja. Ragyogó tisztaságával és gyönyörű, igazán lengedező röptésével nagy folyóink és nagy tavainknak díszé és ékessége, mely nélkül a tó és levegője mintha kihalt volna. Naphosszat kevés pihenéssel, mely a part kövesein, vagy karózatokon esik meg, folyton méregeti röptével a vizeket, behuzott nyakkal, lefelé szegezett csőrrel csak itt-ott keveset forgatva a fejet, hogy a víz színét megvigyázhassa. Mindig egyforma magasságot tart s a mint a préda megközelíti a víz színét, hirtelen lefelé szegezi és szétveti a farkát, szárnyával pedig verdesve egy helyen függőget, élesen odatekintve, a hol a préda mutatkozott. Egyszerre csak leveti magát mint valami kő, úgy hogy a víz nagyot loccsan, - de már akkor be is kapta prédáját, mely rendesen a kicsinyke széljáró-küszhal. Egészen csekély számánál fogva nem jön számba halászatuk, tehát nem is károsak. A Tiszamenti embernek szavuk *szerk*, ezért ott szerkő a nevük; a Körösmentinek *csér* a neve, mert így hallja a szavát.

77. A DANKASIRÁLY.

Egyéb neve: dunai halászmadár, nagy halászmadár, nagy halkapó, vízi galamb, hógalamb.
(*Larus ridibundus* L.)

HASZNOS.

77. A DANKASIRÁLY.

Leírás. Közel varjú nagyságú. Csőre nem erős, hegye lekonyuló. Feje szép sötétbarna és ez a szín a torkon jobban terjed lefelé. Fehér szemők. Nyaka, dolmánya szép, hamvasszürke; a torok, begy és a hasfél tiszta fehér. A szárny evedzői sötétek fehérrel, a fiókszárny világos hamvas. A csőr és a lábak kárminpirosak, ilyen a szeme csillaga és szegése is. A lábakon úszóhártya. Télen a fej megfehéredik és a csőr és lábak eleven színe is megváltozik hússzínre, majd barnásra. Fészke, mint seregmadaré nagy falvakat, telepeket alkot; akad telep a velencei tavon, mely 3-4000 fészekre van becsülve; tördelt nádra, zsombék tetejében, nem sok mesterséggel kupaczt teremt a madár, azt behorpasztja, kitapossa, száraz nádlevéllel és a gyékényével megalmazza és kész a fészek, néha egymás hátára is építve. Fészekalja két-három, ritkán négy tojás, többnyire agyagsárgás, írásos vagy rendes sötét foltozással.

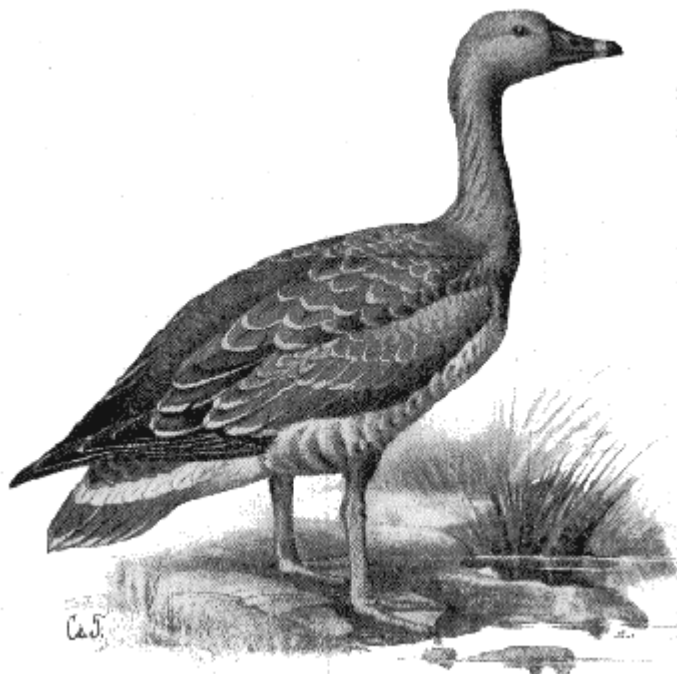
Élete módja. A dankasirály vándormadár ugyan, de egy része azért kihúzza nálunk a telet úgy, hogy elhagyja kedves, befagyott tavait és a folyók nyílt helyeinek feljárásával tengeti tavaszig az életét. Magyar földön teljesen a gazdasághoz símult és alkalmazkodott és ott, a hol seregei a tóságban tanyát ütöttek, nincs a dankasirálynál buzgóbb követője az eke vasának, és nincs jobb, kitartóbb tisztítója az ugarnak, kaszálónak és a rétség kasza alá fogható részének. Folyton szedi a bogárságot, a kukaczt és mindazt, a mit a gazdaságra károsnak kell tartanunk. Fiait is ezekkel ápolja föl, azért ott, a hol telepei állanak, a mezőgazdaság rovarkárról nem is panaszkodhatik. Csak őszkor kezdi a tó színét is méregetni, s ekkor belevág a silány halba is. Bessenyei György a természet leírásában feljegyezte magyaros nevét, a melyet ime átadtam a magyar népnek is.

78. A VADLÚD.

Egyéb neve: őszi lúd, téli lúd, lazsnak lúd.

(*Anser fabalis* Latr.)

KÖZÖMBÖS.

78. A VADLÚD.

Leírás. Csőre fekete, körme és az orrlyukak között egy narancsszínű, keresztbefutó és elég széles pászta. Az összetett szárny hegye túljár a farkon. Főszíne barnásszürke világosodó tollszélekkel; a mell világosabb; a szárny evedzőtollai barnásfeketék. Szeme sötétbarna, lába narancsszínű, vörösesbe húzó.

Fészke nem áll Magyarországon, mert ez a lúd nálunk csak téli vendég, mely az éjszaki fok tájának rettenetes téli hidege elől menekül a mi enyhébb tájainkra, bevárva, a míg a tavasz beköszönése jelt ad neki is, hogy a jegestenger tájain álló fészkelő helyeire visszatérjen és újból a fiasításnak éljen. Rideg hazájában tákolt fészket épít, a melybe hét-tíz fehér tojást tojik; kotolás közben ha távoznia kell, mindenkor betakarja tojományát, hogy ki ne hülhessen.

Őszrekelvén az idő, a vadlúd tengernyi seregekbe összeverődve délnek vonul és egy része eléri hazánkat is, hol az őszi vetéseket tömegével helyen-közön szinte elborítja és ha, mint rendszeren egy-egy megszállott helyen kitart és oda rendszeren visszatér, a vetés koppasztásával, kitépésével és túlságos gázolásával foltonként érzékeny kárt is okozhat.

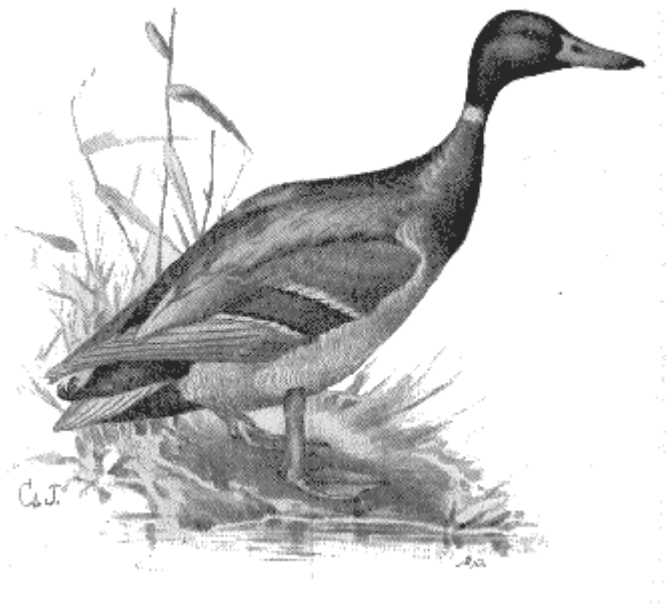
Ha telünk nagyon kemény és vastag hóréteg borítja a vetéseket, a vadlúd délre vonul és egy része átmegyén még a földközi tengeren is.

De mihelyt enyhül az idő, a lúd visszatér. Innen a pásztoremberek helyes jóslása: ha a vadlúd délnek vonul, nagy hideget várhatunk, ha éjszának tart, megenyhül a tél is. Átlag márczius elején a vadlúd nagyon felgyülekezik és alkalmas idő és széljárás keltével nagy seregben elindul fészkelő helyére, hol lánczokra szakadozva, eloszlik az északi sarkvidék sivár területein.

79. A TÓKÉSRUCZA.

Egyéb neve: kácsa, gócza, törzsökrécze, öregécze, dunai récze, nagykacs.

(*Anas boschas L.*)

79. A TÓKÉSRUCZA.

Leírás. A gúnárja, tojója akkora, mint a házirucza, mely mintha a vadnak vérrokona volna. A tóság legnagyobb hápogója. A gúnár, rendes néven «gácsér», nagyon ékes. Egész feje gyönyörűen zöld zománczos s ez a szín a nyak felé fehér kalárral van a többi színtől elválasztva. A farcsíkon, mely bársonyfekete, mint a farokalja is, szépen felkunkorodó tollbokréta áll. A szárnyon gyönyörű, ibolyásan zománczos tükör, felül-alul fehérén szegve. A nyak és begy gesztenyebarna. Dolmánya nagyon aprón és szépen pontozott. A hasafele világos szürke, minden toll finoman sötéten keresztberóva. Csőre zöldes, lába narancsszínű. A tojó sárgásbarna alapon sötétbarnán iromba. Fészkét a mocsár sásos helyeire, vetésekbe, de - elég csodálatosan - fűzfák fejeire és nagy faodvakba is rakja; inkább csak almozza; de azután finom pehelylyel béleli ki. Fészekalja tiz-tizenkét derék, sárgásfehér tojás. Nevezetes, hogy a faodvakban magasan fészkelő tókésrécze a fiakat, mihelyt megszáradtak, egyenként csőrbekapja és leviszi a vízhez. A letett pelyheske fekve marad, mint a kő mindaddig, a míg az anyarécze az utolsó fiát le nem hozta, - ekkor megnyüzsög a család és indul az anyarécze után, hogy a vizen azonnal úszva kezdje a kacsáéletet.

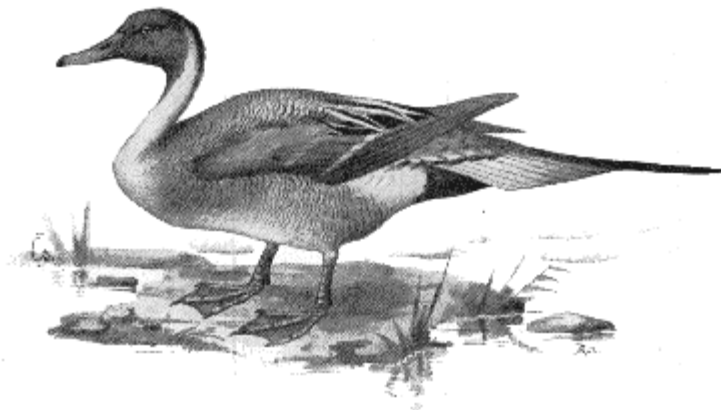
Rendes életfolyásában leginkább vizi növény a táplálékja; vizilencse, harmatfű, sulyom zöldje, hinárok magva és zsengéje a rendes táplálékja. Becsületes kacsamódra buzgón szűrögeti is a vizet, a mikor sok apró vizi teremtes vándorol le bárzsingján. De tud ám kárt is tenni, mert aratáskor rájár a földön fekvő markokra és ugyancsak kicsépli, összegázolja. Ezért is, meg jó pecsenyéjeért is puska neki.

Még bőven van.

80. A NYÍLAS RUCZA.

Egyéb neve: üreghegyes, gémnnyakú kacsza, orsófarkú rucza, villásfarkú, nyílfarkú, nyársfarkú, fączányfarkú, fecskefarkú rucza.

(*Dafila acuta* L.)

80. A NYÍLAS RUCZA.

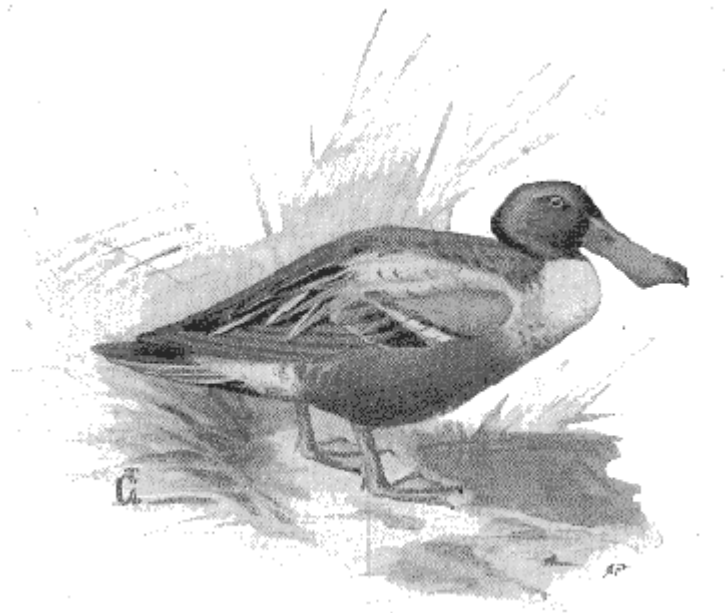
Leírás. Valamivel kisebb, de karcsúbb, hosszabb a tőkésnél; farka hosszan, nyársszerűen kinyúló középtollakkal, - ezért neve nyárs - vagy nyílfarkú is; nyaka hosszú, vékony - ezért gémnnyakú. A gácsér tavaszra kelve gyönyörűen ékes madár; szárnyatükre ragyogóan zöldzománczú, felül rozsdásan, alul fehérén szegve. Feje sötét dohány színű, a pofákon rezes, a nyak mindkét oldalon fehér, közepén a tarkótól lefelé feketés. Egész hasafele fehér; dolmánya fehér, igen finom sűrűn álló és hullámosan rovott sötét csíkokkal. A hegyes hosszú válltollak feketék, fehér szegővel. A farok feketés, középső nyárstollai feketék. Farokálja fekete, lába kékesszürke, csőre kékes; szeme barna. A tojó olyan színű, mint a tőkés, de nyílfarkú. Fészke sásos, gyékényes és csuhés nyílt tavakon torzsákon épül. Fészkealja nyolcz, tíz tojás, mely zöldes, kisebb és kevésbé vaskos a tőkésruczáénál.

Élete módja. Vad, bajosan megvigyázható ruczamadár, mely vonuláson tömegesen is érkezik, de elvonul és csak kisebb számban telepedik meg bajosabban megközelíthető tavainkon, így a Balaton roppant berkeinek rejtett rónavizeiben, különösen a sekélyeseken, ahol a fehér vizirózsa, köznéven vizitök, és a vizisárga virít, leveleivel pedig szinte elborítja a víz színét. Ilyen helyeken buzgón keresgél a nyílfarkú tótágasba állva a víz fenekén, mint házi kacsáink is. Eledele zsenge vizi növény, vizilencse és mindennek húsos, zsengebb hajtása, hegye; de legbuzgóbban szedi a vizi bogárságot, a szitakötők és hasonlók álczáit. Berkeink és rétségeink tűnésével ennek a szép ruczának tanyái mind összébb szorúlnak. De azért még nem ritka.

81. A KANALAS RUCZA.

Egyéb neve: kanálos-kanyálos-kalános récze, lapátorrú rucza, fogas rucza, butaorrú kacs, kalánorrú récze.

(*Spatula clypeata* L.)

81. A KANALAS RUCZA.

Leírás. Kisebb a tőkésnél, zömök testű. Főjegye a hatalmas, kanalas vagy lapátos csőr, mely különösen elől kiszélesedik, belső szélein pedig ugyancsak sűrűn, fésűszerűen fogas, a vizek szűrőgetésére nagyon alkalmas. A gácsér nagyon ékes madár. Szárnyatükre fényesen zöld, felül fehér szegéssel; egész szárnya világos kék. A feje oldalt kékesen zöld zománczcal, begye fehér. A dolmány eleje feketés, zöldes, minden tolla fehér szegővel, a farcsíkja feketés-kékes, a farokajka is ilyen; a válltollak hegyesek, fekete-fehérek. Lába narancsszínű, csőre sötét. A tojó színszerint hasonlít a tőkésrucza-tojóhoz, de kanalas csőre azonnal szembeszökik és megkülönbözteti. Fészke a mocsarak sáros helyein áll, éppen csak almozott. Fészekalja hét-tizennégy világos rozsdasárga tojásból alakul.

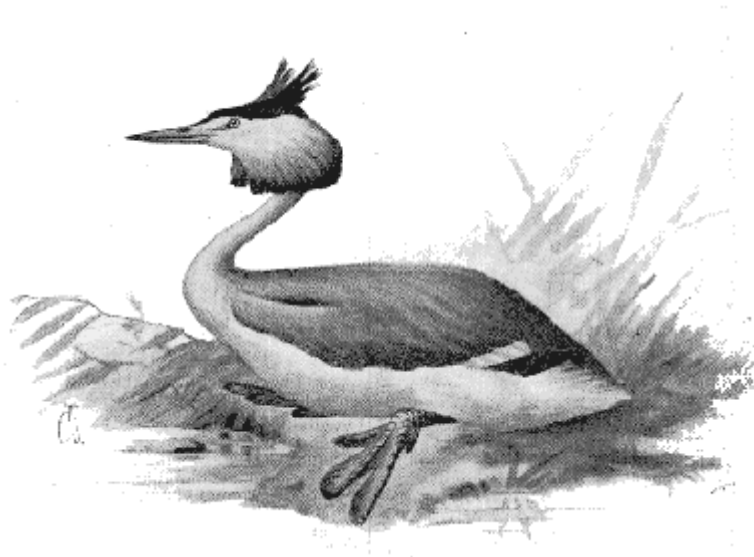
Élete módja. Gyönyörűen, sebesen és ügyesen röpködő rucza, a melyet nagy magasságban is kanalas csőrénél fogva könnyen meg lehet ismerni. Kevésbé vad, mint a többi ruczafaj és nem is jár csapatosan, hanem még akkor is, ha más fajok csapataival tart, külön röpköd. Már a csőre is arra tanít, hogy eledelét kevésbé a növény, mint inkább a tóság apró rovar- és rákvilága szolgáltatja, a melyet szitaszerűen szűrő csőrével nagybuzgón és szinte csamcsogva kivedelget. De éppen ebből következik a baj, mert a halak a part sekély, melegedő vizében ívnak meg és így ikrájuk is itt érik a kikelésre. Ha a kanalas rucza ívó helyre akad, a milyen igazi az ő kacs-torkossága, bizony ezrével szedi begyre a tóság halivadékát, még mielőtt, hogy kikelt volna. Ennyiben a halasgazdára nézve káros és jó, hogy egészben a ritkább fajok közé tartozik.

82. A BÚBOS VÖCSÖK.

Egyéb neve: királyvöcsök, öreg bujár, szakállas vöcsök, bódorka, dárévöcsök, kontyos-bóbitás-nagy vöcsök.

(*Colymbus cristatus* L.)

KÁROS.

82. A BÚBOS VÖCSÖK.

Leírás. Akkora, mint a tőkésréce; de nyurgább. Az egész madár kinyújtott vékony nyakkal palaczkformájú. Fekete fejbúbján hátraszegett kettős bóbita, nyakán, a tarkó tájáról indulva, és köröskörül finom, szárazott tollakból álló, tömött gallér, mely belül rozsdaszínű, szélei felé sötét. Lába oldalt vágó, ujjai között kötött uszohártya helyett hasított keresztbe bordázott és széles lemezek. A köröm lapos és széles. Csőre gyilokszerű, éles-hegyes. A farok mindössze pár foszlott tollacska. Hasa fehér, gyönyörűen atlaszfényű; háta barna. Szárnyatükre fehér. A tojó kevésbé szakállas és kevésbé ékes. Fészke békanyálból és korhadásnak eredő anyagokból tákolva a víz színén úszik, nem a nád sűrűségében, hanem a szélek rigyásában található; egyes nádszálhoz úgy van fogva, hogy egy helyen maradjon. Fészkealja rendszeren négy hosszúkás, fehér tojás, a mely azonban a hosszú kotolás alatt és a fészkek rothadó anyagától elbarnul és elszennyesedik. Pelyhesei szürke alapon sötéten csíkosak.

Élete módja. A búbosvöcsök kitűnő bukó s ezt oly villámgyorsan végzi, hogy a sörét csak a víz színébe vágódik. A halastavaknak nagy veszedelme. Biztosabb helyeken több vöcsök egyesül és hajtást rendez a halakra. Bukva terelik ezeket a part felé s mikor a hal már szorúl, a riadó hal közé bukva kapkodják a prédát.

A búbos vöcsök, a meddig teheti - pedig soká bírja - bukással iparkodik a veszedelem elől menekülni; roppant soká marad a víz alatt és az alatt messze bír úszni; ha messzi van a nád, a mely befogadhatná, pillanatra felüti a fejét, egyet lélekzik és újból alábukik.

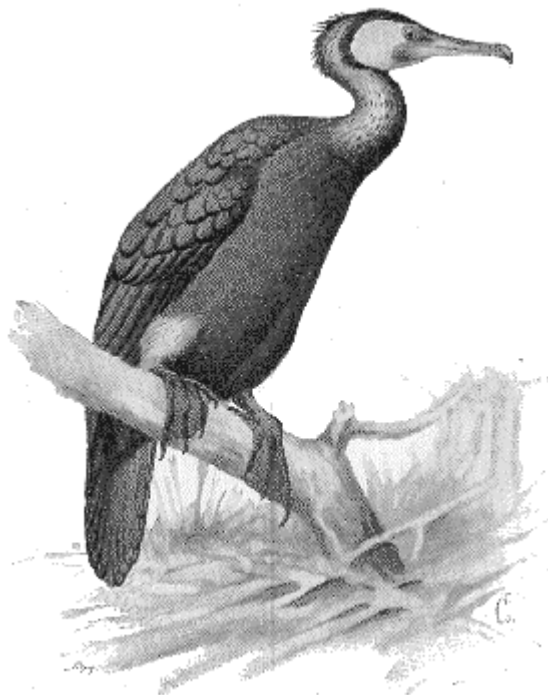
Szárnyra csak végső szükségben kap és igen messze verdesi a vizet, a míg emelkedni kezd. A magasba érve azonban elég sebesen és kitartóan száll tova.

83. A KÁRAKATNA.

Egyéb neve: tomolygó, kárókatona, gőte.

(*Phalacrocorax carbo* L.)

KÁROS.

83. A KÁRAKATNA.

Leírás. Lúd nagyságú erős, fekete madár. Lábának mind a négy ujját úszó hártya köti össze. Csőre hosszú, töve erős, a felső káva vége kampós, vágó; az alsó káva késalakú, villaágai között tágítható, kopasz bőrsák. Farka ékalakú, tollai keskenyek és merevek. Szeme zöld. Nyáron torka és pofája fehér, a fej többi része fekete érczfényű; a torkon és a nyakon a tollazat sörényszerű. A dolmány földje érczszínű, minden toll fekete szegővel, úgy hogy az egész pikkelyszerű. A tollas czupákon kifelé fehér folt. Tavaszrakelve nászruhája a nyakon sok fehér tollal vegyítve, a czupákon majdnem fehér gatyá. Őszkor ezt a dísz elhányja s a torka is kifeketedik. Hajdanában nagy telepekben költött hazánkban, fészkei fákon állottak és állanak, akár a varjaké a varjútanyán; sokszor a varjukkal egy helyen is fészkel. Fészke ágakból és rőzséből tákol. Fészkealja három-négy hosszúkás, majdnem karcsú, zöldes tojás.

Élete módja. Elég jól repülő és jól bukó vizimadár és jaj annak a halgazdaságnak, halászható tónak, a melybe a kárókatna beveszi magát. Három kiló hal egy napra szűkesen elég ennek a telhetetlen halfarkasnak!

Eledelét bukva szerzi, mert a víz alatti halászatnak elsőrendű mestere; lába hatalmas evedző, farka hatalmas timon, csőre horog is, kés is, zsákja és bárzsingja pedig nyúlik mint a jó kostök: nagy halat bir befogadni. Folyton falánk. Kinában, Japánban a kárókatnát szelidítik és halfogásra használják; előbb azonban karikát tesznek a nyakára, hogy a halat le ne nyelhesse. A halász, rúd végén viszi a madarat a víz fölé, s ez, mihelyt halat érez, beveti magát a vízbe, elkapja a prédát és rákap az elébe tartott rúdra.

Mindenképpen irtani való madár.

ELMÉLKEDÉS.

A madármunka törvényéről.

A kárákatna leírásával bevégeződött az a sor, a melyet ebbe a könyvbe szántam. Ezúttal nem is az volt a feladatom, hogy a földművelő gazdából, a kertészből, az erdőt járó vagy a halászó magyarembertől madártudóst, neveljek, mert ez nem is azokra tartozik, a kiknek munkájukkal a családnak hajlékot, ha lehet, birtokot és mindenesetre kenyeret kell szerezniök. Hanem az már nagyon is kötelességemben állott, hogy annyi madáralakot adjak képben és írjak le szóval, a mennyi elég, hogy a nehéz napi munkával küzdő magyareMBER pihenő órájában haszonnal és talán gyönyörűséggel is forgathassa ennek a könyvnek lapjait, ismerkedjék meg a körülte élő, mozgó és fiasító madarak legfőbbjeinek formájával, színével, teste alkotásával, leginkább azonban *munkálkodásával és a munka helyes megítélésével, megbecsülésével: a haszonnal és a kárral is.*

Háromszázharmincnyégy madárfajból, a melyet a madártudomány eddig Magyarországból megismert, itt csak nyolczvanegynek a képét és leírását találja a kegyes olvasó; de ez a nyolczvanegy úgy van megválogatva, hogy a ki ezen a soron éberséggel és figyelemmel végig megyen, az szerez annyi értelmet, hogy a kimaradottakat, ha találkozik velök, majd be tudja osztani a rendbe. De megszerzi ezen felül az értelmet a következő elmélkedésnek haszonnal való olvasásához is.

Azokból a szakaszokból, a melyekben a madarak csőre, lába és szárnyaalkotása volt bemutatva és röviden méltatva, már világosan kitetszett, hogy a nagy természetnek e teremtményei minden csak kigondolható módon, de első sorban *madárszerűen nyúlnak az anyatermészetbe* és hogy ez a benyúlás oly munka, a melyet éppen csak a madár és éppen csak oly szervezettel, mint az övé, végezhet. A mi pedig különösen kitűnt, ez az; hogy az *anyatermészetnek erre a madármunkára okvetetlenül szüksége van.*

A munka és szerszáma közötti viszonyt nagyon világosan és elmésen magyarázza az ókor bölcs mesemondója, *Phaedrus* (olvasd: Fedrusz) a ki XXVI-dik meséjét a rókára és a gólyára alapítja.

A mese szerint a ravasz róka lakomára hívta a gólyát. Hogy azonban a gólya ételhez ne juthasson, a róka csupa híg eledellel, hozzá mind lapos tálakon rakta meg az asztalt. Váltig biztatta ugyan gólya komáját, hogy csak tessék, ne vesse meg a szegénységemet; no meg, hogy szívesen is adom. De hát mit tehetett a gólya koma hosszú csőrével és kurta nyelvével, vagyis *a maga szerszámjával* a laposra tálalt sok híg lével!

Bizony-bizony csak koppant a szeme, mint a kálvinista varnyúnak, mikor üres konczba nézegetett.

Azalatt a róka mind föllefetele és felnyalta az ételt és csak úgy hízott ravasz lelke a gólya koma felsülésén.

No de nem hagyta magát a gólya koma sem. És egy szépséges napon csak meghívta a róka komát egy kis lakomára.

Jön a róka - és mit lát? Azt látja, hogy a gólya komája minden eledelt szűk, hosszú nyakú bokályban, az italt meg szűknyakú falaskóban találta. Így a gólya koma hosszú csőrével és nyakával szépen hozzá is fért ételhez, italhoz; de oda a róka koma - aztán már istenigazában - csak úgy tekinthetett be, mint az a bizonyos varnyú az üres konczba; mert hát *nem illett az ő rókaszerszámjához.*

A milyen egyszerű az ókori bölcs meséje, oly világos és érthető annak a tanúsága: hogy t. i. a gólya nem boldogul az ő szerszámjával olyan élvezetben - *mondjuk munkában* - mely a róka szerszámjához van szabva és megfordítva, hogy a róka kudarcot vall ott, a hol csak a gólya felelhet meg.

De a tanúság még tovább is van. És követem is a jó pap példáját, hogy inkább kevesebbet markolok, hogy annál többet szoríthassak: nem fogok különböző alkotású állatokról, mint a milyen a róka meg a gólya, elmélkedni, hanem megmaradok tisztán a madaraknál.

A madármunka legtökéletesebb és legcsudásabb szerszáma a *szárny*, mely megadja a madárnak azt, hogy helyét könnyen változtathatja. A hova a legsebesebb futó ló, a nyílaló szarvasgím csak órák múltán érhet el, oda a madár szárnyasabadján perczek alatt juthat. Igen, mert a nyílaló gímnek mégis minden kupacz, minden domb és minden hegy, meg minden árok, minden ledöntött fa akadály - ezt pedig a madár nem is ismeri! Mi is a madárnak a hegy túlsó oldalára jutni? Arasznyi idő és ott van!

A mikor a fecske őszkor bevégezte a gyülekezést, egyszerre csak hült helye marad nálunk.

Hová lett! Elindult messzi, tengerentúli meleg tájakra, hogy ott húzza ki azt az időt, a míg itt, szülőföldjén, tél van. No és meddig tart a fecske útja azokra a déli, tengeren - mondjuk népiesen operenciántúli meleg tájakra? A fecske egy másodperc alatt hatvannégy métert is nyílal és evvel a szédítő sebességgel órák alatt akkora utat teszen meg, a melyhez a legsebesebb hajónak hetekre és hónapokra van szüksége. Ez a sebes madár tehát *munkálkodását, mely a bogárság megzabolásában nyilatkozik meg, úgyszólván a Föld féltekéjére terjeszti ki - a legnagyobb könnyűséggel.*

Igen ám! De mikor a kaszások rendje a kaszáló szélén kiszorítja a harist, az a haris nehezen kél; eleintén csak úgy tántorogva röpül és azon van, hogy minél előbb lábra kerülhessen. Pedig még ez a lassúság is elvonul télire, átkél a tengeren és el a meleg tájra.

De itt is, ott is *csak gyalogosan végzi madármunkáját*, azt, a melyet a fecske nem végezhetne, mert az *csak röpülve bír táplálkozni.*

Ime, ezek valódi kétlaki madarak, kiknek szűk az ország határa, kik jönnek és mennek. Ezekkel szemben pedig vannak madaraink, kiket a legkeményebb tél sem verhet el tőlünk. Itt maradnak, mert egész éven át szüksége van a természet rendjének az ő munkájokra.

Szakasztott olyan kép és olyan rend az, mint édes magyar hazánk népmozgásában is, mert hiszen ennél is *a munka az alap, aminthogy más nem is lehet.*

A mi ezen a földön igazi gazda, az keményen megáll a rögön, a telkén; onnan nem szorítja ki semmiféle tél - a legkeményebb sem. Éppen úgy, mint az igazi magyar madarat.

Már a mesterember könnyebben mozdul meg és *ha nincs munkája*, ott a vándorbot. És ha nem is fecskeszárnyon, hát harislábon csak elindul jó szerencsét próbálni. A mi pedig kereskedő ember, az a mai vasutas, gőzhajós időben nyakába veszi az országot, de még a szomszédságot is, éppen, mint az a madár, mely fölemelkedik, hogy szétnézessen és aztán oda száll, a hol szemességével, életrevalóságával *magának valót talál.*

De még a nagy tömeg mozgása is megvan itt magyar földön. A bérczes felföld, a Kárpátalja népe aratás idején otthagyja tömegesen szegényes határát, hogy az aranykalászt termő Alföldre vonúljon, ki kaszáznak, ki aratónak, ki meg marokverőnek.

Éppen úgy, mint seregekbe verődnek különböző alkotású vándormadaraink, hogy télen át beálljanak, mindegyik a maga madárszerszámjához képest, messze délszaki tájak természetébe *oly munkába, a melyet ez a déli táj éppen úgy nem nélkülözhet, mint nem nélkülözheti a magyar Alföld az arató munkást.*

Ez a munka rendje, hatalma és törvénye, mely megnyilatkozik madárnál, embernél egyaránt.

PÉLDABESZÉD ÉS SZÓLÁSMÓD.

HÁNY PÉLDABESZÉD ÉS MONDÁS SZÓL A MADARAKRÓL?

No hát ez azután az igazi gyönyörű sor! És úgy, a mint a magyar Nép, százötvennél is több madárfajt tud néven szólítani, ezredéves tapasztalata sok példabeszédben fakasztotta ki bölcseségét. Megkezdem tehát a sort. Szól a példabeszéd és szólásmód, a mint következik.

A madárról magáról.

Nem azé a madár, a ki elszalasztja.
Madarat sípszóval.
Égi madár hegyen-völgyön megszállhat.
A madártól sem kérdez.
Eleven, mint a madár.
Mint a madár az ágon.
Az neki, a mi a madárnak a lép.
Madár után leskelődik.
Madár se száll reája.
Ritka madarat vadásztat.
Szabad, mint a madár.
Él, mint az égi madár.
Madarat foghatni vele.
Hol madár se jár.
Madárnyi járó föld.
Ritka madár.
A madár akárhova röptül, mindig otthon van.
Hitvány madár, a ki fészket megrutítja.
Az egy madártejen kívül mindene vagyon.
Kicsiny madárnak fészke is kicsiny.
Könnyű, mint az ólommadár.
Szeme úgy jár, mint a rárómadárnak.
Ritka madár az igaz barátság.
Ritka madár a jó asszony.
Rossz madár, a ki a tollát nem birhatja.
Nem azé a madár, a ki meglövi, hanem azé, a ki megeszi.
Ha madárra tárgyolsz, ijjadat ne pengesd.
Nem rak fészket madár oly házra, mely meg akar égni.
Ritka madárnak kedves a kalitka.

A madarak fajáról, neméről.

A búbos bankáról.

Büdös babuk berzenkedik a hattyúra.
Keserves fia leszesz a babuknak.
Büdös, mint a banka.

A bagolyról.

Bagoly is biró a barlangjában.
Bagoly is azt gondolja, hogy sólyom az ő fia.
Egész éjjel virraszt, mint a bagoly.
Úgy néz, mint a bagoly.
Akár a baglyot a kőhöz, akár a követ a bagolyhoz.
Nem lesz bagolynak sólyom fia.
Bagolyhoz kapván, elszalasztotta a solymot.
Bagolyokkal huhogass, verebekkel csiripelj.
A bagoly is fényre néz.

Te érted is leesett a bagoly a fáról.
Tud hozzá, mint a bagoly az Ave Máriához.

A bakcsóról vagy a vakvarjúról.

Szava árulja el a bakcsót.

A csókáról.

Csóka csókának nem vájja ki a szemét.
Hiába fürdik a csóka, nem lesz fehér hattyú soha.

A czinegéről.

A czinege is örül a tökmagnak.
Czinegének kóró a nyársa.
Czinegét fog a feje.

A daruról.

Láss darvat.
Görbén hordja a nyakát, mint a daru.

A fecskéről.

Csacsog, mint a fecske.
Egy fecske tavaszt nem szerez.
Nem jó verébnek fecskével pörlekedni.
Nyári szállásért meg nem teled veled a fecske.
Hirmondó fecske tavaszt énekel.
Nem sirat egy fecskét egy nyár.
Idővel a fecske még házadra szállhat.
Elmegy a fecske, marad a tűzok.

A fülemiléről.

Örül a fülemüle, ha hangyatojást lát.

A fürjéről.

Friss, mint a für.
Vörhenyes, mint a fürmony.
Fürj is megszokja a tarlót.

A galambról.

Szegény úrnak galambducz a mészárszéke.
Nem galambkosár a világ, másutt is megél az ember.
Senkinek sem röpül szájába a sült galamb.
Tiped, tapod, mint a tojó galamb.
Szereti, mint a galamb a búzát.
Szelíd a galamb, mégis van epéje.

A gólyáról.

Őt sem a gólya költötte.
Engem sem a gólya költött.
Sokszor megjön, addig el is megy a gólya.
Árva, mint a gólya.
Elvitte kedvét a gólya.
Elvitte, mint a gólya a fiait.
Későbbre száll el a gólya, mint a veréb.

A gödényről.

Iszik, mint a gödény.

A halálmadárról.

Megszokta, mint a halálmadár a huhogást.

A harisról.

Az harist az ő maga szaván fogják.
(Szaván fogják a harist. Élő forma.)

A hattyúról.

Fehér, mint a hattyú.
Ritka, mint a fekete hattyú.
Hattyú a ludak közt.
Nem fehér hattyú az, kinek tarka a tolla.

A hollóról.

Ritka, mint a fehér holló.
Hollófészken hattyút keres.
Holló volt, hattyú lett.
Nem fél a holló akasztott embertől.
Fekete hollónak fekete a fia.
Két holló összevesz a konczon.
Holló hollónak nem vájja ki a szemét.

A kakasról, tyúkról és csirkéről.

Minden kakas a maga szemetén hatalmas.
Akkora, mint a kakasugrás.
Kakas alatt is tyúkmonyat keres.
Nem takarhat annyit a kakas, hogy a jércze ki ne kaparhassa.
Kakas is úr a maga szemetén.
Egy kakas az egész falu kakasait fellármázza.
A jó kakas ritkán kövér.
Kakas is kiveszi tojásból a vámot.
Van ott kakastej is.
Megnőtt a taraja.
Elkapta kenyerét a tyúk.
Azt is tudja hányat tojott a biró tyúkjá.
Tyúk fő a fazékban.
Meglapul, mint a tyúk.
Elloptad a pap tyúkját.
Elütötte a pap tyúkját.
Ért hozzá, mint a tyúk az abéczéhez.
A tyúk is kikaparja.
Jobb a tyúk csirkéstül.
A kié a tyúk, a tojás is azé.
Vak tyúk is talál néha búzaszemet.
A szomszéd tyúkjának nagyobb a tojása.
A mely tyúk sokat kárál, keveset tojik.
A szelid tyúk is hamar meglippen.
Tyúk is szóra szoktatja csirkéit.
Tojás akar okosabb lenni a tyúknál.
Jó példát ad a tyúk, de kacsái nem követik.
Ha egy tyúk úszni tudna, a többi is eltanulná.
Én sem vagyok mai csirke.
Ne legyen a csirke okosabb a tyúknál.
Csirke csipog a nád alatt.
Főtt tojásból nem sok csirke kél.
Hamarább forr a vize, mint a csirkét megfogja.

A kakukról.

Megnyerte a kakuk.
Nehezen ér az több kakukszót.
Sokszor hallott már kakukszót.
Ritka, mint a kakuk a mezőn.

A kányáról.

Még a tyúk is lelapúl, mikor kányát lát.

A lúdról.

Legyen lúd, ha fehér; együk meg, ha kövér.
A libákból is kitör a lúdméreg.
Sok lúd disznót győz.
Nem emelkedik, mint a szárnyaszegett lúd.
Foltonként szállankoznak, mint a vert ludak.
Őrizkedik, mint a lúd az eszterhától.
Gágog, mint a lúd.
Ludak törvénye: kiki magának.
Lúdra szénát kár vesztegetni.
Tengeren innen, tengeren túl csak lúd a lúd.
Akár meddig nevelik a libát, csak lúd lesz abból.
Lúdtól tanul a liba.
Sok szent Márton lúdja kelt már el azóta.
Nagyobb csoda, ha egyszer eszterhára száll a lúd, hogysem napestig ott sétál a kakas.
Ludas benne.

A páváról.

Szép a páva, rút a lába.
Úgy jár, mint a páva.
Kevély, mint a páva.

A pintyről.

Olyan, mint a pinty.

A rigóról.

Igen örvend a rigó, felel neki a szajkó.
Nem sirat egy rigót a nyár.

A sasról.

Sok sas, sok dög.
Többet ér a vén sas ifjú bagolynál.
Sas legyet nem fogdos.
Sok sasnak egy fészken nehéz megalkudni.
Sast tanít röpködni.
Megifjúl, mint a sas.
Sasnak, sas a fia.

A seregélyről.

Minden seregély három szemet visz el a szőlőből
(a maga két szemét s egy szőlőszemet a csőrében).

A sólyomról.

Sólyommadárnak nem lesz galamb a fia.
A bagolynak nem leszén sólyom a fia.

A szárcsáról.

Tarka, mint a szárcsamony.

A szarkáról.

Csörög, mint a szarka.
Csörög a szarka, vendég jön.
Sokat akar a szarka, de nem bíri a farka.

A tűzokról.

Elmegy a fecske, marad a tűzok.
Jobb egy veréb ma, mint egy tűzok holnap.

A varjúról.

Más is látott varjút karón.
Karó hegyén tar varjút.
Néz mint a varjú az üres konczba.
Gyanakszik, mint a varjú.
Varjon varjat fogott.
Te érted leesett a fáról a varjú.
A varjú is neki krákog (helyesebben: károg).
A varjútól is fél, hogy kikrákogja (kikárogja).
Úgy krákog a varjú, mint az anyja (károg).
Varjú is tud néha ékesen krákogni (károgni).
Éhes varjú dög után lát.
Ezer varjú ellen elég egy kő.
Varjú is csak addig egyforma, míg egészséges.
Nem vágja ki egyik varjú másiknak szemét.
Hol láttad varjúnak sólyom fiát?
Koppan a szeme, mint a kálvinistavarjúnak.

A pápistavarjúról.

Nehéz a pápistavarjút húsrá szoktatni.

A verébről.

Veréb van a süvege alatt.
Buja, mint a veréb.
Annyit iszik, mint a veréb.
Emlegetik a verebek.
Verebek is róla csiripelnek.
Elvitte a kétszárnyú veréb.
Jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok.
Nem fél a veréb a kőből faragott botos embertől.
Ha a verebek a kazalra szoktak, a láz sem verheti le őket.
Sült veréb nem repül senki szájába.
Más köleséről veri a verebet.
Azé a veréb, a ki megcsipheti.

Egyetlen szóval sem mondom, hogy ennél több nincs; de a mit barátim összeszedtek és én magam hozzáadhattam, az mind itt van!

HÁNY MADARA VAN MAGYARORSZÁGNAK?

JEGYEK MAGYARÁZATA.

É. azt jelenti: érkezik tavaszkor.

T. azt jelenti: távozik őszi.

** Hogy ebben a könyvecskében le van írva.*

Keselyűfélék:

- * Barát-keselyű (*Vultur monachus* L. 1766)
- Fakókeselyű (*Gyps fulvus* GM. 1788)
- Dögkeselyű (*Neophron perenopterus* L.)
- Szakállas saskeselyű (*Gypaëtus barbatus* L.)

Sasok és sólyomfélék:

5	Hamvas rétihéja (<i>Circus pygargus</i> L.)	<i>É. Márcz. 30. T. Október.</i>
	Fakó rétihéja (<i>Circus macrurus</i> GM.)	<i>É. Márcz. legvégén.</i>
	Kékes rétihéja (<i>Circus cyaneus</i> L.)	<i>É. Márcz. közepe (tömeg).</i>
	* Barna rétihéja (<i>Circus aeruginosus</i> L.)	<i>É. Márcz. 22-23.</i>
	Héja (<i>Astur palmubarius</i> L.)	
10	* Karvaly (<i>Accipiter nisus</i> L.)	<i>É. Április 6-7.</i>
	* Vörös kánya (<i>Milvus milvus</i> L.)	<i>É. Április 14-15.</i>
	Barna kánya (<i>Milvus migrans</i> BODD.)	<i>É. Április másod. felében</i>
	Darázsölyv (<i>Pernis apivorus</i> L.)	
	Ráró (<i>Pandion haliaëtus</i> L.)m	
15	Rétisas (<i>Haliaëtus albicillus</i> L.)	<i>É. Ápr. elején. T. Október.</i>
	Kigyászölyv (<i>Circaëtus gallicus</i> GM.)	<i>É. Márcz. 12-13. T. Okt. Nov.</i>
	* Egerészölyv (<i>Buteo buteo</i> L.)	
	Fehérfarkú ölyv (<i>Buteo ferox</i> GM.)	
	Gatyás ölyv (<i>Archibuteo lagopus</i> BRÜNN.)	<i>Téli vendég.</i>
20	* Szirti sas (<i>Aquila chrysaëtus</i> L.)	
	Parlagi sas (<i>Aquila melanaëtus</i> L.)	
	Békászó sas (<i>Aquila maculata</i> GM.)	<i>É. Márcz. 30. T. Szeptembertől kezdve.</i>
	Törpe sas (<i>Aquila pennata</i> GM.)	
	* Vörös vércse (<i>Cerchneis tinnunculus</i> L.)	<i>É. Márczius 14.</i>
25	Fehérkőrmű vércse (<i>Cerchn. naum. FLEISCH.</i>)	<i>É. Ápr. közepe-vége.</i>
	Kék vércse (<i>Cerchneis vespertinus</i> L.)	<i>É. Április 26.</i>
	Kerecsen sólyom (<i>Falco lanarius</i> L. PALL.)	<i>É. Márcziusban.</i>
	Feldegg sólyma (<i>Falco feldegg</i> SCHLEG.)	
	Vándorsólyom (<i>Falco peregrinus</i> TUNST.)	<i>É. Márcziusban.</i>
30	Kis sólyom (<i>Falco merillus</i> GERINI.)	<i>Téli vendég.</i>
	* Kaba sólyom (<i>Falco subbuteo</i> L.)	<i>É. Márcz. 28-29.</i>

Bagolyfélék:

	Buhú (<i>Bubo bubo</i> L.)	<i>É. Márcz. T. Nov.</i>
	Erdei fülesbagoly (<i>Asio otus</i> L.)	
	* Réti fülesbagoly (<i>Asio accipitrinus</i> PALL.)	
35	Füleskuvik (<i>Pisorhina scops</i> L.)	
	Urali bagoly (<i>Syrnium uralense</i> PALL.)	
	Macskabagoly (<i>Syrnium aluco</i> L.)	
	Hóbagoly (<i>Nyctea scandiaca</i> L.)	
	Karvalybagoly (<i>Nyctea ulula</i> L.)	
40	Gatyás csuvik (<i>Nyctaea tengmalmi</i> GM.)	
	* Kuvik (<i>Glaucidium noctuum</i> PETZ.)	
	Törpe kuvik (<i>Glaucidium passerinum</i> L.)	
	* Gyöngybagoly (<i>Strix flammea</i> L.)	

Gébicsék:

- * Nagy őrgébics (*Lanius excubitor* L.)
45 * Kis őrgébics (*Lanius minor* GM.)
Vörösfejű gébics (*Lanius senator* L.)
* Tövisszúró gébics (*Lanius collurio* L.)
- É. Aprilis 27.*
É. Máj. első napj.
É. Aprilis 26-27.

Varjúfélék:

- * Holló (*Corvus corax* L.)
Varjú (*Corvus cornix* L.)
50 Verési varjú (*Corvus frugilegus* L.)
* Csóka (*Colaeus monedula* L.)
* Szarka (*Pica pica* L.)
* Szajkó (*Garrulus glandarius* L.)
Északi szajkó (*Garrulus infaustus* L.)
55 Magtörő (*Nucifraga caryocatactes* L.)
Havasi csóka (*Pyrrhocorax pyrrhocorax* L.)
* Aranymálkó (*Oriolus oriolus* L.)
Pásztormadár (*Pastor roseus* L.)
Seregély (*Sturnus vulgaris* L.)
60 Jégmadár (*Alcedo ispida* L.)
* Piripió (*Merops apiaster* L.)
* Búbos banka (*Upupa epops* L.)
Szalakóta (*Coracias garrula* L.)
* Kecskéfejő (*Caprimulgus europaeus* L.)
65 Sarlósfecske (*Micropus apus* L.)
Havasi sarlósfecske (*Micropus melba* L.)
- É. Aprilis 27-28.*
Vendég.
É. Márczius 6.
- É. Május 12-13.*
É. Aprilis 9-10.
É. Május 2-3.
É. Aprilis 22-23.
É. Május 14-13.
É. Aprilis 12-13.

Kúszók:

- * Kakuk (*Cuculus canorus* L.)
* Nyaktekeres (*Jynx torquilla* L.)
Fekete harkály (*Dryocopus martius* L.)
70 * Nagy fakopáncs (*Dendrocopus major* L.)
Fehérhátú fakopáncs (*Dendrocopus leuconotus* BECHST.)
Közép fakopáncs (*Dendrocopus medius* L.)
Kis fakopáncs (*Dendrocopus minor* L.)
Háromujjú harkály (*Picoides tridactylus* L.)
75 Szürke küllő (*Picus canus* GM.)
* Zöld küllő (*Picus viridis* L.)
* Fakúsz (*Certhia familiaris* L.)
* Csuszka (*Sitta europaea* L.)
Hajnalmadár (*Tichodroma muraria* L.)
- É. Aprilis 12-13.*
É. Aprilis 14.

Pintyfélék:

- 80 * Házi veréb (*Passer domesticus* L.)
Mezei veréb (*Passer montanus* L.)
* Meggyvágó (*Coccothraustes coccothraustes* L.)
Havasi pinta (*Fringilla nivalis* L.)
Fenyőpinta (*Fringilla montifringilla* L.)
85 Erdei pinta (*Fringilla coelebs* L.)
Zöldike (*Ligustrus chloris* L.)
Szürke zezse (*Cannabina hornemanni* HOLB.)
Nyíri zezse (*Cannabina linaria* L.)
Téli kenderike (*Cannabina flavirostris* L.)
90 Kenderike (*Cannabina cannabina* L.)
Csíz (*Chrysomitris spinus* L.)
Tengelicz (*Carduelis carduelis* L.)
Csicsörke (*Serinus serinus* L.)
Nagy pirók (*Pinicola enucleator* L.)
- Téli vendég.*

- 95 Rózsás pirók (*Pinicola rosea* PALL.)
 Karmazsin pirók (*Pinicola erythrina* PALL.)
 * Süvöltő (*Pyrrhula pyrrhula* L.)
 * Keresztcsőrű (*Loxia curvirostra* L.)
 Szalagos keresztcsőrű (*Luxia bifasciata* BRHM.)
 100 Hósármány (*Calcarius nivalis* L.)
 Sordély (*Emberiza calandra* L.)
 Kucsmás sármány (*Emberiza melanocephala* SCOP.)
 * Czitromsármány (*Emberiza citrinella* L.)
 Sövény-sármány (*Emberiza cirrus* L.)
 105 Kerti sármány (*Emberiza hortulana* L.)
 Bajszos sármány (*Emberiza cia* L.)
 Nádi sármány (*Emberiza schoeniclus* L.)

Pacsirtafélék:

- * Búbos pacsirta (*Alauda cristata* L.)
 Erdei pacsirta (*Alauda arborea* L.)
 110 Fehérszárnyú pacsirta (*Alauda sibirica* GM.)
 Mezei pacsirta (*Alauda arvensis* L.)
 Havasi fülespacsirta (*Otocorys alpestris* L.)

É. Márcz. 24-25.

*É. Márcz. 2-3.
Téli vendég.*

Billegetőfélék:

- Havasi pityer (*Anthus spioletta* L.)
 Parlagi pityer (*Anthus campestris* L.)
 115 * Erdei pityer (*Anthus trivialis* L.)
 Rozsdástorkú pityer (*Anthus cervinus* PALL.)
 Réti pityer (*Anthus pratensis* L.)
 * Barázdabillegető (*Motacilla alba* L.)
 Hegyi billegető (*Motacilla boarula* PENN.)
 120 Sárga billegető (*Motacilla flava* L.)
 Mezei billegető (*Motacilla campestris* PALL.)
 Kucsmás billegető (*Motacilla melanocephala*)

É. Aprilis 12.

É. Márc. 30-31.

Csak átvonul.

É. Márc. 18-19.

É. Márcz. 6-7.

É. Márczius 31.

Czinegefélék:

- * Szénczinege (*Parus major* L.)
 * Fenyves czinege (*Parus ater* L.)
 125 Barátczinege (*Parus palustris* L.)
 Gyászos czinege (*Parus lugubris* TEMM.)
 Lazúr czinege (*Parus cyaneus* PALL.)
 * Kék czinege (*Parus coeruleus* L.)
 * Búbos czinege (*Parus cristatus* L.)
 130 * Őszapó (*Aegithalus caudatus* L.)
 Szakállas czinege (*Panurus biarmicus* L.)
 * Függő czinege (*Remiza pendulina* L.)
 Tüzesfejű királyka (*Regulus ignicapillus* BRHM.)
 * Sárgafejű királyka (*Regulus regulus* L.)

Bujkálók:

- 135 Vizirigó (*Cinclus cinclus* L.)
 * Ökörszem (*Troglodytes troglodytes* L.)

Poszátafélék:

- Havasi szürkebegy (*Accentor collaris* SCOP.)
 Erdei szürkebegy (*Accentor modularis* L.)
 Karvalyposzáta (*Sylvia nisoria* BECHST.)
 140 * Kerti poszáta (*Sylvia simplex* LATH.)
 Mezei poszáta (*Sylvia sylvia* L.)

É. Márcz. 29-30.

É. Aprilis 29.

É. Aprilis 27-28.

É. Aprilis 13.

	Kis poszáta (<i>Sylvia curruca</i> L.)	É. Április 11-12.
	Dalos poszáta (<i>Sylvia orphea</i> TEMM.)	
	* Barátka poszáta (<i>Sylvia atricapilla</i> L.)	É. Április 20-21.
145	Kucsmás poszáta (<i>Sylvia melanocephala</i> GM.)	
	* Nádirigó (<i>Acrocephalus arundinaceus</i> L.)	É. Április 19-20.
	Cserregő nádiposzáta (<i>Acrocephalus streperus</i> VIEILL.)	É. Ápr. 20.
	Énekes nádiposzáta (<i>Acrocephalus palustris</i> BECHST.)	É. Máj. 2.
	Fülemile sitke (<i>Calamodorus melanopogon</i> TEMM.)	É. Március 29.
150	Foltos sitke (<i>Calamodorus schoenobaenus</i> L.)	É. Április 22.
	Csíkosfejű sitke (<i>Calamodorus aquaticus</i> GM.)	É. Április 28-tól.
	Réti tücsökmadár (<i>Locustella naevia</i> BODD.)	É. Április 28.
	Berki tücsökmadár (<i>Locustella fluviatilis</i> WOLF.)	É. Április 30.
	Nádi tücsökmadár (<i>Locustella luscinioides</i> SAVI.)	É. Április 7-8.
155	Geze (<i>Hypolais hypolais</i> L.)	É. Május 2.
	Sisegő füziike (<i>Phylloscopus sibilator</i> BECHST.)	É. Április 21.
	* Fitisz füziike (<i>Phylloscopus trochilus</i> L.)	É. Április 9-10.
	Bonelli füzikéje (<i>Phylloscopus bonelli</i> VIEILL.)	
	Csil-csal füziike (<i>Phylloscopus acredula</i> L.)	É. Márcz. 28-29.

Rigófélék:

160	Örvös rigó (<i>Turdus torquatus</i> L.)	É. Márcz. végén.
	* Fekete rigó (<i>Turdus merula</i> L.)	
	Naumann rigója (<i>Turdus naumanni</i> TEMM.)	
	Fenyőrigó (<i>Turdus pilaris</i> L.)	Téli vendég.
	Léprigó (<i>Turdus viscivorus</i> L.)	
165	Szőlőrigó (<i>Turdus iliacus</i> L.)	Csak átvonuló.
	* Énekes rigó (<i>Turdus musicus</i> L.)	É. Március 16.
	Kövirigó (<i>Monticola saxatilis</i> L.)	É. Május 4.
	Kék kövirigó (<i>Monticola solitaria</i> L.)	
	* Hantmadár (<i>Saxicola oenanthe</i> L.)	É. Április 3.
	Feketetorkú hantmadár (<i>Saxicola staphylina</i> L.)	
170	Feketefülű hantmadár (<i>Saxicola aurita</i> TEMM.)	
	Rozsdásfarkú csaláncsucs (<i>Pratincola rubetra</i> L.)	É. Április 10.
	* Czigány csaláncsucs (<i>Pratincola rubicola</i> L.)	É. Március 21.
	Házi rozsdafarkú (<i>Ruticilla titis</i> L.)	É. Március 21.
	* Kerti rozsdafarkú (<i>Ruticilla phoenicurus</i> L.)	É. Április 6-7.
175	* Vörösbegy (<i>Erithacus rubecula</i> L.)	É. Márcz. 20-21.
	Kékbegy (<i>Cyanecula suecica</i> L.)	É. Április 4-5.
	* Kis fülemile (<i>Luscinia luscinia</i> L.)	É. Április 8.
	Nagy fülemile (<i>Luscinia philomela</i> BECHST.)	
	* Szürke légykapó (<i>Muscicapa grisola</i> L.)	É. Április 25-26.
180	Kormos légykapó (<i>Muscicapa atricapilla</i> L.)	É. Április 19.
	* Örvös légykapó (<i>Muscicapa collaris</i> BECHST.)	É. Április 20.
	Kis légykapó (<i>Muscicapa parva</i> BECHST.)	É. Május 5.
	Csonttollú madár (<i>Ampelis garrulus</i> L.)	Téli vendég.

Fecskefélék:

	* Kecskefejő (<i>Caprimulgus europaeus</i> L.)	É. Április 22-23.
185	Sarlósfecske (<i>Micropus apus</i> L.)	É. Május 12-13.
	Havasi sarlósfecske (<i>Micropus melba</i> L.)	
	Parti fecske (<i>Clivicola riparia</i> L.)	É. Április 19-20.
	* Molnárfecske (<i>Chelidonaria urbica</i> L.)	É. Április 11-12.
	* Füstifecske (<i>Hirundo rustica</i> L.)	É. Április 4-5.

Galambfélék:

190	Szírti galamb (<i>Columba livia</i> BONN.)	
	Kék galamb (<i>Columba oenas</i> L.)	É. Március 8.

	Örvös galamb (<i>Columba palumbus</i> L.)	É. Márczius 19.
	* Gerle (<i>Turtur turtur</i> L.)	É. Aprilis 25-26.
	Kaparók:	
195	Fácán (<i>Phasianus colchicus</i> L.).	
	Fogoly (<i>Perdix perdix</i> L.)	
	* Szirti fogoly (<i>Caccabis saxatilis</i> MEYER.)	
	Fürj (<i>Coturnix coturnix</i> L.)	É. Aprilis 29-30.
	Siketfajd (<i>Tetrao urogallus</i> L.)	
	Nyírfajd (<i>Tetrao tetrix</i> L.)	
200	Császármadár (<i>Bonasa bonasia</i> L.)	
	Futók:	
	Csigaforgató (<i>Haematopus ostrilegus</i> L.)	
	Kőforgató (<i>Arenaria interpres</i> L.)	
	Futómadár (<i>Cursorius gallicus</i> GM.)	
	Székicsér (<i>Glareola pratincola</i> L.)	É. Aprilis 5.
205	Ujjas lile (<i>Charadrius squatarola</i> L.)	
	Pettyes lile (<i>Charadrius pluvialis</i> L.)	
	Havasi lile (<i>Charadrius morinellus</i> L.)	É. Aprilisben.
	Parti lile (<i>Charadrius hiaticola</i> L.)	
	Széki lile (<i>Charadrius alexandrinus</i> L.)	É. Márczius vége.
210	Kis lile (<i>Charadrius dubius</i> SCOP.)	É. Aprilis 13.
	* Bibicz (<i>Vanellus vanellus</i> L.)	É. Márczius 7.
	Ugartyúk (<i>Oedicnemus oedicnemus</i> L.)	É. Aprilis eleje.
	Gulipán (<i>Recurvirostra avocetta</i> L.)	
	Gólyatós (<i>Himantopus himantopus</i> L.)	É. Aprilis 7-8.
215	Víztaposó (<i>Phalaropus lobatus</i> L.)	É. Őszi vendég.
	Fenyérfutó (<i>Calidris arenaria</i> L.)	É. Őszi vendég.
	Sárjáró (<i>Limicola platyrhyna</i> TEMM.)	
	Tengeri partfutó (<i>Tringa maritima</i> BRÜNN.)	
	Izlandi partfutó (<i>Tringa canutus</i> L.)	
220	Sarlós partfutó (<i>Tringa subarcuata</i> GÜLD.)	
	Havasi partfutó (<i>Tringa alpina</i> L.)	
	Apró partfutó (<i>Tringa minuta</i> LEISL.)	
	Temminck partfutója (<i>Tringa temmincki</i> LEISL.)	
	Pajzsos czankó (<i>Pavoncella pugnax</i> L.)	É. Márczius második fele.
225	Tavi czankó (<i>Totanus stagnatilis</i> BECHST.)	É. Aprilis 8.
	Szürke czankó (<i>Totanus nebularius</i> GUNN.)	
	Réti czankó (<i>Totanus glareola</i> L.)	É. Márczius 31.
	Erdei czankó (<i>Totanus ochropus</i> L.)	
	Billegető czankó (<i>Totanus hypoleucus</i> L.)	É. Aprilis 2-3.
230	* Vöröslábú czankó (<i>Totanus totanus</i> L.)	É. Márcz. 14--15
	Füstös czankó (<i>Totanus fuscus</i> L.)	É. Aprilis 9-10.
	Kis goda (<i>Limosa lapponica</i> L.)	
	Nagy goda (<i>Limosa limosa</i> L.)	É. Márczius 25.
	* Nagy pólímadár (<i>Numenius arcuatus</i> L.)	É. Márcz. 13-14.
235	Vékonycsőrű póli (<i>Numenius tenuirostris</i> Vieill.)	
	Kis póli (<i>Numenius phaeopus</i> L.)	É. Márcz. 26-27.
	Nagy sárszalónka (<i>Gallinago major</i> GM.)	É. Aprilis 3.
	Közép sárszalónka (<i>Gallinago gallinago</i> L.)	É. Márczius 13.
	Kis sárszalónka (<i>Gallinago gallinula</i> L.)	É. Márczius 11.
240	Erdei szalonka (<i>Scolopax rusticula</i> L.)	É. Márczius 20.
	* Túzok (<i>Otis tarda</i> L.)	
	Reznek (<i>Otis tetrax</i> L.)	Átvonuló.
	* Daru (<i>Grus grus</i> L.)	É. Márcz. 22-23.
	Pártás daru (<i>Grus virgo</i> L.)	
245	Viziguvát (<i>Rallus aquaticus</i> L.)	É. Márcz. 22-23.
	Haris (<i>Crex crex</i> L.)	É. Május 3.

	Pettyes vizicsibe (<i>Ortygometra porzana</i> L.)	É. Április 4.
	Kis vizicsibe (<i>Ortygometra parva</i> SCOP.)	É. Április 12.
	Törpe vizicsibe (<i>Ortygometra pusilla</i> PALL.)	
250	* Vizityúk (<i>Gallinula chloropus</i> L.)	É. Április 6.
	Szárcsa (<i>Fulica atra</i> L.)	É. Március 20.
	Pusztai tyúk (<i>Pterocles exustus</i> TEMM.)	
	Talpastyúk (<i>Syrhaptus paradoxus</i> PALL.)	

Lépkedők:

	Batla (<i>Plegadis falcinellus</i> L.)	É. Április 15.
255	Kanalas gém (<i>Platalea leucorodia</i> L.)	É. Április 7-8.
	Fekete gólya (<i>Ciconia nigra</i> L.)	É. Március 30.
	* Fehér gólya (<i>Ciconia ciconia</i> L.)	É. Március 30.
	* Bakcsó (<i>Nycticorax nycticorax</i> L.)	É. Április 17-18.
	* Bölömbika (<i>Botaurus stellaris</i> L.)	É. Márcz. 14-15.
260	Poczgém (<i>Ardetta minuta</i> L.)	É. Április 25.
	Üstökösgém (<i>Ardea ralloides</i> SCOP.)	É. Május 1.
	Pásztorgém (<i>Ardea bubulcus</i> SAV.)	
	Szürke gém (<i>Ardea cinerea</i> L.)	É. Márcz. 14-15.
	* Vörös gém (<i>Ardea purpurea</i> L.)	É. Április 14-15.
265	Nemes kócsag (<i>Ardea alba</i> L.)	É. Március 30.
	Fattyú kócsag (<i>Ardea garzetta</i> L.)	É. Április 21-22.

Buvárok:

	Alka (<i>Alca torda</i> L.)	Téli vendég.
	Sarki búvár (<i>Gavia arctica</i> L.)	Téli vendég.
	Jeges búvár (<i>Gavia glacialis</i> L.)	Téli vendég.
270	Északi búvár (<i>Gavia septentrionalis</i> L.)	Téli vendég.
	* Búbos vöcsök (<i>Colymbus cristatus</i> L.)	É. Március 23.
	Vörösnakú vöcsök (<i>Colymbus griseigena</i> BODD.)	É. Április 2.
	Füles vöcsök (<i>Colymbus auritus</i> L.)	
	Feketenakú vöcsök (<i>Colymbus nigricollis</i> BREHM.)	É. Apr. 11-12.
275	Kis vöcsök (<i>Colymbus fluviatilis</i> TUNST.)	É. Márcz. 19-20.

Hosszúszárnyúak:

	Bukdosó vészmadár (<i>Puffinus puffinus</i> L.)	
	Szürke vészmadár (<i>Puffinus kuhli</i> BOIE.)	
	Dolmányos hojsza (<i>Procellaria haesitata</i> KUHL.)	
	Nagy halfarkas (<i>Stercorarius catarrhactes</i> L.)	
280	Szélesfarkú halfarkas (<i>Stercor. pomatorhinus</i> TEMM.)	Őszi.
	Nyíl-farkú halfarkas (<i>Stercorarius parasiticus</i> L.)	
	Ékfarkú halfarkas (<i>Stercorarius crepidatus</i> BANKS.)	Őszi.
	Ezüstös sirály (<i>Larus argentatus</i> BRÜNN.)	Őszi.
	Heringsirály (<i>Larus fuscus</i> L.)	Őszi.
285	Viharsirály (<i>Larus canus</i> L.)	É. Márciusban.
	* Dankasirály (<i>Larus ridibundus</i> L.)	É. Márcz. közepe.
	Szerecsensirály (<i>Larus melanocephalus</i> NATT.)	
	Kis sirály (<i>Larus minutus</i> PALL.)	É. Május eleje.
	Háromujjú csüllő (<i>Rissa tridactyla</i> L.)	
290	Lócsér (<i>Sterna caspia</i> Pall.)	
	Kaczagó csér (<i>Sterna nilotica</i> HASSELQU.)	
	* Halászcser (<i>Sterna hirundo</i> L.)	É. Április 17-18.
	Kis csér (<i>Sterna minuta</i> L.)	É. Május elején.
	Fattyú szerkő (<i>Hydrochelidon hybrida</i> PALL.)	É. Május elején.
295	Fehérszárnyú szerkő (<i>Hydroch. leucopt.</i> MEISN.&SCHINZ.)	É. Májusban.
	Kormos szerkő (<i>Hydrochelidon nigra</i> L.)	É. Áprilisban.

Evezőlábúak:

- * Nagy kárókatona (Phalacrocorax carbo L.)
 * Üstökös kárókatona (Phalacrocorax graculus L.)
 Kis kárókatona (Phalacrocorax pygmeus GM.)
 300 Rózsás gődény (Pelecanus onocrotalus L.)
 Borzas gődény (Pelecanus crispus BRUCH)

*É. Márcziusban.***Fogascsőrűek:**

- Nagy bukó (Mergus merganser L.)
 Örvös bukó (Mergus serrator L.)
 Kis bukó (Mergus albellus L.)
 305 Kékcsőrű récze (Eristura leucocephala Scop.)
 Dunnarécze (Semateria mollissima L.)
 Füstös récze (Oedemia fusca L.)
 Fekete récze (Oedemia nigra L.)
 Hegyi récze (Fuligula marila L.)
 310 Kontyos récze (Fuligula fuligula L.)
 Barátrécze (Fuligula ferina L.)
 Üstökös récze (Fuligula rufina PALL.)
 Czigányrécze (Fuligula nyroca GÜLD.)
 Kercze récze (Fuligula clangula L.)
 315 Jeges récze (Fuligula hyemalis L.)
 * Tökés récze (Anas boschas L.)
 Kendermagos récze (Anas strepera L.)
 Füttyülő récze (Anas penelope L.)
 Sarlós récze (Anas falcata GEORGI)
 320 Márványos récze (Anas marmorata TEMM.)
 Böjti récze (Anas querquedula L.)
 Apró récze (Anas crecca L.)
 * Kanalas récze (Spatula clypeata L.)
 * Nyilfarkú récze (Daphila acuta L.)
 325 Vörös ásólúd (Tadorna casarca L.)
 Bütykös ásólúd (Tadorna tadorna L.)
 Apáczalúd (Branta leucopsis BECHST.)
 Örvös lúd (Branta bernicla L.)
 Nyári lúd (Anser anser L.)
 330 Lilik (Anser albifrons SCOP.)
 * Vetési lúd (Anser fabalis Lath.)
 Kis hattyú (Cygnus bewicki Jarr.)
 Énekes hattyú (Cygnus cygnus L.)
 Bütykös hattyú (Cygnus olor Gm.)

*Téli vendég.**Téli vendég.**Téli vendég.**Téli vendég.**É. Márczius 19.**É. Márczius 10.**Téli vendég.**É. Márczius 20.**É. Márczius 12.**É. Márczius eleje.**É. Márcz. közepe.**É. Februáriustól.**Téli vendég.*